
W.E. JOHNS
BIGGLES
V AFRICE
T&M
rio sport press

W. E. JOHNS

BIGGLES V AFRICE

W. E. Johns © GP Agentur Bratislava 1992
Illustrations © Eva Hochmanová-Burianová et Ostrov 1992
Výhradní reprodukční práva k ilustracím Z. Buriana zadána agentuře Ostrov.
Illustrations Zdeněk Burian

KAPITOLA PRVNÍ

ZTRATIL SE PILOT

Biggles vzhlédl od stolu se snídaní ve svém londýnském bytě v ulici Mount Street, právě když jeho přátelé Algy Lacey a Ginger vcházeli do pokoje. Oba byli v županu a celí vymydlení, z čehož bylo patrno, že jdou přímo z koupelny.

Biggles si je káravě změřil.

„Copak se to s vámi v poslední době děje, mládenci?“ zeptal se chladně.

„Mám-li mluvit za sebe, tak se neděje nic,“ odpověděl vesele Algy. „Pročpak?“

„Ale – už jsem si říkal, jestli jste si někde neuhnali spavou nemoc nebo tak něco. Vstáváte čím dál později. Je už skoro půl desáté, to je skutečně nejvhodnější doba, kdy se vybatolit k snídani, to vám řeknu! Ale zítra už takové štěstí mít nebudete. Řekl jsem paní Symesové, aby příště v půl desáté sklidila se stolu.“

„Načpak ten spěch?“ namítl Algy, aniž se nechal vyvést z míry. Odstavil židli a přisedl k Bigglesovi. „Jsou snad nějaké závažné důvody, pro které bychom měli vstávat časněji? Vždyť od té doby, co jsme obletěli tu horu se zlatým pokladem Inků tam dole v Jižní Americe, nemáme už několik týdnů do čeho píchnout. Vlastně ani nevím, co teď lidi na světě dělají, nikde žádná válka, žádné lítáni. Pokud se v Evropě v dohledné době něco nesemele, mám obavy, že opravdu upadnu do chorobného spánku.“

„A jakmile se něco semele, budeš první mlít pantem.“

„Ale co tě nemá! Všechno bude lepší, než se tady takhle povalovat.“

„Nevím, proč takhle remcáš, vždyť se nalítáš habaděj.“

„Copak jsem nějaký usmrkanec z letecké školy, abych lítal kolem dokola na fleku a neměl nic na práci? Nerad to říkám, ale bojím se, že mé brzy přestane bavit jen tak lítat, abych lítal. Kdyby tak Pánbůh dal a někdo chtěl odněkud něco letecky dopravit, anebo kdybychom zahájili nějakou leteckou linku nebo válku, to už je fuk!“

„To se ti může splnit dřív, než se naděješ.“

Algy se na Bigglese upřeně zahleděl a jeho tvář se rozzářila v úsměvu.

„Tady to máme! Ven s tím, něco je na cestě,“ zajásal Algy. „Copak je to?“

„Běžte se oba obléknout, pak vám to povím.“ slíbil jim Biggles. „Čekám teď hosta a nepřeju si, aby nabyl dojmu, že můj byt je doupětem nějakých pobudů nebo ochmelků.“

Když oba muži opustili pokoj, vzal Biggles dopis, který před ním ležel na stole, a již potřetí nebo počtvrté jej četl. Stále ještě přemýšlel nad jeho obsahem, když se Algy s Gingerem celí nedočkaví vrátili.

„No tak se nám s tím svěř! Jen se vytas!“ vybízel Algy Bigglese a natahoval ruku po konvici s kávou.

„Až se pěkně posadíš ke stolu a budeš se chovat aspoň trochu jako džentlmen, místo aby ses tady na všechno sápal jako vyhladovělý tramp, kterého pustili do cukrárny, tak začnu povídat.“

Algy si přitáhl pohodlně na dosah ruky opékač topinek a misku s marmeládou.

„Jen do toho!“ pobízel, „hořím nedočkavostí.“

„To mi ani nemusíš vykládat, to na tobě vidí každý, kdo se na tebe podívá,“ odsekl ironicky Biggles a upřeně hleděl na list, který stále ještě držel v rukou. „Tenhle dopis mi poslal Felix Marton,“ pokračoval Biggles. „Říká ti to jméno něco?“

Algy zavrtěl hlavou: „Nic. Vůbec nic.“

Tu se ozval Ginger. „Martonovy motocykly značky Marathon?“ podotkl.

Biggles přikývl. „Zcela správně. Marton je výrobce světoznámých závodních motocyklů, a já bych řekl, že ho teď něco trápí. Poslouchejte, co mi tu píše:

Martonova továrna na motocykly, spol, s r, o.
Birmingham

Vážený pane majore, dovoluji si Vám napsat tento dopis, protože Vaše jméno mi bylo doporučeno plukovníkem Raymondem z britského Scotland Yardu – s nímž jsem se nedávno setkal ve společnosti u večeře – jako jméno nejvhodnějšího muže, který by mi mohl rozřešit velmi podivnou záhadu. Obchodní záležitosti mě zítra ve čtvrtek volají do Londýna, a tak jsem si umínil, že Vás navštívím. Mám toho dne několik jednání, takže bych se k Vám mohl dostat časně dopoledne. Celou věc, o níž se chci s Vámi poradit, proto ponechám až na ústní jednání.

Váš oddaný
Felix Marton

„To slovo *poradit se* mám moc rád," zazubil se Biggles. „Připadá mi to jako nějaká detektivka."

„Máš aspoň tušení, co by to mohlo být?" vyzvídal nedočkavý Algy.

„To mám!" zapálil si Biggles cigaretu. „Továrníkovo jméno mi bylo povědomé, i když odhlédnu od těch jeho motocyklů. Po několika minutách soustředěného uvažování se mi příslušná asocice vybavila. Nevzpomínáš si, asi tak před rokem jakýsi mladík jménem Marton…"

Náhle se u vchodu ozval zvonek a Biggles se odmlčel.

„Řekl bych, že to je náš host – či jak by se zřejmě radši vyjádřil Ginger, náš budoucí zákazník," dodal Biggles. „Chovejte se vážně!"

Následovalo klepání na dveře, jež vzápětí otevřela paní Symesová.

„Pan Felix Marton, pane majore," hlásila žena, načež se vzdálila a zanechala proslulého výrobce motocyklů s našimi třemi letci o samotě.

„Posaďte se, pane," vyzval Biggles zdvořile hosta, přisunul mu židli a rychle si ho prohlédl.

Byl to asi tak padesátník, jehož bílé vlasy a smutná tvář, již ještě zdůrazňoval tmavý oblek, napovídaly, že ten pán má nějaké velké trápení. A třebaže v jeho chování byla patrna stará anglická zdvořilost, počínal si poněkud roztržitě.

„Dovolte, abych vám představil své dva velmi dobré přátele," pokračoval Biggles. „Kapitán Lacey, pan Hebblethwaite."

Marton se uklonil. „Těší mě, že vás poznávám, pánové," řekl vážně.

„A teď jsme vám plně k službám, pane,“ řekl Biggles.

„Přišel jsem, abych si s vámi pohovořil o svém synovi,“ začal pomalu Marton s pohledem upřeným na Bigglese.

„Mám-li být upřímný, tušil jsem, že něco takového bude předmětem vaší návštěvy,“ přikývl Biggles. „Už jsem se taky telefonicky spojil s tajemníkem královského Aeroklubu, abych si trochu osvěžil paměť. Ale prosím, vyprávějte nám ten příběh svými slovy. To, co jsem slyšel já, je úřední zpráva, což ovšem nijak neznamená, že by musela být pravdivá – aspoň pokud jde o podrobnosti.“

„Pak by bylo nejlíp, řekl bych, abych začal pěkně od začátku,“ mínil továrník. „Ve skutečnosti to všechno začalo přede dvěma roky, kdy můj syn Harry – rád bych připomněl, že můj jediný syn –, mě proti mému názoru přemluvil, abych mu dovolil učit se létat. Nemyslete si snad, že mám něco proti letectví, ale moje žena je už po smrti a můj syn je pro mě vším. Proto jsem mu nerad dovoloval vystavovat se takovému nebezpečí. Létání však mého syna strašně lákalo, jako ostatně mnohé mladé chlapce, a tak nakonec prosadil svou. Vstoupil do *Aeroklubu Midland*, a pokud mohu soudit podle zpráv jeho učitelů, brzy se stal pilotem vynikajícím, neboť získal oba pilotní diplomy – A i B – v jednom roce. Ale brzy si také umínil, že bude dobývat nové kraje. Zejména se velice zajímal o lety, jimiž byly překonány dosavadní rekordy, a nakonec se rozhodl, že také sám takový let podnikne. Usmyslel si, že se pokusí o překonání rekordu v letu z Anglie do Kapského Města. Z finančního hlediska jsem proti tomu neměl námitky. Jsem bohatý

muž, jak se o mně říká, ale měl jsem obavy o synovu bezpečnost, a také jsem mu to řekl. Syn mi to však všechno vymluvil a nakonec si k tomu účelu zakoupil nové letadlo značky *Puss Moth* a vydal se na cestu. Je tomu přes rok.“ Pan Marton se na chvíli odmlčel.

„Nemusím snad zabíhat do podrobností. První části onoho letu, pokud se to tak dá říct, byly bez zvláštních událostí. Všechno šlo dobře, a v *Malakalu*, což je, jak patrně víte, ve střední Africe, měl syn proti svému časovému rozvrhu již několikahodinový náskok. A tam právě začíná nešťastný úsek celé jeho výpravy. Syn přistál v *Malakalu* v deset hodin třicet minut dopoledne. Byl prý trochu unaven, ale jinak čilý jako ryba, jak se říká. Také motor mu běžel výtečně. Mám o tom bezpečné zprávy. Syn doplnil nádrže a po půlhodině již odletěl směrem na *Jubu.*“

„Říkáte, že jste si všechno ověřil?“ vpadl panu Martonovi do řeči Biggles.

„Ach, samozřejmě! O tom nelze nijak pochybovat. Syn letěl podél trati britské letecké společnosti *Imperial Airways* do Kapského Města, a *Malakal* je významnou stanicí, kde je telegrafní vysílačka a zásoby. Všichni tamní úředníci jsou toho mínění, že syn byl naprosto svěží a že ho nic netrápilo. Viděli ho, jak vzlétl, a když opustil zemi, uvědomil místní staniční telegrafista kontrolního důstojníka v *Jubě*, aby letadlo vyhlížel. Ale syn tam vůbec nedoletěl! Od onoho okamžiku je jeho let zahalen tajemstvím. Uplynulo mnoho dnů, ty se změnily v týdny, ale žádná zpráva o něm nepřišla. Piloti letecké společnosti *Imperial Airways* pátrali po vraku jakéhokoli letadla na zemi, ale nic nezahlédli, třebaže tamní krajina je přehledná – je to písčitá rovina, většinou porostlá

trnitými křovisky a mimózami. Každý vrak letadla by byl vidět na kilometry daleko. A teď dobře poslouchejte. V téže době, kdy můj syn odletěl z *Malakalu* na *Jubu*, odletělo z *Juby* do *Malakalu* letadlo společnosti *Imperial Airways, Arethusa.* Obě letadla by se na trati mezi oběma letišti určitě potkala, ale nestalo se tak. Kapitán Cuthbertson, který dopravní letadlo pilotoval, rozhodně tvrdí, že kolem něho nemohlo v opačném směru proletět žádné letadlo, aby si ho nepovšiml. Viditelnost prý byla dokonalá, na obloze nebyl jediný mráček. Z toho všeho tedy vyplývá, že můj syn zmizel kdesi v první polovině cesty mezi *Malakalem* a *Jubou.*"

Marton domluvil a vyňal ze své příruční brašny mapu střední Afriky ve velikém měřítku, rozevřel ji a rozložil na stůl.

„Tohle je mapa té oblasti, dala mi ji společnost *Imperial Airways.* Je to stejná mapa, jakou tato společnost dává svým pilotům." Továrník ukázal na jedno místo ve středu mapy.

„Tady je *Malakal"* poznamenal.

Biggles se podíval a potom zase vzhlédl.

„A nyní se dostaneme k té prapodivné nehodě," pokračoval Marton. „Je to jediné vodítko, které do té záhady vnáší trochu světla, třebaže ji v určitém ohledu spíš prohlubuje, jak se zdá. Tři týdny poté, co Harry zmizel, přišel do *Nairobi* v anglické kolonii *Keňa* bílý lovec jménem Lawton, a když slyšel o synově pohřešovaném letadle, učinil tam tuto výpověď: Řekl, že onoho dne byl na *safari,* to jest na pochodu, se svými domorodými nosiči v oblasti, o niž jde. Když byl asi tak dvě stě padesát kilometrů jižně od *Malakalu,* zahlédl prý červený jednoplošník, který měl vypnutý motor a klouzal

k zemi směrem k *Insule.* Letadlo *Puss Moth* je jednoplošník, jak dobře víte, a synovo letadlo bylo skutečně červené. Major Lawton mu nevěnoval moc pozornosti, protože měl zato, že jeho pilot zřejmě patří k oněm početným letcům, kteří létají do Kapského Města, což bylo v tomto případě ostatně pravda. Dále už o něm nepřemýšlel a vzpomněl si na ně, až když se dostal do *Nairobi.* Podle mého názoru je tedy osada *Insula* oříškem celé této záhady. Když se mi zpráva majora Lawtona donesla k sluchu, najal jsem si letadlo a odletěl jsem tam, abych zahájil pátrání na místě samém. Shledal jsem se tam s majorem Lawtonem, a to, co mi řekl, ve mně nezanechalo žádné pochyby. Jsem přesvědčen, že můj syn skutečně klouzal na letiště v *Insule,* když ho major uviděl."

„Na letiště v *Insule?* Já jsem o takovém místě nikdy neslyšel," podotkl Biggles.

„To není divu. Slyšelo o něm velmi málo lidí, a když jsem se vyptával, zjistil jsem podivné věci. Ukázalo se, že když byla před několika lety poprvé vytyčována letecká trať do Kapského Města, byl podán návrh na zřízení letiště v úseku přehledné krajiny, která se tam nazývá *Insula.* Tamní území tedy bylo vyčištěno od mravenišť a dalších překážek – provedla to posádka královského vojenského letectva, jak jsem se dozvěděl – a na zemi pak nakreslili vápnem obvyklou kružnici, aby letiště letci rozeznali. Toto letiště bylo jen výpomocným místem, k nouzovému přistáváni – a tak je tomu dodnes. Proto se společnost *Imperial Airways* rozhodla, že si tam nezřídí pravidelné letiště, a místo značné zpustlo. Asi před čtyřmi lety však dostala hlavní úřadovna společnosti žádost od jakési řecké obchodní společnosti z Káhiry,

aby to letiště mohla používat. Ona společnost se nabídla, že za ně bude platit malé nájemné, a taky je opravdu platila. Společnost *Imperial Airways* si vymínila jedinou podmínku, aby totiž Řekové udržovali letiště v řádném stavu a aby tam měli zásobu benzínu pro potřebu letadel, která by tam přistála. Společnost však nepředpokládala, že by to místo bylo často v provozu.“

„A co přimělo ty Řeky, aby používali takové letiště, které je zcela mimo obvyklou trať?“ zeptal se Biggles.

„Byl to zcela pochopitelný důvod. Řekové letecké společnosti oznámili, že by na tomto místě velice rádi udělali pokus s pěstováním vysoce jakostního tureckého tabáku. Že prý to místo je k tomu účelu výjimečně vhodné. A to také je. Dnes se v Africe pěstuje spousta tabáku, jak víte, ale tabák je bohužel většinou dost hrubý. Řekové tedy doufali, že tam vypěstují lepší tabák. To místo je od Káhiry velice vzdálené, a tak Řeky napadlo, že by tam létali letadlem, přičemž by tamní sadbu nechali pod dohledem svého dozorce a bývalé letiště v *Insule* by používali jako svou základnu. A tady máme další podivnou okolnost. U společnosti *Imperial Airways* mi totiž řekli, že řecká společnost platila nájemné jen dva roky, ale potom už prý z ní nic nedostali. Mají tedy zato, že celý podnik ztroskotal a že vzal zasvé. Ředitel letecké společnosti proto byl velmi překvapen, když jsem mu referoval, že jsem na tom letišti přistál a že bylo podle různých znaků buď stále ještě anebo aspoň do nedávna používáno. Jakýsi míšenec tam udržuje zásobu benzínu, a zdá se, že je to dozorce i skladník v jedné osobě. To je tedy prapodivné. Když jsem se do toho chlapíka pustil a vyptával jsem se na svého syna, tvářil se velice překvapeně a tvrdil, že o tom nic neví, ale když jsem na

něj spustil zhurta a pověděl, že major Lawton viděl letadlo mého syna přistávat, tady jsem trochu nadsadil, ten míšenec to najednou připustil.“

„Tak on připustil, že nejdřív lhal?“

„Ale ne, to ne. Jen moc dobře sehrál údiv a řekl mi, že už na to dočista zapomněl. Že prý si vzpomněl, žc tam jakési červené letadlo skutečně přistálo, až když jsem o tom začal mluvit. Pilot, jehož jméno prý neznal, měl na motoru malou poruchu, ale rychle ji prý opravil a vzápětí odletěl směrem na jih, nejspíš do *Juby*. To bylo všechno. Míšenec se kromě toho přiznal, že mu řecká tabáková společnost stále ještě vyplácí malé služné, aby dozíral na letiště, a že tam taky občas přistane řecké letadlo. Že to je pravda, se potvrdilo tím, že Řekové ani necekli a zaplatili nedoplatek nájemného, jakmile si letecká společnost na ně došlápla. Já jsem tam pak se svým pilotem zůstal celý týden, prohledali jsme rozlehlou oblast, snažili jsme se po vraku letadla najít nějakou stopu, ale marně. Nedalo se tedy už nic dělat. To je celý můj příběh, majore Bigglesworthe, ale já jsem dalek toho, abych se spokojil s myšlenkou, že už je všemu konec. Mému synovi se cosi přihodilo v té *Insule*, jsem si tím naprosto jist, anglické úřady se však na podkladě tak chatrného důkazu do věci nechtějí vložit, a já ani nemohu říct, že bych jim to měl nějak zazlívat. Co se mému synovi přihodilo? Kde je jeho letadlo? Afrika je obrovská, ale přece je v ní jen málo čtverečních kilometrů půdy, kudy by během jednoho roku nikdo neprošel, ať už je to běloch nebo černoch. Rozbité letadlo je nápadný předmět, a objev takového vraku by na dlouho nemohl ujít pozornosti. Zprávy domorodců by o tom brzy dolehly k uším

britských úředníků, a svět by se rychle dozvěděl, co se mému synovi přihodilo.“

Biggles se mrzutě zahleděl na předložku u krbu a jeho prsty na stole tiše bubnovaly jakýsi vojenský pochod. Potom se podíval na Martona.

„Pročpak jste za mnou vlastně přišel, pane Martone?“ zeptal se náhle.

„Doufal jsem, že byste mohl být ochoten uvažovat o jakémsi návrhu.“

„Abych zaletěl do Afriky a hledal tam vrak?“

„Nejsem nijak přesvědčen, že byste ho našel.“

„Pročpak?“

„Protože si myslím, že se Harry nezřítil.“

„Ale jděte! Pane Martone, prosím vás! Jaképak jiné neštěstí by mohlo potkat letadlo v Africe?“

„To bych si právě přál vypátrat. Nejsem pověrčivý a také nejsem veden pouhou nadějí, která pramení z otcovské starostlivosti, ale cosi tady uvnitř mi říká, že můj chlapec je ještě naživu, že se stal zkrátka obětí různých okolností, které byly nad jeho síly. Možná nemám právo, ale co si přeji, je dostat důkaz. Tahle nejistota mě ničí. Kdybych byl ujištěn, že se syn s letadlem zřítil a zabil – byla by to pro mne strašná rána, ale aspoň bych věděl, na čem jsem. Ale právě tohle zmizení v řídkém africkém vzduchu…“

„I mnohá jiná letadla již zmizela, pane Martone. Zmizela beze stopy.“

„Já vím, ale budete-li o tom studovat příslušné zprávy, shledáte, že se takové věci vždycky stávají blízko moře. Kdykoli zmizelo nějaké letadlo ve vnitrozemí, byl vždycky – dříve či později – nalezen jeho vrak.“

Biggles přikývl.

„Ano, musím připustit, že máte pravdu, pane Martone," přitakal ještě jednou.

„To místo, kde zmizel Harry, je od moře vzdálené tisíc pět set kilometrů, a přitom jeho letadlo mělo dolet pouhých osm set kilometrů. Harry proto nemohl doletět k moři, i kdyby o to usiloval."

„Mohl by tam býval doletět, ale musel by doplnit benzínovou nádrž."

„Ale v takovém případě by o tom musel existovat záznam, že doplňoval benzín. Lidé přece benzín nerozdávají zadarmo. Syn by jej musel zaplatit. Harry letěl směrem na jih a v tomhle kursu byl od moře vzdálen čtyři tisíce kilometrů. Dokážete si snad vymyslet nějaký důvod, proč by se pilot, který chce překonat dálkový rekord, měl odchýlit od svého kursu, třeba jen o jediný kilometr?"

„To jistě ne. Totiž dobrovolně ne. Ale mohl by ho od jeho kursu odchýlit vítr za špatného počasí."

„V té době, o které mluvíme, bylo počasí nádherné. A to právě dělá celou tu věc ještě zamotanější."

Biggles se hluboce zamyslel a kousl přitom do spodního rtu.

„To je zatracená věc," řekl konečně po chvíli. Pak se podíval na Martona:

„Taková cesta, kterou mi tady navrhujete, by stála hromadu peněz," připomněl výstražně.

„Pokud jde o mě, peníze jsou vedlejší. Já mám dost peněz, ale k čemu mi jsou, když nemám syna? Dal bych ochotně poslední penci, jen abych se dozvěděl pravdu!"

„Mně se zdá, že to je jen otázka času," začal Biggles rozvíjet svůj plán. „Kdybychom si zvolili *Insulu* za svou základnu, mohli bychom celou krajinu rozdělit na

jednotlivé úseky a každý z nich pak důkladné prozkoumat. Kdybychom to skutečné udělali, dříve či později bychom vrak letadla museli najít, ale já mám obavy, že by to mohlo trvat velmi dlouho.“

Motocyklový král vyskočil vzrušeně se židle.

„Letadlo mého syna je někde v jižní Africe, buď je nepoškozené nebo v troskách,“ vykřikl, „a já chci vydat ze svého majetku třeba poslední penci, jen aby se to vypátralo. Chcete mi v tom pomoci?“

Biggles se rozpačité zavrtěl a podíval se na své společníky. „Tak dobrá,“ začal pomalu.

„Můžete si stanovit podmínky,“ vybídl ho Marton. Biggles zavrtěl hlavou. „Já jsem právě neměl na mysli peníze,“ řekl po chvíli.

„Chtěl byste se tam vydat?“ Biggles přikývl.

„Ano, chci tam odletět,“ přisvědčil, „ale jak jsem už řekl, je pravděpodobné, že to bude pořádná práce. Myslím, že jediná schůdná cesta bude ta, abyste financoval naši výpravu, platil všechny výlohy a mně i mým společníkům-pilotům vyplatil sjednanou částku, kterou bychom stanovili podle toho, jak dlouho ta cesta potrvá.“

„Udělám všechno, co si přejete. Dostanete ihned příkaz pro mou banku. Dále, ačkoli to nedělám proto, abych vás podnítil, protože vím, že rozhodně podniknete všechno, co bude ve vašich silách, toho dne, kdy najdete synovo letadlo, ať už nepoškozené nebo v podobě vraku, vám vyplatím pět tisíc liber odměny. A jestliže najdete i mého syna nebo jeho hrob, tuto částku zdvojnásobím.“

Biggles povstal. „To je od vás velice šlechetně,“ řekl po chvíli. „Doufám, že budeme mít úspěch.“

„Kdy hodláte odletět?“

„Hned, jakmile královský Aeroklub pro nás získá povolení, že můžeme přeletět cizí území. Pokud od nás nedostanete zprávy, věžte, že vám nemáme co sdělit, ale buďte ujištěn, že uděláme všechno, co bude v naší moci. Kdybychom něco objevili, pošleme vám okamžitě kabelogram.“

„Děkuji vám, milý příteli.“

Biggles podal Martonovi ruku. „Sbohem, pane Martone,“ řekl srdečně.

„Sbohem a kéž vám při vašem pátrání pomáhá Bůh.“

Biggles za nešťastným otcem zavřel dveře a potom nervózně přecházel po pokoji.

„Vypadá to, jako bychom měli schystat hostinu pro africké lvy, když jsme právě unikli krokodýlům a mravencům v Brazílii,“ podotkl rozmrzele. „Kdo z vás si myslí, že dokáže krotit divoká zvířata, může si začít balit svých pět švestek. Já se zatím zajdu podívat do Aeroklubu.“

KAPITOLA DRUHÁ

PO AFRICKÉ STOPĚ

Za deset dní nato se Biggles koly svého letadla dotkl sluncem vyprahlého letiště v *Malakalu* a namířil si to rovnou k místnímu skladu, aby doplnil benzín.

Až dotud nebyl jeho let docela bez příhod. Když se na počátku akce trochu poradil se svými druhy a celou věc si promyslel, rozhodl se pro letoun značky *Dragon Moth,* neboť usoudil, že je pro tento úkol nejvhodnější. Bylo to prostorné letadlo, a jeho dva motory posádce umožňovaly vzít si na palubu značný náklad potravin i náhradních součástek, nehledě na to, že jim poskytovaly i dostatečnou zásobu síly. Letci si pokud jde o rozsah akce nic nenamlouvali. Věděli, že nebude nijak snadné najít spálený vrak letadla – neboť Biggles předpokládal, že právě ten najdou –, i kdyby přibližně znali jeho stanoviště. Ale pátrat v rozloze několika tisíc čtverečních kilometrů – Biggles si dobře uvědomoval, že jakmile jeho letadlo opustí Insulu, může se vydat kterýmkoli směrem – takový úkol jim připadal strašný.

Biggles sledoval stejně jako Harry Marton leteckou trať společnosti *Imperial Airways* po celém letu, aniž komu o svých úmyslech řekl, a letecké úředníky nechal v domnění, že letadlo *Dragon Moth* si vyletělo do Kapského Města jen tak pro zábavu. Naši letci dorazili do Egypta, právě když tam bylo obvyklé drsné počasí, a mezi osadami *Wadi Haifa* a *Chartúmem* narazili na sněhovou bouři, které se v Egyptě říká *habub.* Prožili tam hezkých pár minut plných úzkosti. Jeden motor jim začal

vynechávat právě nad hrozivým *Suddem*, což je obrovská papyrová bažina na jih od Súdánu, která je zamořena krokodýly. Troubí tam celá stáda slonů, kteří se tam bezpečně prohánějí a dosud nejsou ohrožováni stále se rozmáhající vlnou civilizace. Na východ od nich se rozprostírala Habeš, na jih obrovská území Tanganiky a na západě bylo opravdové černé srdce africké pevniny – belgické Kongo, které svým severním okrajem ústí do vyprahlých pouští Súdánu.

„Naplňte mi nádrže, prosím vás," požádal Biggles letištního strojníka v *Malakalu*, když vystoupil z letadla a narovnal si záda. Pak se odebral do stínu odpočívárny, protože sluneční paprsky nepředstavitelně pražily.

Algy a Ginger ho následovali. Tropické helmy si posunuli na záda a otírali si zpocené obličeje.

„Kapánek to hřeje, co?" zubil se Ginger.

„A co bys tady na rovníku taky jiného čekal?" usmál se Biggles.

„Copak jsme opravdu na rovníku?"

„Šlapeš po rovníku – totiž šlapal bys, kdyby tu byl nakreslen. Ale počkejte chvilku, chtěl bych si trošku pohovořit s tímhle mládencem."

Biggles zaplatil benzín a potom pozval strojníka do odpočívárny na nějaké občerstvení. Byl to Angličan, jak zjistil, a jmenoval se Harker.

„Nevzpomínáte si náhodou na nějakého mladíka, který se jmenoval Marton a letěl tudy asi tak před dvanácti měsíci?" zeptal se Biggles jakoby mimochodem.

Strojník se na něj podíval. „Měl bych si na něj vzpomenout, taky jsem mu plnil nádrže," odpověděl prostě.

„Je to totiž podivné; na téhle cestě zmizel Marton jako dým.“

Harker přikývl.

„Co myslíte, že se mu asi přihodilo?“

„Ach, ten nejspíš sletěl někam do těch afrických křovisek. A za tu dobu ho nejspíš sežrali lvi nebo hyeny.“

Bylo zřejmé, že Martonův případ strojníka nijak zvlášť nezajímal.

„Tady se povídá, že Harry Marton doletěl do *Insuly,*“ pokračoval Biggles, který přímo dychtil po nějakém novém detailu, byť by byl sebemenší.

„Jo, taky jsem to slyšel.“

„Bylo mi řečeno, že to letiště teď spravují nějací Řekové.“

„Taky bych řekl.“

„Viděl jste někdy někoho z nich?“

„Kdysi dávno. Aspoň mám dojem, že to byl ten Řek.“

„Jak dávno?“

„Je to určitě už takových osmnáct měsíců. Byl to jeden Řek, který letěl s francouzským pilotem.“

„Víte o nich něco?“

„Vůbec nic.“

Bylo zřejmé, že Harkerovi není nijak do řeči, a Bigglese to neudivovalo. Ten muž vypadal unaveně a zimnice mu koukala z oči. Bylo vidět, že africké slunce a moskyti mu pěkně zničili zdraví.

„Vzpomenete si, v čem ten Řek letěl?“ vyptával se dál Biggles.

„Ve francouzském letadle. Byl to dvojplošník s otevřenou pilotní kabinou, asi tak deset let starý. A pročpak mi vlastně dáváte tyhle otázky?“

„Jen tak, zajímá mě to. Znám totiž Martonova otce, a tak mě napadlo, že když poletím tady přes *Malakal* že se tady trochu porozhlídnu, jestli bych se o něm něco nedozvěděl. No, tak my zase poletíme dál.“

„Vaše příští zastávka je v *Jubě?* Pošlu jim zprávu, že tam letíte, pokud si přejete.“

„Ne, díky,“ odmítl okamžitě Biggles. „Ostatně, abych mluvil pravdu, úředníci z letecké společnosti *Imperial Airways* nás požádali, abychom se na svém letu dolů podívali do *Insuly* – ale to si nechte jen pro sebe!“

„Pročpak – oni tam snad zamýšlejí otevřít letiště?“

„To ne, ale zajímá je, v jakém stavu to letiště teď je.“

„Chápu. Tak dobře, doufám, že se zase uvidíme na vašem zpátečním letu.“

„Taky doufám,“ odpověděl rozpačitě Biggles a zamířil ke svému letadlu.

„Tady se víc zpráv už sehnat nedá, jak tak koukám,“ podotkl klidně Algy.

„Já jsem tu taky nic nečekal. Ten chlapík nejedl vtipnou kaši. Myslí si, že Harry Marton je jen jednou z mnoha obětí letectví.“

Naši letci se vrátili do letadla, vzlétli a vydali se směrem na opuštěné letiště v *Insule.*

Biggles je nalezl asi tak po hodině, a to nikoli bez obtíží. To letiště se dalo sotva rozeznat od ostatní nehostinné krajiny, která byla docela plochá a hustě porostlá shluky podivných stromů s plochými korunami, země samý šedivý vyčnívající kámen. Dále na západ byla krajina hustěji zalesněna, ale stejně nepřehledná. Dala by se srovnávat s leckterým parkem v Evropě, ovšem s tím

rozdílem, že místo zeleného trávníku měla jen krátkou žlutou, sluncem sežehnutou trávu.

„Řekl bych, že to bude tady," ozval se Biggles a podíval se dolů k zemi. „Ale bylo mi řečeno, že tu je bílá kružnice, která vyznačuje místo k přistání."

„Jo, tak by to mělo být," souhlasil Ginger. „Vzpomínám si, že to tak říkal Marton. A taky mi to říkali úředníci letecké společnosti, když jsem k nim zašel, abych se jich na tohle místo trochu vyptal."

„Takže to tady není."

„Třeba tu kružnici zavála písečná bouře."

„V takovém případě by to ten chlapík, který je správcem letiště, zase hned vyčistil."

„To máš pravdu," souhlasil Algy. „Hele, tamhle je ten chlapík. Zahlédl jsem ho, jak vystrčil hlavu mezi stromy a koukl se po nás. Teď se zase schoval."

„To je nějak divné."

„Proč?"

„Že by se zase schoval," vysvětlil Biggles, přiškrtil plyn a začal dlouze klouzat směrem k vyprahlé hnědé zemi, která tvořila povrch letiště. „Viděl jsem v životě už přistávat tisíce letadel, ale být tam dole, určitě bych vyběhl ven na přistávací plochu a sledoval bych, jak letadlo dosedne. To je už takový přirozený zvyk. Chtěl bych se vsadit, devětadevadesát lidí ze sta by to udělalo. A tenhle chlapík tu určitě nevidí tolik letadel, že by se takového pohledu nabažil. Ten mě moc zajímá, musím se po něm podívat."

Nebyl příliš silný vítr, ale vanul z jihovýchodu a nutil letadlo sklouznout nad primitivními letištními boudami. Letci se dívali dolů, když se tak nízko nad nimi přehnali, ale nebylo tam vidět živou duši. Za chvíli již

letadlo svými koly poněkud těžkopádné narazilo na tvrdou půdu v nevelké vzdálenosti od baráků.

Biggles se zamračil, když letadlo poskočilo a teprve potom se zastavilo.

„Pokud někdo z vás s tímhle letadlem někdy poletí, co jsme tady, ať je jaksepatří opatrný," varoval Biggles své druhy. „Tady jsme na africké rovině, je tu vedro a řídký vzduch, takže vám letadlo spadne jako cihla, právě když jste je vyrovnali. A ještě jednu radu, než zajedu do hangáru: Ode dneška se může přihodit cokoli. Neptejte se mě co, protože to sám nevím, ale mám takový zvláštní pocit v kostech, a ten mě jen zřídkakdy klame. Tahle skříň s nářadím musí být stále zamčená a skříňka s našimi pistolemi v ní musí být uložena. Mějte své pistole stále připraveny ke střelbě, ale ať je u vás nikdo nevidí! A ještě něco: o tom, proč jsme sem přiletěli, ani muk. Kdyby bylo nutné zmínit se o mladém Martonovi, nechte to na mně! Mějme oči otevřené a ústa zavřená. To budiž naším heslem, třebaže já budu samozřejmě nucen promluvit pár slov s tím chlapíkem, který má na starosti letiště. Jak že se podle Martona jmenuje?"

„Sarda – Lukáš Sarda," připomněl Bigglesovi Ginger.

„Tak je to. Hlavně že už jsme tady. Pokud se nepřihodí nic, co by nás donutilo změnit svůj plán, přidržím se původního rozvrhu a zahájím soustavné pátrání po celé zdejší oblasti. Má z vás snad někdo nějaký dotaz?"

Nikdo se neozval, a proto Biggles zajel s letadlem směrem k odpočívárně pokryté rákosem, která stála v pochybném stínu několika starých, téměř bezlistých stromů. Nedaleko byl hangár, zhotovený téměř výlučně z

rákosí a slabých prutů a nyní byl načisto zchátralý, téměř na spadnutí. Kousek od hangáru, na jakési mýtině mezi stromy, stála poněkud solidnější stavba z otesaných trámů se střechou z vlnitého plechu.

„Myslím, že tam sídlí správce a ředitel," podotkl Biggles dívaje se tím směrem, když všichni vystoupili z letadla. „A tamhleten chlapík vypadá, že by to mohl být on," pokračoval, když se na odlehlé straně budovy objevila hřmotná postava, oblečená v čemsi trochu lepším než v hadrech, a spěchala k nim.

„No to je teda fešák!" poznamenal Ginger. „Pokud mám soudit podle jeho vzhledu, řekl bych, že tenhle chlap by dokázal zapíchnout vlastní slepou babičku pro pár šupů."

„Jenže jde o to, že každého nemůžeš posuzovat podle vzhledu," připomněl mu Biggles. „A teď zmlkněte a nechte mluvit mě!"

Naši letci stáli v hloučku ve stínu křídel svého letadla a čekali, až k nim ředitel letiště dojde. Jak Ginger správně poznamenal, ten chlapík skutečné vypadal jako lump a násilník. Kdyby se měl člověk řídit jen podle zevnějšku jiných, tenhle by si sebemenší důvěru rozhodně nezasluhoval. Byl to míšenec, a třebaže měl rovné dlouhé vlasy, převládal u něho černý prvek. Ústa měl široká, rty rozevřené. Od jednoho koutku se táhla přes obličej ošklivá jizva napříč přes pravé oko až k čelu, či přesněji přes pravý oční důlek, v němž kdysi bylo oko. O to oko ho zřejmě připravila zbraň, která mu zanechala onu jizvu.

Ten nepřitažlivý vzhled ještě umocňovala spousta jizev po neštovicích, jimiž byla tvář tohoto muže doslova poďobána. Sympatická na něm byla jen postava. Chlapík

byl vysoký dobrých šest stop, ale to jeho celkový zjev nestačilo zachránit. Ani jeho oděv nevzbuzoval velkou důvěru. Míšenec měl na sobě rozedrané kalikové spodky, nepopsatelně špinavé, a cosi jako zbytky pruhované kazajky, rozepnuté až po pás. To byla celá jeho výstroj, neboť byl bosý.

„Dobrý den. Nejste snad pan Sarda?“ oslovil ho Biggles.

„Jo, to jsem já,“ odpověděl takzvaný ředitel docela obstojnou angličtinou. „Vy chcete benzín, že jo?“

„Vy tu máte sklad benzínu, že ano?“

„Jo.“

„Prozatím benzín nepotřebuju, ale budu ho potřebovat později.“

„To jako až se vrátíte, že jo?“

„Nikoli. Mám v úmyslu se tu nějakou chvilku zdržet.“

Pokud toto sdělení vzbudilo nějaký Sardův podiv, pak to nijak nedal najevo. „Tady je jen spousta moskytů, fůra písečnejch blech a samá zimnice,“ zafuněl míšenec opovržlivě.

„My jsme se na to vybavili – vzali jsme si spoustu chininu a sítě proti moskytům,“ odpověděl Biggles.

„A jestlipak jste si taky vzali fůru chlastu, co?“

„Je mi líto, ale obávám se, že v téhle věci vás určitě zklameme.“

„A pročpak jste sem přiletěli, tak ven s tím!“

„Přiletěli jsme sem, abychom podali britské vládě zprávu o stavu zdejšího letiště, a abychom se taky podívali po jiných vhodných letištích,“ vysvětlil mu nenuceně Biggles.

„Tady ale není nic na zub, abyste jako věděli.“

„To nevadí, my jsme si vzali hromadu jídla, a kdyby nám náhodou došlo, můžeme snadno zaletět do *Malakalu* pro další zásoby," vykládal Biggles rozšafně. „Dostatek vody tady snad máte?"

„Tady žádná voda není."

„Cože?"

„Je tu spousta dešťový vody. Je dobrá pro motor, ale nedá se pít. Byla by z toho pořádná úplavice."

„No dobrá, myslím, že i tuhle potíž zvládneme," podotkl Biggles se zcela lhostejnou tváří. „Otevřte nám teď dveře do hangáru, zajedeme dovnitř s letadlem, aby nestálo na slunci."

„Bylo by nejlíp hned se do něho pustit," navrhl Algy, když míšenec začal otvírat chatrná vrata hangáru.

Všichni tři letci společně dopravili letadlo dovnitř a pak odešli do odpočívárny. Byl to velice špinavý brloh, ale Biggles se zdržel kritiky, kterou užuž měl na jazyku, protože si nepřál, aby si toho muže znepřátelil hned od začátku.

„Jste tu už hodně dlouho?" zeptal se míšence a znechuceně a poněkud zděšeně sledoval spleť pavučin, která věnčila vnitřní stranu střechy.

„Čtyři roky, možná dokonce pět."

„Myslím, že tady nevídáte moc letadel?"

„Sem letadla vůbec nelítají."

„Už je tomu hezky dlouho, co jste tu měl posledního návštěvníka, co?"

„Šest měsíců, snad i víc."

„To proto jste smazal tu bílou kružnici na letišti?"

„Tu umyl déšť," zabručel vzdorovitě míšenec.

„No jo, to nejspíš," řekl poněkud ironicky Biggles, protože tímto vysvětlením nebyl moc uspokojen. „Jo,

mimochodem, není tu místo, kde taky přistál ten mladík – jakpak on se jenom jmenoval… Marton, že ano, předtím než zmizel?“ Biggles hrál naprosto perfektně, tvářil se, jako by ho ta věc opravdu nezajímala.

Nastalo ticho. „Jó!“ řekl po chvíli míšenec.

„To je ale psina, co, když někdo takhle najednou zmizí.“ Biggles náhle vzhlédl a zachytil pohled Sardových očí, které se na něj upřely. Jejich výraz způsobil, že mu po zádech přeběhl mráz. Za těchto okolností usoudil, že bude nejlíp do téhle věci nestrkat nos. „Myslím, že bychom se měli vybalit, vyložit věci z letadla a trochu se tady zabydlet,“ obrátil se proto na své přátele.

„Jak dlouho se tu zdržíte?“ zajímal se míšenec.

„Řekl bych, že tak nejvýš den dva,“ odpověděl Biggles bezelstně. „Ale nedělejte si s námi žádné starosti, my se o sebe postaráme sami. Pokud bychom něco potřebovali, snad můžeme počítat s vaší pomocí?“

Míšenec kývl hlavou směrem k správní budově. „Ale jo, tam, prosím,“ dodal. Potom se jeho jediné oko ohlédlo. Když Biggles sledoval, co upoutalo míšencovu pozornost, všiml si, že se pod okapem odpočívárny objevila útlá, skoro tři decimetry dlouhá stonožka a šplhala po její stěně dolů. Sarda ji chladně sledoval. Pomalu vsunul ruku za kazajku a pak ji rychle vytáhl, svíraje za čepel těžký nůž. Potom pomalu zdvihl paži, namířil, a vzápětí se ve vzduchu zableskla letící ocel. Dutě to žuchlo, ale to už se stonožka začala zoufale svíjet, protože byla připíchnutá ke stěně.

„Dobrá rána!“ poznamenal uznale Ginger.

„To ano, velice dobrá,“ připojil se i Biggles s podivným tónem hlasu a podíval se po Algym.

„Takhle já vždycky zabíjím… stonožky," odpověděl nasládle Sarda, vytrhl nůž ze stěny a rozkrájel stonožku na šest kousků.

Bigglese zamrazilo, ale pak řekl docela klidně a samozřejmě:

„To je nejlepší způsob, jak s nimi zacházet. Poslyšte, mládenci, pojďme si k letadlu pro věci… Já byl totiž zvědav, k čemu ty stonožky vlastně jsou, ale teď už to vím," řekl po chvíli, když už se ubírali směrem k hangáru.

Ginger se na něj udiveně podíval. „Jak to, veliteli?" zeptal se.

„Mají naučit letce zaměstnané prací, aby si dali dobrý pozor na každý krok!" zabručel Biggles záhadné. „Umí-li nějaký chlapík tak dobře házet nožem jako pan Sarda, pak je vždycky dobré, když to člověk ví. A já jsem kromě toho přesvědčen, že on chtěl, abychom to věděli. Cvičením ve vrhu nožem určitě strávil spoustu času, aby dosáhl takového stupně přesnosti, ale všechen ten čas nevynaložil jen proto, aby zabíjel stonožky. Na to můžete vzít jed. Vůči mužům, kteří tak obdivuhodně zacházejí se smrtícími zbraněmi jako náš jednooký přítel, mám jakousi instinktivní nedůvěru, a proto čím méně se s ním budeme vídat, tím větší budu mít radost. Kdybychom se s nim snad znesvářili, a mám tušení, že se to stane, pak se nezapomeňte okamžitě shýbnout, jakmile zajede rukou pod kazajku. Ale abychom přešli k věci, ten míšenec je lhář."

Algy svraštil obočí.

„Všimli jste si té kaluže oleje venku před hangárem?" pokračoval Biggles. „To je černý, spálený olej, jaký se může vypustit jen z leteckého motoru. A ten

olej tu někdo vypustil před necelými čtyřiadvaceti hodinami, jinak by totiž ta kalužbyla pokryta vrstvou prachu. Sarda tvrdil, že tu nebylo žádné letadlo už celých šest měsíců, ale já jsem přesvědčen, že na tomhle letišti vrnělo nějaké letadlo během posledních dvou dnů. A to ví taky pan Sarda, proto si nepřeje, abychom tady zůstali. Všimli jste si, jak se nás snažil vyděsit a znechutit, abychom si to rozmysleli? Není tu co jíst, není tady pitná voda, ale zato spousta zimnice. No dobrá, uvidíme! Pojďte, uděláme si plán. Dnešek strávíme tím, že se tu trochu zařídíme, a zítra ráno odletíme. Kruci, to je horko!“

Před západem slunce letci odnesli svoje svršky a zásoby potravin do odpočivárny, a v letadle pro všechny případy nechali několik plechovek s potravinami a nějakou čokoládu. To pro případ, aby měli co jíst při nějakém nouzovém přistání.

Noclehárna, jak letci brzy zjistili, nebylo to nejvhodnější pojmenování. Byla to jen čtverhranná ratejna se špinavou podlahou, na níž pilně pracovaly spousty mravenců. Tato stavba byla vybudována z takzvaných vepřovic, z cihel ze sušeného bláta, jimž se ve španělské Americe říká *adobe,* pokryta byla silnými došky z rákosu suchého jako troud anebo z papyru, který sem zřejmě donesla nějaká řeka.

„Tenhle domeček se mi dvakrát nelíbí,“ přiznal se Biggles. „Ale *nezbývá* nám, než se s tím prozatím spokojit. Když pomyslím na všechnu tu havěť, která žije v těch došcích, tak se mi dělá mdlo. Nejradši bych spal v přírodě, kdyby tu ovšem nebylo to, že se raději nechám pokousat písečnou blechou než lvem. Nemá smysl dělat nějaké obstrukce a nechat si ve spánku ukousnout hlavu.“

Naši letci tedy vyčistili místnost, jak to jen šlo, postavili polní lůžka opatřená sítěmi proti moskytům, a nohy oněch lůžek ponořili do misek s parafinem. Pak vydrhli stůl karbolovým mýdlem a shromáždili na něm potraviny, které bezprostředně potřebovali. Kromě toho tam vyrovnali různé drobnosti jako jsou toaletní potřeby, kapesní elektrické svítilny a podobně. Když tuto práci skončili, posadili se ven na hrubou lavici, již tam zřídil zřejmé člověk, který vybudoval celou tuto noclehárnu.

Sluneční kotouč či přesněji rudě žhoucí koule již rychle zapadala za vzdálený obzor a vnější obrysy letiště se začaly ztrácet v nejasných purpurových stínech. Všude bylo ticho, neozval se ani hlásek a nic se nepohnulo. Zdálo se, jako by sama příroda zavírala oči k spánku.

„Myslím, že tu jsou lvi a že se tu budou taky potulovat všelijaké jiné potvory.“ uvažoval tichým hlasem Ginger.

A tu se jakoby v odpověď v tom parném vzduchu ozvalo cosi výhružného. Byl to temný hlas nějakého zvířete. Přicházel odkudsi z dálky, zlověstně se vlnil opuštěnou noční krajinou a v dálce se zase ztrácel.

„Tady máš odpověď!“ usmál se Biggles. „To je řeč, jakou mluví Afrika – přímá, poctivá řeč lví tlamy!“

„Řekl bych, že v zoologické zahradě zní líp než tady v té pustině.“ usoudil Ginger a zakabonil se. „Nebylo by líp, vzít si k sobě pušky?“

„Nemyslím. Zdá se, že nás nic vyrušovat nebude, leda ti moskyti.“

„Poslouchejte! Copak to bylo?“

„Mě se neptej,“ odsekl Biggles. „Řekl bych, že to zařval krokodýl nebo leopard, ale hlavu bych za to nedal, já se v těch divokých potvorách nevyznám. Podle

hrubého odhadu je tady asi tak sto různých druhů divokých zvířat, ptáků a plazů, kteří se potulují po krajině v okruhu několika kilometrů kolem nás. Jsou tu lvi, levharti, hyeny, sloni, šakali, pštrosi, nosorožci, hroši, buvoli, zebry, žirafy, antilopy a bůhvíco ještě. Pokud se mě budeš ptát vždycky, když nějaké to zvíře zařve, tak je to, jako bych pořád luštil křížovky. Já se v tom nevyznám víc než ty, leda tak v hyenách a šakalech. Těch jsme už viděli dost, viď, Algy?“ Algy přikývl.

„Až moc,“ odpověděl rozmrzele.

„Myslím, že uděláme líp, když půjdeme dovnitř.“ usoudil Biggles. „Máme za sebou poněkud dlouhý den, a zítra ráno nám nastane další, stejné perný!“ Biggles vykročil v čele svých druhů zpátky do noclehárny a Ginger pak za všemi zavřel dveře.

„Takové je to v Africe,“ poznamenal pokoušeje se o humor.

„Tohle je teprve první doušek,“ souhlasil Biggles, „ale než s touhle prací skončíme, ještě se o Africe dozvíme mnohem víc, pokud se ovšem moc nemýlím,“ dodal po chvíli poněkud zamyšleně.

Jakýsi divý řev rozrazil noční vzduch docela blízko nich. Potom se změnil v divné vřeštění a nakonec se rozpadl na spoustu chechtavých a chrochtavých zvuků. K prvnímu řevu se přidružil brzy další, až se noc změnila v jeden obrovský povyk.

Ginger se zachvěl. „Proboha, co to je?“ neovládl se.

„Hyeny,“ vysvětlil Biggles lakonicky. „Ale jestli se ještě jednou zeptáš, co to je, tak tě vyhodím ven, aby té sežraly.“

KAPITOLA TŘETÍ

NEPŘÍJEMNÝ CESTUJÍCÍ

Příštího rána se Biggles probudil jako první. Bylo ještě velmi časné, nedlouho po ranním rozbřesku, ale hvězdy na perlové obloze už bledly.

„Pojďme, mládenci," budil Biggles ostatní, odhodil síť proti moskytům a vyskočil.

„Proč máš tak naspěch?" zavrčel Algy.

„Čím dřív se dostaneme nahoru, tím líp pro nás," odsekl nakvašeně Biggles. „Teď bude nahoře ještě docela hezky, ale brzy nastane pekelné vedro, a opar, který při vedru vzniká, by nám zkazil viditelnost. Já jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k závěru, abychom nelítali všichni najednou. Jednak bychom zbytečně zatěžovali letadlo, jednak bychom se mnohem rychleji unavili, než když se budeme při létání střídat. Navrhuji tedy, abychom se střídali, jinak hrozí, že budeme mít všeho po krk dřív, než prohledáme pouhou polovinu zdejší oblasti. Dejme tomu, že teď se mnou poletí Ginger, zatímco ty, Algy, zůstaneš tady a uklohníš nám něco k snídani. Budeme lítat asi tak dvě hodiny, a potom po snídani se můžeš řídicí páky chopit zase ty."

„Myslím, že to je dobrý nápad," souhlasil upřímně Algy.

„Jo, docela dobrý. Tím by to bylo tedy vyřízeno. Mrskni sebou, Gingere, mýt se a snídat budeme až po návratu. A ty, Algy, bys mohl jít s námi a pomoci nám při odletu."

Všichni tři letci tedy společně odešli k hangáru. Algy byl ještě v pyžamu a kanafasových trepkách, zatímco druzí dva měli kalhoty, svetr a na hlavě pak čepici a letecké brýle. Obvyklý těžký letecký oblek teď nepotřebovali. Třebaže nyní, za svítání, byl vzduch ještě docela chladný, dobře věděli, že později nastane obrovské vedro.

„Utíkej do noclehárny!“ řval Biggles. „Vůbec se nezastavuj!“

Když šli kolem kaluže oleje, Biggles si ji pátravě prohlédl.

„Před tím Sardou se měj na pozoru, Algy.“ varoval vážné přítele. „Tady se na nás cosi chystá, jinak by přece ten chlap neměl zapotřebí lhát, i když se zatím nedá říct, jestli to nějak souvisí s mladým Martonem. Nepochybuju, že to v patřičné lhůtě zjistíme. Zatím se snaž mít toho míšence trochu na očích. Ale nedávej mu najevo, že ho pozoruješ!“

Mezitím letci otevřeli rozvrzaná vrata hangáru a vytlačili letadlo tak, aby nosem směřovalo na volné letiště. Biggles, s Gingerem těsně v patách, otevřel dvířka letadla a vstoupil do pilotní kabiny. Levou rukou se opřel o opěradlo sedadla, zatímco pravici natáhl dopředu, aby otočil kohoutkem benzínového potrubí. A právě když jím otáčel, podíval se náhodou dolů. Vzápětí se však otočil, a v tom kvapu málem porazil Gingera. „Vypadni, je-li ti život milý!“ zasyčel rozčileně.

Ginger nechápavě zíral na Bigglesovu tvář, z jejíhož výrazu se mu zatajil dech. A protože měl Ginger patřičný trénink, neztrácel čas a zbytečně se nevyptával. Beze slova se otočil, vrhl se ke dveřím a seskočil na zem.

Biggles mu málem skočil na paty. „Utíkej!“ řval na Algyho, který užasle zíral na Bigglesovo počínání. „Utíkej do noclehárny!“ řval Biggles zoufale, „a vůbec se nezastavuj!“

Všichni tři svorně pádili směrem k noclehárně.

„Krucipísek, co se to děje?“ křičel Algy hlasem, z něhož bylo možno vyčíst strach i vztek.

„Nemluv a utíkej!“ utrhl se na něj Biggles a rychle se ohlédl za sebe. „Rychleji!“ zařval nato zuřivě a poplašně.

Jeho strach nakazil také Gingera, uháněl, co mu nohy stačily, u Algyho však převládla zvědavost nad strachem, a tak se letmo ohlédl. Nějakých dvacet metrů za nimi trhavě poskakovalo cosi jako kus krátké černé hadice. Pohybovalo se to neuvěřitelnou rychlosti, škubalo to sebou, jako by to dostávalo elektrické impulzy.

Ten pohled mu naprosto stačil. Algy přitiskl lokty k žebrům a vyrazil kupředu jako běžec, který právě opustil startovní čáru. Zároveň si prudce oddechl, protože se doopravdy polekal.

Letci dorazili k noclehárně asi s šestimetrovým náskokem před svým pronásledovatelem, a Biggles, který doběhl jako poslední, přibouchl za sebou dveře. „Na stůl!“ zařval a obhlédl spodek zdi. Teprve nyní zjistil, že je na mnoha místech podemleta vodou lijáků a okousána od hlodavců.

Vyvázli z toho taktak. Chvilku se sice zdálo, že stůl jejich váhu neunese, že spadnou na hromádku na zem, ale pak dosáhli rovnováhy právě ve chvíli, kdy had, kroutící se jako bič, dírou u dveří vpadl do místností.

Algy vypálil z pistole. Cíl však nebylo snadné zasáhnout, a tak kulka jen vyrazila prškу hlíny, což hada ještě víc rozzuřilo. Z hromady věcí, které byly na stole složeny, popadl Biggles dřevěnou bedýnku. Vážila asi deset kilo a měla nápis *Nasolené hovězí maso.* Chvíli ji potěžkával a pak jí mrštil po hadovi, který se právě blížil k jedné noze od stolu. Až to zapraštělo. Had se začal vzpínat, ale marně, bedýnka mu přerazila hřbet. Ležel pod ní a oba jeho vyčnívající konce se křečovitě svíjely.

Biggles vzal Algymu pistoli z ruky, sklonil se a vypálil tři rány z bezprostřední blízkosti na čtyřhrannou černou hadí hlavičku. Třetí výstřel ji rozdrtil na kaši a hadí tělo se přestalo svíjet.

Pak Biggles seskočil na zem a ne právě srdnatě se zadíval na hada.

„Tak, teď aspoň víme, na čem jsme!“ podotkl jaksi podivným hlasem.

„A co to je?“ zeptal se téměř šeptem Ginger.

„Nejsem si tak zcela jist, nikdy předtím jsem takového hada neviděl, ale řekl bych, že to je *mamba,*“ odpověděl Biggles už klidněji. „Viděl jsi už někdy v životě hada, který by se tak rychle pohyboval?“

„Je jedovatý?“ zeptal se Algy, který také seskočil dolů.

Biggles sáhl do kapsy pro malou útlou knížku. „Tohle je příručka o Africe, kterou vydala Zoologická společnost,“ vysvětlil. „Říkal jsem si, že se nám může hodit.“

Začal v té knížce listovat.

„Tady to máme!“ zajásal, když nalezl, co hledal. „*Mamba.* Existují dva druhy: mamba zelená a černá. Černá mamba patří k nejjedovatějším hadům na světě a zároveň k nečetným hadům, kteří člověka napadají i bez podráždění. Tento neobyčejně jedovatý had se pohybuje s velkou rychlostí. Je známo, že dohoní i rychlého běžce, a říkalo se o něm, že dostihne i člověka na koni, ačkoli se o tom pochybuje. Do kopce se tento had pohybuje jen velmi pomalu, a proto domorodci, kteří jsou mambou pronásledováni, se snaží uniknout na nějaké horské úbočí, pokud je nablízku.“

„To je moc fajn,“ poznamenal zlostně Algy. „To si budu s sebou pořád nosit nějaké horské úbočí, pokud budu v Africe. A cos myslel tím, když jsi říkal, že už teď víme, na čem jsme?“

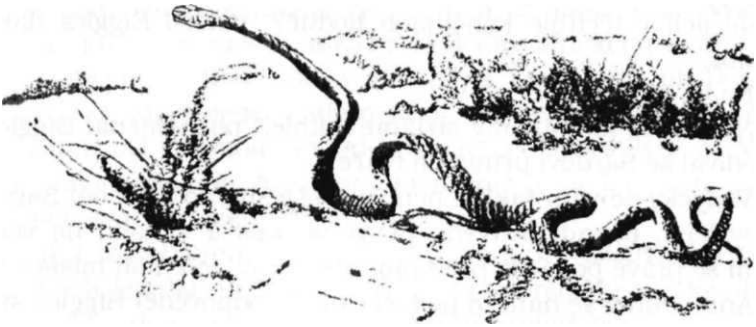
„A jak tedy myslíš, že se ta potvora dostala do pilotní kabiny?“

„Nejspíš tam vlezla.“

„Vlezla! To snad nemyslíš vážně! Nic na světě mě nepřesvědčí, že si had otevře dveře, projde a pak je hezky za sebou zase zavře.“

Algy tiše hvízdl. „Samozřejmě že ne!“ A pak dodal: „Letadlo bylo přece všude zavřeno, že?“

„Bylo, okna i ochranné sklo. Já ještě s obzvláštní pečlivostí všechny dveře a okna pozavíral a utěsnil, aby do kabiny nevnikal prach a aby se tam taky nedostal hmyz.“

„To tedy vypadá, že tam toho hada někdo dal.“

„V poslední době se tvoje schopnost úsudku pronikavě lepší.“

„Ale kdo by takovou věc mohl udělat? A proč by to dělal?“

„Někdo, kdo si přeje, abychom mu šli s cesty, ale zároveň mu náramně záleží na tom, aby úkladná vražda vypadala jako pouhé neštěstí,“ vysvětlil Biggles chladně. „Dovedeš si představit, co by se stalo, kdybychom s tou příšerou na palubě vzlétli? Já si to představit umím, jednoduše. Bylo by to další záhadné ztroskotání letadla, které se prostě nedá vysvětlit. Hyeny a šakalové by nepochybně všechny stopy po hadím uštknutí odstranili. Pst! Tamhle přichází Sarda – nechte to na mně!“

Když se zvenčí ozvaly tiché kroky. Biggles zdvihl varovně prst. Dveře se otevřely, Sarda se zastavil na prahu a zpytavě si jednoho letce po druhém prohlížel.

„Slyšel jsem nějakou střelbu, že jo?“ řekl. Pak svým jediným okem sledoval Bigglesův pohled, podíval se dolů a uviděl zabitého hada. „Ach!“ sykl Sarda.

„To je mamba, co?“ zeptal se jakoby mimochodem Biggles.

„Jo, to by mohla bejt mamba. Je moc nebezpečná.“ odpověděl míšenec.

„Je jich v těchhle končinách hodně?“ položil Biggles další otázku.

„No jo, tady jich je!“

„No dobrá, mamby my střílíme takhle.“ poznamenal Biggles a podíval se Sardovi přímo do tváře.

„Vždycky se vám takhle nemusí poštěstit,“ odpověděl Sarda zamyšleně, popadl mrtvého plaza za ocas a vyhodil ho ven. „Vám se právě podařilo před ním utýct, co?“ vyzvídal míšenec.

„Ano, a taky se nám to podaří příště.“ odpověděl Biggles suše. „Pojďte, mládenci, neztrácejme déle čas!“

„Nejlíp by bylo, kdybychom si o tom pohovořili, až se vrátíte," navrhl Algy, když Biggles nastupoval do kabiny a Sarda odcházel do svého bungalovu. Biggles přikývl.

„Jedna věc je jistá." řekl. „budeme muset letadlo hlídat, jinak bude nástup do letadla vyžadovat víc odvahy, než kolik jí mám. Nemám tím na mysli nebezpečí při lítání, ale nejsem přece zaklínač hadů ani krotitel lvů. Souhlasíš s tím, Gingere?"

„Samozřejmé, veliteli."

„Výborně. Tak nazdar, Algy, a na brzkou shledanou!"

Biggles roztočil spouštěč motoru, a když motor zaburácel, pomalu se rozjel po letištní ploše a zaujal takovou polohu, aby mohl vzlétnout.

Za pět minut nato byli oba letci již vysoko nad letištěm a kroužili, aby nabrali výšku.

Před nimi se rozprostírala do všech stran nesmírná africká pevnina, drsná, nepřístupná a tajemná. Daleko na severu se žlutal obláček kouře, tam hořel les, což je v Africe dost častý zjev. Domorodé kmeny tímto způsobem nahánějí zvěř do svých pastí. Na západě se tyčil horský hřeben, jehož modravé zubaté vrcholy byly dálkou jaksi zjemněny a zdvihaly se nad výspou oparu, který teď začal vznikat v důsledku afrického vedra.

„Já bych to chtěl nejdřív zkusit na jihu," oznámil Biggles Gingerovi, který seděl vedle něho v kabině, rozhlížel se kolem dokola a byl krajinou opravdu zaujat. „Je skoro jisté, že Marton odletěl do Juby. A pak se mu zřejmě přihodilo něco, co ho přimělo změnit směr," dodal Biggles.

Tak letěli oba muži dobrou hodinu a sledovali zemi po obou stranách letadla. Bedlivé se dívali, zda nenajdou nějaké stopy po vraku, ale marné. Zároveň se samozřejmě bystře rozhlíželi po nápadných půdních znacích. Tu a tam sice nějaký výčnělek zahlédli, ale bylo jich velmi málo a byly daleko od sebe.

Krajina byla většinou fádní a svou jednotvárností únavná. Letci zahlédli celá stáda divokých zvířat, žirafy, buvoly, vysokou zvěř a tu a tam také nějakého osamělého lva. Jednou dokonce zpozorovali malé stádo slonů; stáli v jakémsi jezeře u velikého lesa.

„Udělali bychom líp, kdybychom se vrátili," soudil nakonec rozmrzelý Biggles, a aby nezůstalo jen u slov, stočil nos letadla směrem na sever. „Přece jen jsem tady něco zjistil," jako by ho cosi až dodatečně napadlo.

„A copak to je?"

„Uvědomil jsem si velikost úkolu, který jsme na sebe vzali. Když člověk sedí doma a dívá se na mapu, tak to všechno vypadá moc hezky, ale když se dostaneš ven a uvidíš tohle –," Biggles máchnutím levou rukou naznačil nesmírnou rozlehlost území pod sebou, „tak teprve dostáváš jakousi představu, co tě tady čeká. A nechci ti zapírat, že to ve mně vzbuzuje pocit jakési beznaděje."

Ginger na to neřekl nic, snad proto, že Bigglesův pesimismus naprosto sdílel. Pak už spolu nepromluvili, dokud se v dohledu neobjevilo letiště, na něž se začali snášet klouzavým letem.

„Kruci, co to ten Algy vyvádí? To si chce s námi hrát?" ptal se Biggles, když vyrovnal letadlo a přistál.

Ginger nakoukl ochranným sklem kabiny dopředu a uviděl Algyho, jak stojí přímo uvnitř v hangáru a dává jim jakési podivné, ale zcela zřetelné signály.

„Chce nám nejspíš něco sdělit,“ říkal pomalu Ginger. „Na tvém místě bych zajel rovnou do hangáru.“‘

To se jim patrně také snažil naznačit Algy, protože zůstal v hangáru a pořád jen na ně kýval, aniž se snažil jít jim vstříc.

„Tos dostal z toho slunce tanec svatého Víta, nebo co je to s tebou?“ ptal se Biggles, otevřel ochranné sklo a vykoukl dolů.

„Ne. Pojď sem, musím ti něco říct,“ zněla netrpělivá odpověď.

„Tak o co jde?“ zeptal se Biggles, když konečně svižně doskočil na zem.

„Tady v tom bungalovu je kromě Sardy ještě někdo jiný.“

Biggles se zašklebil. „A jakpak ses to dozvěděl?“ vyzvídal chvatně.

„Slyšel jsem Sardu, jak s ním mluví. Nebo spíš řve, to by bylo výstižnější.“

„A jak je to dlouho?“

„Stalo se tak dvakrát. Poprvé hned poté, jak jste odletěli, a podruhé právě teď. Možná že se mýlím, ale řekl bych, že Sarda neví, že jsem tady uvnitř. Myslí si nejspíš, že jsme odletěli všichni tři.“

„Co tě k tomu vede?“

„Tohle: Když se letadlo vzneslo do vzduchu. Sarda vyběhl ven, podíval se za ním, a když už jste byli hodně daleko, běžel zase zpátky, po mně se vůbec nepodíval, a začal na kohosi křičet. Byl jsem z toho tak vedle, že jsem zůstal tady, doufal jsem, že se ještě něco dozvím, a taky jsem nechtěl, aby mě zahlédl. Kdybych šel však do noclehárny vařit kávu, určitě by si mě všiml.“

„To je moc zajímavá věc. Je ten druhý chlapík ještě tady, co myslíš?“

„Jsem o tom přesvědčen. Po celou tu dobu jsem z toho jeho baráku nespustil zrak.“

„Dobrá, Gingere, dávej pozor na bungalov, dokud ti nedám jiný rozkaz!“ zavelel Biggles, a když Ginger vyskočil, aby jeho rozkaz plnil, obrátil se velitel opět k Algymu:

„Stůj co stůj musíme zjistit, kdo ten druhý člověk je. Když to nepůjde slušně, zkusíme to neslušně.“

„Tak proč nezajít rovnou do bungalovu?“

„Protože mám obavy, že tam kdesi je ještě někdo další, kdo nás nechce pustit dovnitř. A nemůžeme si tam vynutit cestu násilím, aniž mu vyhlásíme otevřeně válku. Ale zkusit to můžeme. Pojď se mnou! Mluvit nech mě!“

Oba muži vykročili směrem k bungalovu. Sarda je určitě zahlédl, že k němu míří, protože vyšel na práh, právě když docházeli.

„Fuj, to je vedro!“ odplivl si Biggles a tvářil se důvěryhodně. „Můžeme vejít?“

„Ale jo, bude mi potěšením. Pročpak ne?“ zněla pohotová odpověď.

Biggles při tom vyzváni ovládl své překvapení a rychle nakoukl do místnosti za domovními dveřmi. Ale nebylo tam nic neobvyklého, pomineme-li, že ta místnost byla neobyčejné špinavá.

Chata vypadala zhruba tak, jak by cizinec očekával.

„Není tu tak moc místa, abyste tu hodlal strávit celý svůj život, že ne?“ poznamenal dobrácky Biggles a zahleděl se Sardovi do tváře.

„Pro mě je tu místa až dost.“ začal ho ujišťovat ředitel letiště. „Další velká místnost je tadyhle.“ Míšenec

otevřel dveře a ukázal letcům přilehlý pokoj, zařízený naprosto primitivním nábytkem jako ložnice.

„To jsou všechny místnosti, co tu máte?“ zajímal se Biggles a v duchu rychle počítal celkový rozměr bungalovu.

„Všechny kromě kuchyně. Ta je tadyhle.“ Sarda ukázal na malé dveře v protilehlé stěně obývacího pokoje.

Biggles přešel přes pokoj a otevřel je. Nalezl malou kuchyňku, jak říkal Sarda. Ale nikdo tam nebyl!

„No jo, žádná sláva,“ řekl s úsměvem. „Ale přece jen jste na tom líp než my v noclehárně. Proč jsme k vám vlastně přišli. Chceme se vás zeptat, zda byste si od nás nechtěl vzít dvě nebo tři plechovky kompotů. Vzali jsme si toho až moc.“

„Děkuju,“ odpověděl Sarda. „Děkuju mockrát.“

„Přijďte si k nám pro ně, až budete mít chvilku času,“ vyzval ho Biggles.

Pokynul mu vesele na rozloučenou a zamířil k noclehárně. Až když byli za zavřenými dveřmi, přestal Algy ovládat svůj údiv:

„Ať mě teda husa kopne zadní nohou, jestli já tomuhle rozumím. Chtěl bych se vsadit, že tam uvnitř někdo další je!“

„Je už načase, abys konečně pochopil, že sázky jsou jen pro hlupáky.“ usmál se Biggles.

„Já jsem to tady všechno dobře prohlédl a nepřehlédl jsem ani jediný čtvereční centimetr letiště,“ poznamenal Ginger.

„To je naprosto v pořádku,“ souhlasil Biggler. „Sarda je však jediný muž, který v tom bungalovu bydlí.“

„V tom případě musel mluvit sám se sebou.“

„To není třeba.“

Algy se prudce otočil. „Ty tedy myslíš, že Sarda skutečně s někým mluvil?“

Biggles přikývl. „A kdo to byl?“

„Jo, to teprve musíme vypátrat.“

„Ale kam by ten druhý chlapík odešel?“

„On tu nikdy nebyl!“

„Ty chceš žertovat, viď?“

„K tomu mám moc daleko. Pan Sarda s někým mluvil, ale ta osoba, se kterou hovořil, může být kdekoli v Africe.“

„Ty jako myslíš?“

„Že s tím druhým Sarda telefonoval.“

„Kristepane! Tohle mě ale vůbec nenapadlo. Ale vždyť jsem tam žádný telefon neviděl.“

„Já jsem taky nezahlédl žádný aparát, ale všiml jsem si telefonního vedení!“

„Pozor, už sem jde,“ vpadl jim rychle do řeči Ginger.

A Biggles učinil jedno ze svých bleskových rozhodnutí, která měla hlavní podíl na mnoha jeho úspěších v minulosti.

„Podívej, Gingere,“ řekl tiše, „hoď sebou a běž do hangáru. Jakmile uvidíš, že sem Sarda vešel, mrskni sebou, vběhni do toho jeho brlohu a najdi tam ten telefon, a to tak, že prostě půjdeš po vedení. Jestli to stihneš, tak vem sluchátko a snaž se s někým spojit. Ale koukej, ať se sám neprozradíš! A teď už uháněj, nebylo by asi snadné zdržovat tady Sardu delší dobu.“

Ginger se ztratil, když Sarda vešel do noclehárny. Biggles záměrně velmi pomalu vybíral ze své hromádky dvě plechovky kompotů, které mu slíbil.

„Tak tady to je," řekl vesele. A potom, jako by dostal okamžitý nápad, dodal: „Nechcete se napít?"

Sarda se usmál poněkud nepříjemně, ale nakonec souhlasil:

„Ale jo."

„Moc vám toho nemůžu nabídnout," omlouval se Biggles, „protože s sebou nevozíme lihoviny v obvyklém slova smyslu, jenom láhev koňaku k léčebným účelům pro případ onemocnění, ale přesto doufám, že vám nebude chutnat o nic méně. Kruci, kam jsi tu láhev dal, Algy?" pokračoval nenuceně Biggles a strašně dlouho mu trvalo, než láhev našel. Pak pečlivě otíral sklenky a teprve potom nalil malou dávku lihoviny. To všechno jen proto, aby získal co nejvíce času.

„Tak co, našel jste dneska ráno nějaké šikovné místo pro letiště?" vyptával se Sarda a s rozkoší usrkával svůj koňak, který mu Algy podal.

Biggles zavrtěl hlavou.

„Ne. Obávám se, že to bude zatracená práce," odpověděl naoko rozmrzele. „Mám dojem, že by bylo nejmoudřejší navrhnout, aby se nějaké peníze vrazily do tohohle letiště. A to by znamenalo lepší obchod i pro vás, ne?"

Zdálo se, jako by o tom Sarda pochyboval.

„*Insulu* samozřejmě nikdo moc vyhledávat nebude, pokud i nadále dovolíte jedovatým hadům a jiným potvorám, aby lezli hostům do letadel," prohodil žertovně Biggles, čímž chtěl Sardovi vsugerovat myšlenku, že ho podezřívají, že v té příhodě s hadem v pilotní kabině má prsty.

Míšenec se halasně rozchechtal.

„Vsaďte se!“ řekl dvojsmyslně a postavil na stůl prázdnou sklenku. „Poletíte dnes ještě jednou, ne?“

Biggles přikývl. „Ano, určitě podnikneme další let,“ dodal. A pak koutkem oka zahlédl Gingera utíkajícího směrem k hangáru. Usoudil tedy, že už nemá smysl, aby Sardu déle zdržoval.

„Dobře, dobře, vždyť se ještě párkrát uvidíme,“ podotkl s úsměvem.

Ředitel letiště vzal plechovky, které mu Biggles dal, a měl se k odchodu.

„To jistě jó,“ přisvědčil lhostejně, pokývl na poděkování a opustil letce.

„Tenhle chlap mi s tím svým *jó* už jde na nervy,“ poznamenal Algy, když za Sardou zapadly dveře.

„To jistě, musíš si ale uvědomit, že má poněkud omezený slovník. Pokud se ale nemýlím, pak ta pravá psina začne teprve tehdy, až Sarda začne říkat *ne.* Ale tady už přichází Ginger. Panebože, ten mládenec nám nějak zbledl. Pokud mám soudit z výrazu jeho tváře, tak tedy na něco přišel.“

Ginger vrazil do noclehárny, ale zarazil se na prahu a zíral jako vyjevený.

„Tak co?“ vybídl ho stručně Biggles. „Dostal jsi snad křeče do jazyka?“

Ginger přikývl. „To tedy dostal,“ přiznal vztekle. „Našel jsem ten telefon. Má ho v bedýnce v kuchyni. Vzal jsem sluchátko, přiložil je na ucho a pak jsem zatočil čímsi, co vypadá jako spouštěč letadlového motoru. Za minutu se ozval čísi hlas a řekl *Haló,* ale zněl jakoby z veliké dálky. Odpověděl jsem stejným *Haló.* Pak mi ten hlas řekl: „Vy jste Angličan? Proboha, pomozte mi!’ Zeptal jsem se ho, kdo je, a ten hlas mi řekl

své jméno.“ Ginger se po těch slovech zarazil, zcela bezděky se choval velmi dramaticky.

Biggles se na něj chladně podíval. „Pokračuj!“ vybídl ho. „Jaké to bylo jméno?“

Ginger mrštil tropickou helmou na stůl. „Harry Marton!“ řekl důrazně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZLOVĚSTNÁ ZÁPLETKA

Po tomto Gingerově závažném prohlášení nastalo hluboké ticho, které se protáhlo na několik dlouhých vteřin. Jako první se pak ozval Biggles.

„Tak to je dobré," řekl klidným hlasem a po tváři se mu rozhostil podivný úsměv. Nebyl to ani tak výraz radosti, jako spíš komického překvapení.

„To je tedy zápletka, jakou jsem nečekal." podotkl pak po chvíli.

Algy se podíval upřeně na Bigglese a zkoumavě si ho prohlížel, jako by nevěřil vlastním uším.

„Ale vždyť to je obrovská věc, když víme, že mladý Marton je ještě naživu." prohlásil poněkud stísněně.

Biggles se posadil na roh stolu a mnul si v hlubokém zamyšlení bradu.

„Rád bych věděl, co se to tady děje," zabručel. „Vypadá to, jako bych ztratil vítr z plachet. Jisté je, že budeme nuceni úplně předělat plány. Ale krucinál, co z toho kdo má, že unesl tak neškodného mladíka jako je Harry Marton? Byl bych moc rád, kdyby mi na to někdo z vás mohl odpovědět."

„Třeba chtěl někdo jeho letadlo," napadlo Gingera.

Biggles se na něj zamyšlené podíval.

„Na tom by mohlo něco být," řekl pak vážně. „Ale proč se ho tedy zároveň nezbavil, proč ho nechal naživu, aby tak mohl proti zloději či zlodějům jednou vydat svědectví? Vždyť je jisté, že Marton uprchne, jakmile se mu k tomu naskytne příležitost!"

„Myslím, že můžeme počítat s tím, že lidé, kteří ho drží ve vězení, mu k něčemu takovému tu příležitost prostě nedají,“ podotkl Algy rozzlobeně. „Já sám bych myslel, že Marton buď něco uviděl nebo zaslechl, co vidět nebo slyšet prostě neměl, a tak ho ti chlapi popadli za límec.“ I

Biggles přikývl. „Myslím, že nemá velký význam sedět tu a bavit se různými dohady. Uděláme líp, pokud v tom směru začneme něco podnikat.“

„Hodláš podat zprávu starému Martonovi, že jeho syn je ještě naživu?“ vyzvídal Algy.

„Ne, nehodlám,“ odpověděl Biggles a začal bubnovat prsty na stůl. „Zatím nevíme, co v tom je, a pokud těm lidem, proti nimž jsme se sem vypravili, podá nějaký zvěd zprávu, že to už víme, mohli bychom zavinit smrt toho hocha. Bylo by nezodpovědné vyvolat v tom starém pánovi naději a hned potom ho ještě víc zdeptat. Myslím, že bude líp, ponecháme-li si tuto informaci zatím jen pro sebe. Je ovšem zřejmé, že musíme především vypátrat směr, kudy vede Sardův telefonní drát, abychom měli nějaké ponětí, kde vězí druhý konec vedení. Až se to dozvíme, řekl bych, že začneme mít vážné starosti.“

„Proč máme na sebe brát takové nebezpečí? Proč bychom neměli podat zprávu úřadům, aby mohly do věci samy zasáhnout? Ty přece mají lepší možnosti všechno vyjasnit než my.“

„A taky mají lepší možnost celou věc jaksepatří zbodat. Takové úřady mají totiž tu nevýhodu, že nedokážou nic podniknout, aby to rázem nevědělo tisíc lidí. Rozhlásit do světa, že Harry Marton žije, by mohlo být osudné. My to naopak musíme tajit tak dlouho, dokud

nám úřady nebudou schopny pomoci. Pak se už může přihodit cokoli. V téhle fázi by však Marton zmizel na věky, a my bychom pak vypadali jako trojice pěkných pitomců.“

„A co tedy máme podniknout nejdřív?“ ptal se netrpělivě Ginger.

Biggles drahnou chvíli neodpovídal. „Myslím, že především se musíme postarat o to, abychom udržovali přátelské styky se Sardou, a pokud jsme u něho nějaké podezření už vzbudili, musíme se snažit je vyvrátit. Já jen doufám, že se mladý Marton na druhém konci telefonního vedení nevzdá. Je velká škoda, že nevíme, v jakém směru ho hledat, jinak bychom po něm mohli pátrat také shora. Zatím myslím, že bychom v rámci nové strategie měli předstírat, že tohle letiště občas opouštíme. Tak bude aspoň Sarda moci udělat nějaký krok, který by nám zase něco pověděl. Říkám předstírat, protože já bych zůstal ukryt v hangáru a pozoroval bych, co se tam bude dít, když mu letadlo nebude překážet. Vy zatím můžete vzlétnout a kroužit dokola, ale držet se na doslech. Třeba něco uvidíte, ale spíš bych řekl, že neuvidíte nic, protože druhý konec telefonního vedení bude určitě hodně daleko, jinak by přece ten telefon vůbec nebyl zapotřebí. Tak, chlapci, dejme se do toho!“

Za čtvrt hodiny už motory Bigglesova letadla vrněly právě před hangárem, což bylo místo, kde byla ze Sardova bungalovu vidět jen přední část letadla. Potom všichni tři letci v leteckých kombinézách dělali, jako by nastupovali do pilotní kabiny, když však letadlo vzlétlo, seděl Biggles na prázdném sudu od oleje vzadu v hangáru.

Za pět minut poté co letadlo opustilo letiště, vynořil se Sarda ze svého doupěte a mířil k hangáru způsobem, který nenechával na pochybách, že jde za určitým cílem. Biggles ho viděl, jak přichází, a tak se rozhlédl po nějakém příhodném místě, kde by se mohl schovat. Byla tam však jedině hromada starých pytlů v rohu hangáru, které tam měl Sarda údajně k tomu, aby jimi pokryl motory letadel, kdyby se náhle zvedla písečná bouře. Ta hromada jakési možnosti skýtala. Biggles nepochyboval, že pytle jsou prolezlé všelijakými potvorami, ale nic jiného mu nezbývalo. Položil se tedy vedle nich na zem a pár jich přehodil přes sebe.

Vzápětí zaslechl měkký zvuk Sardových kroků. Chvíli bylo ticho, pak Biggles naslouchal, jak se ty kroky vzdalují. Když opatrně vykoukl, aby se ujistil, že je čistý vzduch, neztrácel zbytečně čas, aby své odporné hnízdo zase uklidil. Jen setřepal mravence, kteří mu vesele dávali najevo, že je vyrušil, a utíkal k chatrné stěně hangáru. Zahlédl Sardu v posledním okamžiku, jak zachází zpátky do svého obydlí. Vyčkával, předpokládal, že ho uvidí zase vyjít, ale to míšenec zřejmě neměl v úmyslu.

Následovalo nekonečné čekání, v němž Biggles horečně uvažoval nad nějakým jiným plánem, protože ho to nesnesitelné vedro a mouchy dorážející na obnažené části jeho těla přiváděly téměř k zoufalství. Neustále se zmítal mezi potřebou svléknout se v tom vedru úplně a naopak zachumlat se do své letecké kombinézy, aby se tak chránil proti hmyzu. Zmohl se však jedině na to, že netrpělivě přecházel sem a tam a vždycky se na okamžik zastavil u škvíry, aby se podíval, jak to vypadá kolem bungalovu. Vyjít z hangáru si však netroufal, bál se, aby

ho Sarda nezahlédl, protože v takovém případě by je míšenec podezříval ještě víc, místo aby se uklidnil.

Tak uplynulo půldruhé hodiny.

Právě když Biggles dospěl do takového stavu zoufalství, že uvažoval vyrazit z hangáru ven na čerstvý vzduch stůj co stůj, jinak že zešílí, zaslechl příjemný zvuk, který ho vzrušil tak, že na chvíli zapomněl na všechny momentální útrapy. Byl to rachot leteckého motoru, jediného motoru, který neustále sílil, a dříve než mohl Biggles uvažovat, kdo ten cizí letec asi je, zahlédl nízko nad hangárem jakési černě natřené letadlo značky *Puss Moth*, které přistálo uprostřed letiště. Letadlo se otočilo téměř v půlkruhu kolem své svislé osy a pak se rozjelo směrem k noclehárně, kam teď také rychle pospíchal Sarda.

Biggles ze svého úkrytu zahlédl dvířka kabiny, která se otevřela. Na sluncem vyprahlou zemi z nich vystoupil malý zavalitý muž. Netrpělivě pokynul míšenci, a ten se rozběhl k letci stojícímu nedaleko dveří noclehárny.

Nastalo tam jakési chvatné dohadování. Trvalo jen velice krátce, ale Biggles z něho zjistil dvě věci. Jednak že ten nový příchozí je cizinec, jednak že je buď Sardovým zaměstnavatelem nebo představeným. Že to není Angličan, bylo na první pohled zřejmé podle toho, jak živě při rozhovoru gestikuloval. Že je naopak Sarda jeho zaměstnancem, bylo patrno z ponížného míšencova chování. V jeho ponížení však nechyběl ani podlý strach. Tolik stačil Biggles usoudit zhruba za jednu minutu. Bylo jasné, že cizinec nemá v úmyslu dlouho se zdržet, jinak by sotva nechal své letadlo na pražícím slunci s běžícím motorem. Proto byl Biggles nepříjemné překvapen, když pilot letadla po skončené rozmluvě

nenastoupil zpátky do kabiny, ale dlouhým krokem vykročil do noclehárny, následován Sardou.

Biggles se rozpačitě kousl do rtu: tohle byla situace, kterou nepředpokládal. V noclehárně bylo přece celé jejich jmění – různé písemnosti a nářadí, které bylo příliš objemné, aby je nosili po kapsách – a Biggles stál pramálo o to, aby se mu v tom hrabali nějací nájemci letiště v Insule. Biggles usoudil, že tomu musí za každou cenu zabránit, i za cenu toho, že se prozradí. Mezi jeho papíry byl totiž i dopis od továrníka Martona.

Vydal se tedy rychle k noclehárně, aniž se snažil skrývat. Když se přiblížil, dolehly mu k uším zřetelné hlasy obou spiklenců, kteří spolu mluvili lámanou angličtinou.

Biggles zvolnil krok, aby je vyslechl.

„Tady to jest," řekl ten nový příchozí, „vy dělejte, co já povídat, a nebude už mít žádný další nesnáz. Naše hledání pak mohlo být více snadné."

„Ale…," začal cosi namítat Sarda, avšak cizinec ho rázně přerušil.

„Už nic nepovídat!" pravil stroze. „Všecko nechat na nás, my budeme mít poslední zlovo."

Následovalo mlčení. Biggles už nic neslyšel, a proto se rychle odhodlal k otevřeným dveřím noclehárny a nakoukl dovnitř. Jediný pohled mu stačil. Pilot cizího letadla byl jen v tenkém svetru, krátkých kalhotách a ponožkách a právě otvíral Bigglesův zápisník. Vyňal jej z vaku, který mu ležel rozevřený u nohou. Sarda držel v ruce bílou obálku a pozorně hleděl na pilota. Žádný z nich si Bigglese, stojícího na prahu dosud nepovšiml.

Proto když se ozval, způsobil veliké překvapení.

„Můžu vám snad nějak pomoci?“ zeptal se Biggles zcela klidným hlasem.

Tato slova zapůsobila jak blesk z čistého nebe. Cizinec i Sarda uskočili stranou, jako kdyby na ně vypálil z pistole. Sardova ruka zajela za košili, cizincova se kmitla směrem k zadní kapse kalhot. Oba však v pozici setrvali, zatímco Biggles si je chladně prohlížel a opakoval svou otázku:

„Ptal jsem se, jestli vám můžu nějak pomoci?“

Na cizincově tváři se rozhostil podivný výraz, Sarda však jen na Bigglese valil oči, jako by čekal na nějaký povel. Cizinec konečně promluvil:

„Ten blázen tady,“ a prstem ukazoval na Sardu, „mi povídala, že vy ve vzduch.“

„Já jsem svůj úmysl změnil,“ odpověděl klidně Biggles. „Už jste s tou prohlídkou mého zápisníku hotov? Pokud ano, tak jej uložím zpátky do vaku.“

Pilot se omluvně usmál. „Já jsem se jen zajímat od pilot, který přiletět sem do končiny,“ vysvětloval neuměle cizinec a rozpačitě pokrčil rameny.

„No dobrá, když vás to tak zajímá, mohu vám všechno povědět.“ odpověděl Biggles zdvořile. „Je mi líto, že vám nemohu nabídnout trochu lihoviny. Jmenuji se Bigglesworth.“

„Já jmenuju… Leroux… Leon Leroux.“

I z těchto drobných cizincových rozpaků Biggles poznal, že ten chlapík lže, ale nedal mu to nijak najevo.

„A copak děláte vy v těchto končinách?“ zeptal se chladně.

„Ou, já pilot u firmy Stampoulos a spol, v Káhira. Ta firma má tu nedaleko plantáži s tabák.“

„Kdepak?“

„Tamhle.“ Cizinec neurčitě ukázal stranou.

„Vy jste Francouz, že?“

„Ano.“

„Přednost však dáváte anglickému letadlu, že?“

„Ten letadlo koupila firma, ne já.“ odpověděl Francouz pohotově.

„To se vám divím.“ usmál se Biggles. „Já bych nepracoval pro firmu, která by mi nedovolila vybrat si letadlo, v němž budu lítat. Ale to ostatně nevadí. Pokud však to svoje letadlo necháte ještě nějakou dobu na slunci, popraská vám celý nátěr.“

Cizinec směřoval ke dveřím. „Ano,“ souhlasil a chvilku váhal. „Vy se tu sajímat o letiště, ne?“ vyzvídal a pokukoval po Bigglesovi.

„Tak trochu. Byli jsme požádáni, abychom se tu poohlédli,“ odpověděl.

„Tohle moc špatná místo. Tady zimnice…“

„Ano, já vím,“ přerušil ho Biggles s úsměvem. „To všechno už jsem slyšel tady od pana Sardy,“ dodal ještě.

„Tak vidíte! Any vy tu dlouho nevydržet,“ podotkl cizinec s bezvýraznou tváří a ubíral se směrem ke svému letadlu.

Biggles za ním vyšel ven a uvažoval, co si ten muž doopravdy myslí, protože si uvědomoval, že jejich formální rozhovor byl zhola o ničem. Když Leroux nastoupil do pilotní kabiny, hbitě přelétl pohledem celé letadlo. Pak ustoupil dozadu ze vzdušného vrtulového proudu, a když zaburácel motor, ještě zamával. Letadlo se tryskem rozjelo po nehostinné zemi a vzneslo se do vzduchu.

Biggles se otočil a všiml si, že ho Sarda soustředěně pozoruje.

„Pan Leroux sem zřejmě lítá častěji, co?“ podotkl Biggles a doufal, že tak přiměje míšence k rozhovoru.

Sarda se však nedal zlákat. „On je můj pán,“ poznamenal nevrle, otočil se na podpatku a zamířil ke svému obydlí.

Biggles se vrátil do noclehárny, posadil se a uvažoval o situaci. Když po dvaceti minutách přistálo jeho letadlo a jeho druhové vešli do místnosti, stále ještě seděl hluboce zamyšlen.

„No tak, vypátrali jste něco?“ zeptal se jich.

Algy však zavrtěl hlavou a suše odpověděl:

„Nic! A ty?“

„Já ano!“ odpověděl Biggles.

Algy ožil a Gingerovy oči se upřely na velitele.

„A copak je to?“ ptali se oba sborové.

„Co jste byli pryč, přistálo tady letadlo značky *Puss Moth*, patřící společnosti Stampoulos – a to jsou ti lidé, proti kterým jdeme. Pilot letadla, s nimž jsem si krátce pohovořil, mi řekl, že se jmenuje Leroux, ale já bych dal krk za to, že to je Jean Lazarre, který přišel před několika lety o zaměstnání u francouzské letecké společnosti *Aeropostale*, protože se opil ve službě. Já jsem se s ním sice nikdy osobně nesetkal, ale vzpomínám si na jeho fotografii, kterou uveřejnil francouzský letecký časopis *L'Aire*, když se o něm psalo, že patří k nejlepším civilním pilotům ve Francii. Co se s ním potom stalo, už jsem se nikdy nedozvěděl, ale teď je tady a dělá takovou práci, u níž lze člověka jeho druhu právě čekat.“

„A máš ještě něco?“ vyzvídal Algy.

Biggles si zapálil cigaretu a zašlápl zápalku.

„Mám!“ odpověděl. „Jak jsem vám říkal, ten Leroux – bude nejlepší, když mu tak zatím budeme říkat – létá v

letadle značky *Puss*. Je natřeno načerno, ale tu a tam se nátěr už oloupal, a tak lze vespod vidět jinou barvu. A ta barva je…“

„Červená!“ vyhrkl Ginger.

Biggles se usmál. „Tvá prozíravost pomalu začíná být až neuvěřitelná,“ poznamenal pochvalně.

Na několik vteřin se rozhostilo naprosté ticho. „A co teď?“ zajímal se Algy, otvíraje láhev sodovky.

„Tos přesně vystihl. A co teď?“ zavrčel Biggles. „Věci mají nějak rychlý spád – skoro až moc rychlý. Nebudeme-li opatrní, můžeme snadno uklouznout. Já jsem tu totiž toho Lerouxe přistihl, jak listuje v mém zápisníku. Dal Sardovi jakési instrukce, zřejmě mu řekl, co má s námi udělat, ale nevím, oč jde. Leroux má podezření, že jsme to, co skutečně jsme, ale kolik toho o nás opravdu ví, to můžu sotva odhadnout. Myslím, že mu Sarda zatelefonoval, že jsme odletěli, a proto toho Leroux využil, hodil sebou, aby si se Sardou pohovořil a dal mu patřičné příkazy. Musíme se podívat ven.“

„Kterým směrem Leroux odletěl?“

„Na východ.“

„To znamená, že jeho sídlo je kdesi tímhle směrem.“

„Možná máš pravdu, ale já bych pokládal za pravděpodobnější, že ty tabákové plantáže – či co to je – jsou na západě. Pokud ovšem Leroux není větší pitomec, než za jakého ho pokládám. Už když odlétal, říkal jsem si, že určitě zvolí jiný směr letu, než jaký potřebuje.“

„Co můžeme podniknout, abychom si to ověřili?“

„Prozatím zhola nic, ale jakmile se setmí, navrhuji, abychom ten správný směr vyhledali.“

„A jak to chceš udělat?“

„Tak, že se podíváme, kterým směrem se táhne telefonní vedení. Určitě směřuje přímo k tomu místu, protože když je stavěli, jistě neměli zapotřebí uvádět někoho na nesprávnou stopu. Má snad někdo z vás lepší plán? Nemá? Navrhuji tedy toto: Jakmile se setmí, vyhledám za bungalovem místo, kde je vyveden telefonní drát, a pak jej z povzdálí budu sledovat – totiž v tom případě, že je veden vzduchem, nikoli jako kabel. Bude líp, když půjdeš se mnou, Algy, abys mi kryl záda. Pokud budeme pryč, musí Ginger zůstat v hangáru a hlídat letadlo. Vzhledem k tomu, že Sarda všude slídí, nebylo by moudré nechat letadlo bez dozoru, třeba jen na chvíli. Nikdo z nás si přece nepřeje, abychom zítra zjistili, až nastoupíme, že některý podélník je přeřezán nebo odšroubován.“

„To ne, to máš pravdu,“ souhlasil Algy.

„Fajn. A až to všechno zvládneme, přijde vhod nějaká chutná večeře.“

Zbytek dne plynul pomalu, třebaže naši letci nijak nemarnili čas, nýbrž doplnili benzín a zběžně prohlédli letadlo. Vedro a mouchy je však natolik zničily, že si všichni oddechli, když slunce zapadlo za vzdálené pahorky a když se konečně setmělo. Měsíc nesvítil, ale hvězdy vycházely jedna po druhé a třpytily se na pozadí oblohy, která připomínala purpurový plášť.

„Myslím, že už je dost velká tma, abychom se odtud vybatolili,“ prohlásil Biggles, když se ubezpečil, že je možno jednat bez velkého rizika. „Gingere, ty víš, co máš dělat? Ať se přihodí cokoli, neopouštěj letadlo! Kdyby Sarda začal čenichat kolem, zaraz ho. My nebudeme nijak daleko, rozhodně ne dál než na doslech.“

„To je v pořádku, veliteli,“ odpověděl Ginger odhodlaně. „Mohl bych dostat některou pušku?“

„To můžeš, ale buď opatrný, budeš-li na něco mířit. Ne abys zastřelil mě nebo Algyho, kdybychom náhodou nečekané vešli do hangáru!“

„Budu se snažit,“ slíbil Ginger s úsměvem. „Teď právě nemyslím na Sardu. Když si ale pomyslím na všelijaké ty potvory, kterými se to tam hemží, tak mě už teď všechno štípe a kouše.“

„Nedbej štípání a kousání a hlídej letadlo!“ přikázal Biggles, a pak s Algym po boku vyrazil z noclehárny, a to oklikou, která je měla dovést k zadní stěně Sardova bungalovu přímo pod okno, které do noci zářilo žlutým světlem.

Nikdo z těch dvou nebyl zvyklý pracovat v noční krajině, kde se volně potulují divoká zvířata, vyžadovalo to zcela jiné duševní vypětí, než na jaké byli zvyklí při létání, a tak se během své cesty nejednou zastavili a upírali zrak do soumraku, jakmile jim sebemenší zvuk ve křoví napovídal, že nejsou sami. Nezahlédli nic, než se však dostali k cíli, trvalo jim to o mnoho déle, než byli ochotni připustit. Také hledání telefonního vedení bylo v té tmě nelehkým úkolem. Okna bungalovu neměla záclony, a proto si nemohli dovolit posvítit zápalkou. Všechno to bylo mnohem obtížnější, než si původně představovali. Když drát konečně našli, Bigglesovy hodinky jim prozradily, že jsou na cestě už téměř dvě hodiny.

„Budeme si muset počínat rychleji než dosud, jinak budeme venku celou noc,“ podotkl Biggles, nahmatal drát telefonu a sledoval jej až k izolátoru na nedalekém stromě – asi tak deset metrů od baráku.

Sledovat drát dále už potom bylo mnohem snadnější, ale přece jen to byla práce pomalá. V jedné chvíli málem zakopli o temné tělo zvířete, které právě před nimi vyskočilo ze křoví a zase zmizelo ve tmě.

„Měli jsme si vzít pušky," poznamenal rozmrzele Algy, zastavil se a polekaně hleděl směrem, kam zvíře zmizelo. „Automatické pistole jsou nám tu užitečné asi tak jako dětské vzduchovky. Co myslíš, že to asi bylo?"

„Nemám nejmenší tušení," odpověděl popudlivě Biggles. „Mohlo to být cokoli kromě slona, protože slon je větší. Kde je vlastně ten sakramentský drát?"

Trvalo několik minut, než jej zase našli, ale hned potom se vynořil z křovin do širé roviny, kde byl uložen na bambusových tyčích v určitých vzdálenostech od sebe. Tyče byly zapuštěny do země a drát se táhl pořád dál, kam až dohlédli. Ten drát vedl přímo na západ, jak Biggles lehkým rýpnutím připomněl Algymu.

Oba muži drát chvíli sledovali, ale pak se směr změnil, a tak se Biggles zastavil. „Myslím, že už nemá smysl, jít za ním dál." usoudil. „Poletíme-li podle kompasového kursu rovnou na západ, dříve či později najdeme, co hledáme."

„Co myslíš, uvidíme ten drát nad zemí, poletíme-li hodně nízko?" přemýšlel Algy nahlas.

„Pochybuji," odpověděl Biggles. „To bychom museli letět moc nízko, a to by bylo v téhle krajině poněkud nebezpečné. Časné zrána, dokud bude slunce nad obzorem pod malým úhlem, můžeme zahlédnout stíny těch tyčí, ale během dne, kdy je slunce tak pitomě rovnou nad námi, neuvidíme vůbec žádný stín. Rozhodně však myslím, že není třeba se kvůli tomu trápit. Jestliže poletíme na západ a hodně vysoko, můžeme v tomto

ovzduší vidět do dálky aspoň takových osmdesát až sto kilometrů ve všech směrech a – poslouchej!“

Oba zmlkli a otočili se, když ticho noci náhle přerušily neklamné zvuky. Byl to slabý, rytmický hukot leteckých motorů z nevelké dálky.

„A sakra! To je naše letadlo!“ vyrazil ze sebe Algy.

„To bych neřekl,“ odsekl Biggles. „A rád bych věděl, co si myslí a nač se chystá ten mladý ztřeštěnec.“

Ani teď ještě žádného z obou mužů nenapadlo, že se jejich letadlo chystá k odletu!

„Vždyť ještě vyláká Sardu, aby se šel podívat, co se to děje, pitomec jeden.“ zlobil se Algy. Ale když se vzápětí oba letecké motory s ohlušujícím rachotem rozjely naplno, zmlkl a jen stiskl Bigglesovo rameno. Na chvíli ten hukot poněkud zeslábl, ale potom se stupňoval do takové síly, že jim div neprotrhl ušní bubínky. Pak se letadlo vzneslo směrem k nim. Oba letci na ně vytřeštěně hleděli, ale nemohli nic dělat, a tak jen sledovali jeho temné obrysy, uhánějící nízko pod obzorem směrem na západ.

Když hlomoz letadla konečně utichl, snažil se Biggles ze všech svých sil zase se vzpamatovat.

„Kupředu!“ křikl na Algyho a bez ohledu na Sardu, dravá zvířata či cokoli jiného uháněl s větrem o závod směrem k hangáru.

Algy při svém běhu podlézal pod větvemi stromů, přeskakoval různé překážky, ale byl Bigglesovi stále v patách, když oba běžci celí udýcháni a rozcuchaní vrazili do prázdného hangáru.

„Gingere!“ vykřikl Biggles. Nedostal však žádnou odpověď.

Chvějícími se prsty rozškrtl zápalku a rozhlédl se dokola po podlaze hangáru, pln obav, co tam asi spatří. Jeho zrak spočinul na pušce, ležící v prachu na podlaze. Byla to jejich puška, a Biggles se podíval na Algyho s podivným výrazem ve tváři. Když pak zápalka dohořela, zhluboka si povzdychl.

„No to je pěkné nadělení.“ řekl s notnou dávkou smutku v hlase. „Nemůžu říct, že dávám vinu sobě nebo komukoli jinému. Copak člověka může napadnout, že se stane něco takového? Nejlíp bude, když odejdeme do noclehárny a všechno pěkně probereme.“

Ve vratech hangáru otevřených dokořán potkali Sardu, který nesl rozsvícenou lucernu.

„Copak se to tu děje?“ ptal se s předstíraným vzrušením. „Slyšel jsem nějaké letadlo nebo co…“

„Ale kdepak! To byl jenom větříček, který sviští ve větvích,“ odsekl Biggles jízlivě. „Pojď pryč, Algy!“

Bez dalšího slova se oba letci obrátili a směřovali k noclehárně.

KAPITOLA PÁTÁ

SÁM SE LVEM

Opuštěný Ginger nebyl právě nadšen svým úkolem hlídat letadlo. Strach sice neměl, ale když si pomyslel, že je v té tmě sám v hangáru, který ho před nějakými lotry příliš nechrání, a nadto v krajině zamořené lvy, měl z toho nepříjemný pocit. Máme-li užít jeho vlastních slov, všechno ho štípalo a kousalo. Samozřejmě ho však ani na chvíli nenapadlo, aby se ze svého úkolu nějak vykroutil.

Když došel do hangáru, nejdříve vstoupil do letadla a klíčem od Bigglese odemkl skříňku se zbraněmi. Vzal si rychlopalnou pušku a zásobník s náboji. Potom skřínku zase zamkl, klíč vstrčil do kapsy, nabil pušku a zaujal místo na hlídce s puškou na kolenou na sudu od oleje v zadní části hangáru, odkud dobře viděl na celé letadlo, jehož temný trup v tom šeru taktak rozeznával.

Určitou dobu bylo naprosté ticho, ale minuty ubíhaly pomalu. Pak zařval kdesi v dálce lev, což Gingerovi na náladě nijak nepřidalo. Později se začaly ozývat různé podivné zvuky: jakési tiché šustění a nepochopitelné šeptání. Ginger si nedovedl vysvětlit, co by to mohlo být, předpokládal však, že to jsou zvuky způsobené zvířaty, nikoli lidmi, a proto po nich nijak nepátral. Pojednou zaslechl docela zřetelný šustot křídel nad hlavou, a když vzhlédl – jeho oči mezitím přivykly tmě – spatřil siluetu obrovského netopýra, který třikrát zakroužil v hangáru a pak zmizel stejné záhadně, jak se objevil.

Za těchto okolností neměl Ginger nejmenší obavu, že by snad usnul, ale v tom se velice mýlil. V tom

dlouhém čekání přece jen nakonec zdříml, ale náhle ho probudil jakýsi nový zvuk, který v něm jedním rázem vyburcoval každý nerv k ostražitosti.

Kdesi nedaleko zapraskala suchá větev. Zdálo se, jako by ji zlomilo cosi těžkého, třebaže Ginger sotva mohl vidět, oč může jít. Dlouho však nebyl na pochybách. Ozval se tichý zvuk kroků, pak jakýsi šepot a nakonec praskot a vrzání. Tu se před Gingerem rozevřel otvor, jímž viděl hvězdami obsypanou oblohu, a byl přesvědčen, že byla právě otevřena sítím vypletená vrata hangáru. Teď už věděl docela přesně, co to je za noční návštěvníky, Zvířata sice mohou lámat větve, vrata však otvírat neumějí.

Ginger vyskočil ze sudu a opatrně se plížil do nejzazší části hangáru. Jednak se snažil, aby ho nikdo nezahlédl, jednak doufal, že najde pozici, z níž nečekaně návštěvníky uvidí, protože z bývalého stanoviště mu ve výhledu bránilo letadlo. Pak je uviděl. Byla sice příliš velká tma, aby jim viděl do tváře, ale v jednom ze dvou příchozích bezpečně rozeznal Sardu. Druhý byl malý zavalitý muž, jehož předtím Ginger ještě nikdy neviděl.

Oba muži klidně a rozvážné otevřeli vrata hangáru dokořán, potom se zastavili na prahu a tiše spolu hovořili.

V té chvíli Ginger nevěděl, co si má vlastně počít. Má na ně zavolat a zároveň přivolat i Bigglese, anebo má vyčkat, aby zjistil, co ti chlapi hodlají podnikat? Bylo třeba se rychle rozhodnout. Kdyby ti dva chlapíci neměli za lubem žádnou lumpárnu, což se zdálo velice nepravděpodobné, dal by jim svou přítomností v hangáru a svým počínáním najevo, že tu byla na ně nalíčena nějaká past. Co by pak řekli, kdyby Ginger spustil pokřik a přivolal své druhy na pomoc? Kdyby tak věděl, co

chtějí podniknout! Není třeba pochybovat, že by si oba vetřelci okamžité nalezli přijatelnou výmluvu, jistě by svou noční návštěvu vysvětlili, zvláště Sarda, který má ostatně jakožto ředitel letiště větší právo jít do hangáru než on, Ginger. Náš hlídač nakonec usoudil, že mu nezbývá než ty dva nechat, aby provedli své, mají-li v úmyslu nějakou sabotáž, a teprve potom vystoupit z úkrytu, aby je usvědčil.

Byl to v jeho situaci docela rozumný postup, nebyl však ani trochu připraven na to, co mělo následovat. Ginger netušil, co to znamená, že se Sarda otočil a zamířil k bungalovu, a taky neviděl, že ten druhý otevřel dvířka pilotní kabiny a vlezl dovnitř. Když pak zaslechl zvuk spouštěče letadlového motoru, rázem věděl, kolik uhodilo, v té chvíli však již zaburácely oba motory a vrtule rozvířily v celém hangáru spoustu prachu.

Jen ti, kdo někdy stáli hned za točící se vrtulí letadla v zaprášeném hangáru, dovedou si představit, co to znamená. Ginger byl na chvíli úplně oslepen. Nedokázal vůbec otevřít oči, a tak jen poslepu šátral rukama a hledal cestu k letadlu. Konečně nahmatal jeho ocas, pak tápal po jeho trupu, až se konečné dostal ke dvířkám kabiny. Byla zavřena, a když se Gingerovi podařilo otevřít je, letadlo se začalo pomalu rozjíždět, pak nabíralo rychlost takovým kvapem, že Gingerovi nezbylo než jednat v jakémsi šoku. Zahodil pušku, protože mu stejně jen překážela, a skokem byl ve dvířkách. Vrazil dovnitř, ale nebyl si jist, zda za sebou zase zavřel. Pak sklesl do sedadla a dlaněmi si zakryl oči, protože ho nesnesitelné pálily.

Dobré dvě tři minuty trvalo, než se zase pořádné rozkoukal, ale mezitím bylo letadlo již ve vzduchu a

strmě se naklánělo, jak prudce pilot zatáčel. „Myslím, že bych měl být rád, že jsem uvnitř," pomyslel si Ginger, vstal ze sedadla a snažil se nakouknout do pilotní kabiny. Tam se v záři osvětlené palubní desky rýsovala nezřetelná pilotova postava. Ginger sáhl do kapsy pro automatickou pistoli, ale potom se zase s pocitem naprosté bezmocnosti posadil. Třebaže všechny výhody náhlého útoku byly na jeho straně – a to je při jakémkoli utkání ta nejzávažnější okolnost, uvědomil si, že vůbec není pánem situace.

Snažit se držet Lerouxe na mušce své pistole – byl přesvědčen, že pilot je Leroux – bylo zhola nesmyslné, a toho si byl jistě i sám Leroux plné vědom. Nemělo naprosto žádný význam, postávat se mu s pistoli v ruce tváří v tvář a přikázat mu, aby se vrátil a přistál zase na letišti i kdyby ho Ginger sebevíc ohrožoval, pilot by mohl jeho příkazy ignorovat, protože moc dobře věděl, že Ginger svou zbraň použít nemůže. Byl si vědom, že si ho nedovolí zastřelit. Než by totiž odstranil jeho tělo, aby se dostal k řízení, trvalo by to tak dlouho, že by letadlo zatím mohlo narazit na zem. A kromě toho tu ještě bylo nebezpečí, že by pilotovo tělo padlo na řídicí tyč a zaklínilo by se tam.

Čím více Ginger o této situaci uvažoval, tím absurdnější mu připadala. Měl dost zdravého rozumu, aby uvážil jistý plán. Kdyby svou přítomnost v letadle prozradil, okamžitě by vyloučil možnost uspět jinak, a tak nakonec neudělal vůbec nic. Rozhodl se, že si svou výhodu překvapení ponechá na pozdější dobu, až bude letadlo zase na pevné zemi. Pak svou pistoli může použít s patřičným účinkem.

Sotva se rozhodl, s překvapením zjistil, že hukot motorů náhle umlkl a nos letadla že se sklonil k zemi: pilot se zřejmě chystal přistát. Ginger sledoval, jak vykukuje dolů a udržuje letadlo ve spirálovém skluzu.

Ginger se náhle začal bát a rozhlížel se, kam by se ukryl, protože tmavý vnitřek kabiny nebyl právě ideálním místem, odkud by mohl případně zaútočit. Mnohem vhodnější mu připadal zavazadlový prostor v zádi letadla, a proto se tam schoulil právě ve chvíli, kdy se kola podvozku dotkla země.

Přistáni však nebylo nijak hladké. Ginger zůstal chvíli ve své skrýši naprosto nehybný, sotva se odvažoval dýchat, napínal však uši ve snaze zachytit každý zvuk, který by mu prozradil pilotovy pohyby. V prvních okamžicích po přistání Ginger sledoval, jak se pilot ve své kabině vrtí, ale potom nastalo ticho. Pomalu, centimetr po centimetru otvíral Ginger dvířka své skrýše s pistoli připravenou k výstřelu.

V kabině však nebylo po pilotovi ani stopy. Ginger tedy s prstem na spoušti otevřel dveře dokořán, ale Leroux stále nikde. Neslyšel vůbec nic, jen tep vlastního srdce.

Ginger vylezl z úkrytu a zjistil, že letadlo je prázdné. Hbitým skokem vpadl do pilotní kabiny, ale ani tam nikdo nebyl. Potom mu otevřené dveře do letadla prozradily, že Leroux letadlo opustil.

Musíme Gingerovi odpustit jeho váhavost a nerozhodnost, neboť to byla zcela neobvyklá situace, která mu silné pocuchala nervy. Dlouho však neotálel. Jeho prvním úsilím bylo dostat se na prázdné pilotní sedadlo, otevřít na plno škrticí klapku a odletět. Proto upíral zrak přes ochranné sklo do tmy, aby zjistil, jaká je

před ním krajina. Byla však příliš velká tma, aby viděl podrobnosti, a tak jen shledal, že země je porostlá dlouhou tvrdou trávou, v níž tu a tam čněl osamocený strom. Vůbec však nevěděl, zda je před letadlem volná rozjezdová dráha anebo zda nos letadla směřuje spíš k okraji letiště. Nemohl také odhadnout, jaké překážky by se mu mohly postavit do cesty. Třebaže se chtěl odtud za každou cenu dostat, uvědomoval si, že jakýkoli pokus o vzlétnutí by za těchto okolností byl činem šílence. Ale kdepak je Leroux? Co ten chlap vlastně dělá?

Ginger se rychle přesunul ke dveřím a vykoukl ven. V šerém svitu hvězd matné viděl, že ve všech směrech je půda rovná, že je to pustina, vyprahlá sluncem a porostlá suchou trávou, jen za letadlem, zhruba padesát až sto metrů za jeho ocasem, se od země zdvihalo vysoko k noční obloze cosi temného. Podle nerovných obrysů horní části té temné masy se dalo předpokládat, že to je buď okraj lesa nebo osamělá skupina stromů. Po Lerouxovi však nebylo vidu ani slechu. Ginger si nedovedl představit, co ten muž dělá v takovém místě, a ani ho to příliš nezajímalo. Jeho vlastní zájem se stále ještě soustřeďoval na to, aby vzlétl a co nejrychleji se vrátil do *Insuly*. Pokud ho odhad nemýlil, letěli zhruba dvacet minut až půl hodiny, což znamenalo, že *Insula* je odtud vzdálena dobrých osmdesát kilometrů. Ginger však nedokázal odhadnout, v jakém směru je od *Insuly* vzdálen. To ho však tolik netrápilo. Jakmile bude ve vzduchu, může kroužit v širokém okruhu tak dlouho, až zahlédne nějaký půdní znak, podle něhož by se zorientoval. Pak by vypátral letiště už docela snadno.

První krok, který udělal, však byl omyl. To si uvědomil až později a hlavně v bezprostřední

budoucnosti, v té chvíli však byl natolik zaujat myšlenkou, aby vzlétl, než se vrátí Leroux, že si počínal naprosto přímočaře a nemyslel na nic jiného. Potřeboval pouhých sto metrů, aby své lehce zatížené letadlo dostal do vzduchu, a proto se rozhodl, že prostor před letadlem prozkoumá. Vyskočil tedy z letadla a uháněl vpřed ve směni kam mířil nos letadla. Uběhl asi sedmdesát či osmdesát kroků, zastavil se a zaposlouchal se do noční tmy. Se svým průzkumem byl spokojen a chtěl se právě vracet k letadlu, když se ze tmy ozvalo hluboké, temné zavrčení. Zarazil se a ohlédl se k místu, odkud se ozývalo. Bylo vzdáleno jen několik metrů. Náhle se z trávy vynořilo cosi temného a ze středu dvou zornic žhnuly zlověstné zelené plamínky. Ginger ztuhl hrůzou.

Příliš pozdě si uvědomil, na co v té situaci docela zapomněl: že totiž není na žádném evropském letišti, ale v divé, nespoutané Africe. Řekneme-li, že takovou hrůzu dosud nezažil, bude to jen velmi mírná charakteristika toho, co se v něm právě odehrávalo. Měl pocit, jako by byl přikován k zemi, nebyl schopen se pohnout, třebaže by si byl přál víc než kdykoli jindy ve svém životě, aby utíkal co nejrychleji. Naštěstí to neudělal, neboť v takovém případě by náš příběh skončil jinak. Stál jen na místě, třeštil oči a oschle rty si svlažoval jazykem. Ten tvor – Ginger předpokládal, že to je lev, ale nevěděl to s určitostí – se také nepohnul, a tak zůstali oba dva jistou dobu zcela nehybní.

Když začal uvažovat zase trochu střízlivě, vzpomněl si na svou pistoli, uchopil ji a zamířil. Avšak přesně v tom okamžiku, kdy prstem stiskl spoušť, ozval se jiný zvuk, který dokonale změnil situaci. Někdo přibouchl dvířka letadla. Přesně v té chvíli zmizely zelené zornice,

a to tak chvatně, jako by někdo zhasnul elektrické světlo. Motory letadla se rozeřvaly a jejich rachot přivedl Gingera do tak zoufalé beznaděje, jakou snad ještě nikdy předtím nepoznal. Byl sice zoufalý, ale nebyl čas, aby se tou pohromou příliš obíral. Motory letadla se rozeřvaly naplno, rachotily, až se otřásala zemé. Vzápětí nato se černý trup letadla pohnul směrem ke Gingerovi. Na okamžik strnul, jako by ho přimrazil, ale pak sebou švihl na zem, natáhl se jak široký tak dlouhý a zatajil dech. Letadlo projelo necelých pět metrů od něho a konce jeho křídel se skutečně přenesly přímo nad jeho ležícím tělem.

Ginger okamžitě vyskočil a upřeně se zahleděl na místo, kde ještě před chválí stál ten lev. Už tam nebyl. Letec se rychle rozhlédl kolem, ale zvíře dočista zmizelo. Pocítil jistou úlevu, ale ne nadlouho. Když si uvédomil, že je v té pusté africké stepi naprosto sám, zmocnila se ho ještě větší úzkost.

Byl tu však skutečně sám? Tím si právě nebyl tak zcela jist. Kdyby o tom byl přesvědčen, snad by se mu trochu ulevilo. Co teď dělat? Musí přemýšlet – především přemýšlet!

Ginger si položil otázku, co by v takovém případě udělal Biggles, ale nemohl na ni nalézt žádnou odpověď. Konečně jeho pozornost upoutal osamocený strom, vzdálený asi tak na sto kroků. V té chvíli mu připadal tak spásonosný, jako ostrov pro ztroskotaného námořníka, a tak se k němu Ginger pustil, jak nejrychleji dokázal. Neuběhl však ani deset kroků a náhodou se ohlédl za sebe. Jeho nejvétši obavy se splnily: lev běžel za ním! Ginger se zastavil a lev se také zastavil.

Teď si už mohl to obávané zvíře docela zřetelně prohlédnout. Pozoroval jeho mohutný ocas se střapcem

na konci, jímž lev energicky švihal. Ginger měl sto chuti dál se před ním do běhu, ale jakmile se probral z prvního leknutí, střízlivě si uvědomil, žc by to byla holá pošetilost. Vždyť není na světě člověk, který by dokázal před lvem utéci dále než na sto metrů, jež tato šelma urazí deseti či dvanácti mohutnými skoky.

Ginger začal nenápadně ustupovat ke stromu s pohledem stále upřeným na lva, který na každý sebemenší pohyb ihned odpověděl tichým zavrčením. To náhle Gingerovi připomnělo, že kdysi v jedné knize četl, jak se všechna divoká zvířata bojí lidského hlasu. Rozhodl se tedy, že to hned vyzkouší. Hlas, který se mu vydral z vyprahlého hrdla, nebyl žádný vítězoslavný pokřik, připomínal spíš žalostné zaskučení a skončil neúspěchem. Lev se toho křiku ani za mák nebál, vrčel dál a prohlížel si Gingera s neobyčejným zájmem.

V krajním zoufalstva dostal Ginger ještě jeden nápad, ale popadl ho taky pěkný vztek, že na to nevzpomněl dříve. V kapse měl krabičku zápalek. Stačil okamžik, vytáhl ji, škrtl a hořící zápalku vhodil do suché trávy. Teď s jistou úlevou sledoval, jak malý ohnivý jazýček hladové olizuje trávu v blízkosti lvích nohou. Bylo naprosté ticho a bezvětří, ale tráva byla suchá jako troud, vesele praskala a plameny se začaly zvolna rozšiřovat. Připadaly mu jako jediná záchrana, ale zároveň mu znesnadňovaly rozhled. 1 přes ty plameny však Ginger viděl, že lev od plamenů pomalu couvá, a tiše šeptal modlitbu díkůvzdání.

Pak využil své výhodné pozice, vykročil k vnější části plamenného kruhu, na straně nejblíže stromu, a svou hru opakoval. Pak bylo dostižení cíle již jen otázkou času, třebaže ještě zažil pár perných chvil. To když

přecházel přes kousky holé půdy, stejné jako v *Insule*, o nichž už věděl, že to jsou mraveniště zarovnaná se zemí.

Ginger musel vynaložit značnou sílu, aby vylezl na spodní část stromu, protože kmen byl bez větví, ale strach dokáže učinit divy. Konečné vylezl výš, na pevnou rozvětvenou větev téměř až ve vršku stromu a odtud si prohlížel vlastní dílo. Ohýnky, které zapálil, hodně čadily, kouř stoupal nahoru, štípal ho v očích a pálil v krku. Nebyl tím nijak nadšen. Když však zvážil svou situaci, usoudil, že má málo důvodů naříkat si, když z té patálie se lvem tak šťastně vyvázl. Usadil se tedy na stromě, aby celý stav věcí důkladně zvážil a jednotlivé skutečnosti aby jaksepatří uspořádal.

Nejprve tu byli Biggles a Algy. Copak si o něm asi pomyslí? Odlet letadla určitě zaslechli a přihnali se do hangáru. Co jen teď podniknou? Co by mohli podniknout, když jsou v *Insule* jako trosečníci, bez dopravní možnosti a dokonale odříznuti od veškeré civilizace? A co Leroux? Kam s jejich letadlem letěl? Ať už si to namířil kamkoli, je pramalá naděje, že by je kdy ještě dostali zpátky.

Proč to Leroux udělal? Zřejmě proto, aby je proměnil v trosečníky a zabránil v jejich činnosti. Aby jim znemožnil najít – ale co? V každém případě to byl zákeřný čin a také chytře provedený. To si Ginger musel připustit. Jak to jen Leroux udělal? Jak se mu podařilo odletět v letadle *Puss Moth* a pak se zase tak rychle pěšky vrátit na letiště? Vždyť zcela určitě v *Insule* nepřistál letadlem. Bylo přece zcela vyloučeno, aby ho neslyšeli. To byly otázky, na něž Ginger nemohl najít odpověď a které mu mohl vysvětlit jediné čas.

Ať tak či onak, Ginger se musí vrátit zase do *Insuly*, o tom ani chvíli nepochyboval. Nemůže přece čekat, že mu Biggles nebo Algy přijdou na pomoc, když vůbec nemají tušení, kde je. Kterým směrem je odtud *Insula?* Když si uvědomil, že to neví, byl naprosto zdrcen. Pokud měl Biggles pravdu, když si kladli otázku, proč letadlo *Puss Moth* zamířilo k východu, musela by *Insula* být na východě. Biggles přece tvrdil, že Lerouxův odlet směrem na východ byl pouze krycím manévrem, že jeho skutečný cil leží na západě. Pokud měl Biggles pravdu, pak Lerouxovo letadlo muselo přistát na západ od *Insuly*, a pokud tam skutečně přistálo, pak musí být *Insula* na východě. Ale i kdyby byl tento předpoklad správný, pouhé pomyšlení, že by měl v krajině plné dravé divoké zvěře ujit beze zbraně, bez potravin a bez vody nějakých osmdesát či sto kilometrů pěšky, mu nahánělo hrůzu. Pokud se však Ginger chtěl vůbec kdy dostat zpátky, jiná možnost mu nezbývala.

Když už pak od samého přemýšlení o tak důležitých životních záhadách začínal být velmi unaven, opřel se pohodlné o strom a řekl si, že vyčká svítání.

KAPITOLA ŠESTÁ

SARDA STÁVKUJE

Jakmile se Biggles vzpamatoval z prvního leknutí po odletu jejich letadla, usuzovací schopnost se mu vrátila do normálního stavu. Letec vzal elektrickou svítilnu, šel s Algym do hangáru, a pak začali oba celý prostor – uvnitř i zvenčí – důkladně prohledávat. Nenašli však nic z toho prostého důvodu, že se tam jednoduše nic najit nedalo. 1 tak byl Biggles schopen celou událost docela přesné rekonstruovat.

„Ginger seděl na tomhle sudu od oleje, když se to semlelo.“ konstatoval Biggles a v té chvíli hovořil spíš sám k sobě. „Leroux pak vešel dovnitř a zamířil k letadlu.“

Algy ožil.

„Ty myslíš, že to udělal Leroux?“

„A kdo jiný? Je přece sotva pravděpodobné, že by s tím letadlem vzlétl Ginger sám, a taky lze sotva předpokládat, že by se do těchhle končin dostal jiný pilot než Leroux. Zkrátka ten druhý, o němž budeme zatím předpokládat, že to byl Leroux, vlezl do letadla nebo tam něco kutil. Vtom přišel k letadlu Ginger, aby zjistil, co se tam děje. Leroux si ho určitě povšiml a srazil ho dolů. Potom ho vtáhl do letadla, odletěl s ním odtud a puška zůstala ležet tam, kam padla.“

„Jen nechápu, proč by s sebou měl brát Gingera?“

„Bůh sám ví. Ale Ginger tu není, či ano?“

Algy sklesle zavrtěl hlavou.

„Je mi moc líto, kamaráde, ale ta tvoje teorie má některé slabiny. Já si prostě nedovedu představit, že by se Leroux chtěl vláčet s nějakým zajatcem.“

„A já si zase nedovedu představit, že by Ginger nastoupil do letadla dobrovolně. A co mladý Marton? Toho snad nedrží v zajetí? Tak vidíš!“

Algy přikývl. „To je vlastně pravda,“ připustil v zamyšlení.

„Já bych tedy řekl,“ rozvíjel Biggles dále svou teorii, „že ještě než začne svítat, Ginger se buď shledá s mladým Martonem nebo se objeví na témže místě jako on.“

„Nesmíš taky zapomínat na možnost, že Leroux mohl Gingera zabít a vzít s sebou jen jeho mrtvolu, aby skryl svůj zločin.“

Biggles se na chvíli zamyslel.

„Nezdá se mi, že by tohle bylo pravděpodobné.“ odporoval potom. „Kdyby se tu odehrál nějaký zápas. Ginger by určitě volal o pomoc a my bychom ho byli slyšeli. Kromě toho bychom také zaslechli výstřel, kdyby Leroux použil pistoli.“

„Vždyť mohl mít nůž.“

„V takovém případě by tu byly stopy od krve.“

„Ano, to máš pravdu.“

„Teď vidím, že od nás nebylo správné nechat ho tu hlídat samotného, i když jsem sotva mohl tušil, že věci dospěly tak daleko, že tihle lidé – ať už se jmenují Siampoulos nebo Leroux – by se něčeho takového odvážili. Tím se samozřejmě nechci nijak omlouvat. Řekl bych, že už nemá valný smysl, abychom tu ještě něco hledali. Pojďme odtud!“

Oba muži beze slova vykročili k noclehárně.

„Mám obavy, že to bude pro našeho Gingera moc škaredé," podotkl Biggles mrzutě, když došli do noclehárny. „A taky pro nás samozřejmé, mám-li být upřímný. Bez možnosti pohybu máme úplné svázané ruce. A že bychom šli Gingera hledat – o tom nelze vůbec mluvit. Kdybychom měli pátrat v tak obrovské krajině, strávíme tím zbytek života. A kromě toho není možné pohybovat se tu bez zásob potravin a jiných potřeb. Zdá se mi, že jediná věc, která nám zbývá, je dostat se nějak do *Malakalu* a poslat domů kabelogram se žádostí o nové letadlo."

„Dostat se do *Malakalu?* Ale jak?"

„Pěšky. Jiná možnost tady není."

„Ty myslíš, že ti lidé už nic jiného nepodniknou?"

„A proč by něco podnikali? Vždyť nám dokonale překazili jakoukoli další činnost, o což jim samozřejmě šlo."

„Co kdybychom trochu zmáčkli Sardu a přiměli ho, aby se drobet rozpovídal?"

„Jakpak si to představuješ?"

„Trochu mu zvalchovat záda, když se nedá nic jiného dělat. Je to přece špinavec a syčák." Biggles se zlostně ušklíbl.

„Nemyslím, že by nám toho Sarda moc řekl, i kdyby chtěl. Já bych spíš řekl, že tu je ve velmi podřízeném postavení," dodal po chvíli. Pak náhle ožil.

„A sakra! Já ti povím, co můžeme podniknout," začal poněkud sípavým hlasem. „Co abychom jim zatelefonovali?"

„No jo! Vždyť my těm hajzlům aspoň můžeme říct, co s nimi uděláme, jestli hned nepošlou Gingera zpátky!"

„Já si nemyslím, že bychom právě teď byli v takovém postaveni, že bychom mohli někomu vyhrožovat.“ připomněl mu jemné Biggles.

„Asi máš pravdu. Ale to nevadí, pusťme se do toho!“ kypěl Algy činorodostí.

„No tak, no tak, ne tak zhurta! Co myslíš, že nám asi Sarda řekne, když k němu zajdeme a požádáme ho, zda bychom mohli použit jeho telefon?“

„Proč se ho máme ptát? Rýpneš ho pistoli do žeber a oznámíš mu to!“

„Mám obavy, aby tě ta tvoje ukvapenost někdy nepřivedla do záhuby,“ podotkl smutné Biggles. „Vzhledem k tomu, že jsme tu v pěkné bryndě, bylo by rozumnější schovat si těch pár karet, co nám ještě zbývají, pěkně do rukávu. Kromě toho si myslím, že bychom byli padlí na hlavu, kdybychom se teď o půlnoci pouštěli s naším snědým přítelem do křížku. Nepochybuju o tom, že on by odsud vyvázl hladce i se zavázanýma očima, zatímco my se tu sotva vyznáme i za bílého dne. Kdepak, počkáme až do rána, pak mi povíš, co mu máme říct. Jsi-li na pochybách, vyspi se na to, praví jedno staré anglické přísloví, neboli: ráno je moudřejší večera. Prozatím si trochu zdřímneme, ačkoli by bylo lépe, kdybychom se střídali. Pomyšlení, že mám zavřít oči, když jsem na dosah toho bělookého paviána, pro mě rozhodně není nic příjemného.“

Zbytek noci jim uplynul pomalu. Oba se sice pokoušeli usnout, ale pomyšlení, v jakém zoufalém stavu se ocitli, jim spát nedalo. Když tedy při ranním rozbřesku obloha začínala blednout a vzrůstající denní světlo jim umožnilo, aby si připravili něco k jídlu, byla to pro

nejistá úleva. O dalším plánu chtěli uvažovat až po snídani.

Algy, který měl na starosti kávu, čekal, až se bude vařit voda, a zatím se díval ven. Náhle se vrátil a vzrušené popadl Bigglese za rameno.

„Jde sem Sarda," hlásil.

Biggles byl překvapen. „Sarda?"

„Skutečně. Sarda!"

„Kruci, to mě moc zajímá, co tady v tuhle hodinu chce!"

„To nevím, ale vypadá to, jako by něco nesl."

„Fajn, nechovej se ukvapeně! Nedávej na sobě znát, že máme šílený vztek!"

Za chvíli už míšenec stanul na prahu jejich dveří. „Dobré jitro!" řekl vesele.

„Brýtro," odpověděl Biggles s úsměvem. „Copak nám nesete?" Sarda držel v ruce velkou nádobu.

„Mléko." odpověděl, „říkal jsem si, že třeba máte rádi bílou kávu, nemám pravdu?"

Biggles se na něj upřeně zadíval a křikl: „Mléko? A kdepak jste to vzal?"

Sarda se zašklebil a tvářil se, jako by uvažoval o Bigglesově překvapení. „Je od mé kozy," vysvětloval.

„Máte pravdu," přikývl Biggles, který si náhle vzpomněl, že to zvíře zahlédl na provaze za Sardovým bungalovem.

„To je od vás moc hezké," poznamenal. „Kapánek čerstvého mléka, to bude pochoutka."

Biggles chvíli uvažoval. Pokud to ten míšenec myslí tak, že jim přináší olivovou ratolest, pak je slušno, aby ji přijali. „Abych nezapomněl," pokračoval Biggles, „snad

už víte, že náš mladý přítel si dnes v noci vyšlápl na výlet a že se dosud nevrátil?“

„Ale jo, já jsem ho slyšel,“ zněla upřímná odpověď.

„Pokud bude nucen někde ve *veldtu* čili ve stepi nouzově přistát, dostane se do pěkné polízanice.“ poznamenal Biggles. „A teď si představte, my tu vůbec nemáme letadlo, abychom se po něm podívali. Co myslíte, jaká je nejrychlejši možnost spojit se s tím pánem – jakpak on se jmenoval – Leroux, že? Nemůže být moc daleko a snad by byl ochoten nám pomoct.“

„AIe jo, ten vám jistě pomůže,“ prohlásil důrazně Sarda. „Zavolejte mu mým telefonem!“

Algy, který právě ohřál mléko a naléval je do hrnků s kávou, by byl málem upustil celou konvici, jak ho ten nečekaný návrh ohromil. Ani Biggles nebyl nějakou dobu schopen slova.

„Telefonem?“ zvolal. „Vy máte telefon? Vždyť jste se o telefonu nikdy nezmínil!“

„Vy jste se mě na to taky nikdy neptal.“

„To máte pravdu,“ musel připustit Biggles. „A kampak ten telefon vede?“ vyzvídal rychle.

„Do *Kanili.*“

„Kdepak to je?“

„To je taková tabáková plantáž, kde žije můj pán.“

„No to je moc fajn!“ jásal Biggles. „Posaďte se na chvilku, než vypiju kávu, a pak půjdu hned s vámi. Nebude to trvat ani minutu.“

Od té chvíle oba muži už nepromluvili. Biggles do sebe hodil kávu, potom vstal a sáhl po své tropické helmě, která ležela na stole. Pak se ale znovu posadil, jako by ho neunesly nohy.

„A sakra!“ zaklel. „To je mi nějak divně. Nejspíš na mě leze zimnice.“ Pak si sáhl na čelo. „Algy, mohl bys mi podat trochu chininu?“

Když však Algy hodnou chvíli neodpovídal, zdvihl Biggles unaveně hlavu a ohlédl se po něm. Algy seděl na svém lůžku, klátil se a po bledém obličeji se mu řinuly krůpěje potu… „Ne zlob se,“ odpovídal pomalu, jako by ho každé slovo namáhalo, „Já se nemůžu ani hnout.“

Biggles se otočil se strašným podezřením k Sardovi, třebaže každý pohyb vyžadoval obrovské úsilí. Míšenec se však ďábelsky šklebil.

„Tak co, chutná vám moje mléko?“ dobíral si oba letce.

„Ty svině!“ procedil Biggles skrz zuby. Pokusil se sáhnout do kapsy pro automatickou pistoli, kterou tam míval, ale byla to pro něj velká námaha. Pak se bezvládně zhroutil dopředu.

Sarda k němu klidně přistoupil, vyndal mu z kapsy pistoli a hodil ji na stůl. Pak udělal totéž Algymu a zamířil ke dveřím.

„Já se zase vrátím,“ poznamenal a ošklivě zašilhal.

„Algy… kamaráde… já mám strach… že jsme v tom až po uši,“ šeptal Biggles slábnoucím hlasem. „Ten lotr nás totiž otrávil.“

Algy však neodpověděl. Svalil se na zem a nehybné tam ležel. Jen jeho oči se pohybovaly a prozrazovaly, že je ještě při vědomí.

Biggles cítil, jak mu rychle ubývají síly. Asi minutu se snažil bojovat proti účinku jedu tak silnou vůlí, jako ještě nikdy předtím, ale nebylo to k ničemu. Vyvinul obrovské úsilí, aby se dostal ke stolu, kde ležela jeho

pistole, ale bylo to nad jeho síly, a tak se zhroutil dozadu na nízké polní lůžko.

Když tak ležel blízek bezvědomí, viděl, že Sarda opět přichází. Mlhavě si uvědomoval, že nese konev s benzinem. Míšenec odšrouboval uzávěr a začal stříkat benzín na chatrné stěny noclehárny. Když byla konev prázdná, odhodil ji stranou a vytáhl z kapsy krabičku zápalek. Pak se zápalkou mezi prsty přišel k Bigglesovi.

„Tak vy jste si o sobě myslel, bůhvíjak jste mazaný!“ pošklebovalo se Sarda. „Ale vy nejste dost mazaný, abyste věděl. Nevypadáte na to.“ Pak škrtl zápalkou. „Teď hned jdu podat zprávu, že si dva angličtí panáci jako dva blázni udělali velikánský táborák v mé noclehárně a že tak celé stavení podpálili. A že zaživa uhořeli. Dobrej fór, že jo? A nikdo nemůže říct, že to není pravda! Já jsem tady úplné sám, takže mi nikdo nemůže tvrdit, že lžu. Teď půjdu ven a budu poslouchat, jak se smažíte.“ S těmito slovy škrtl Sarda druhou zápalkou a hodil ji na stěnu stavení nasáklou benzinem.

S tlumeným sykotem vyskočil obrovský plamen sahající až ke stropu.

KAPITOLA SEDMÁ

GINGER JE ZASE DOMA

Gingerovi ta dlouhá noc ubíhala pomalu.

Lva už nezahlédl. Ohníčky, které zapálil, jeden po druhém uhasly, a i přes značnou Gingerovu depresi zvítězila neodolatelná touha spát: najednou se přistihl, že dřímá. Usnout se však neodvážil, protože se bál, aby nespadl dolů a neporanil se. A také se neměl čím přivázat k větvím, na nichž obkročmo seděl.

Proto pocítil značnou úlevu, když shledal, že hvězdy začínají blednout a že se po východním obzoru plíží nahoru zarudlé červánky. Náhle se na obzoru objevil kužel světla, pak jiný a zase jiný, a tak se mohl Ginger přes své nezáviděníhodné svízelné postaveni kochat krásou afrického východu slunce. Déle už nečekal. Při zpytavém průzkumu krajiny nezjistil kromě malého státa žiraf, které se na svých nemotorných dlouhých nohou klidně popásaly ve vzdálenosti asi dvou až tří kilometrů směrem na jih, nic znepokojivého, a tak se chystal opustit svůj útulek. Ale ještě než slezl dolů, prohlédl si v jistých obavách okraj lesa, který byl stále ještě šerý a nevlídný. Nebyl od něho vzdálen více nežli několik set metrů. Zrak mu padl na cosi, čemu ani uvěřit v té chvíli nemohl. Celý dychtivý zapomněl na nebezpečí, že by mohl spadnout, a vyklonil se dopředu, aby lépe viděl. Nemohl uvěřit svým očím, neboť na okraji lesa, těsné vedle jakési polozbořené chatrče, stálo černě natřené letadlo značky *Puss Moth!*

Rychle se svezl po drsné kůře stromu dolů, přičemž si důkladné odřel kůži na dlaních, ocitl se na pevné zemi a rozběhl se ke své nové naději na záchranu. Když se přibližoval, zpomalil své kroky a počínal si opatrně, s pistolí v ruce připravenou k výstřelu. Z vnitřku chatrče se však neozval ani hlásek a také všude kolem byl klid, a tak Ginger docela klidně otevřel dvířka a nakoukl dovnitř. Chatrč byla prázdná. Přesnější je říci, že tam nebyl žádný člověk, protože jinak tam byla spousta harampádí, až letci přecházely oči. Především si povšiml velké hromady kanystrů, a zběžný pohled stačil, aby zjistil, že jsou plné. Dále zahlédl malou vrtuli, dvě kola k podvozku letadla, nějaké plátno a par krabic. Na provizorní polici stálo několik konzerv hovězího masa, plechovky se suchary a s kondenzovaným mlékem.

„Ale, skladiště pro nouzové opravy?“ napadlo Gingera, když všechny ty věci prohlédl. „Tohle vypadá na mnohem větší podnik, než jsme předpokládali. O tom není pochyb.“

Dále už nic zajímavého neshledal, a tak vyšel ven, přibouchl za sebou dvířka a pospíchal k letadlu. Nádržky byly více než zpola naplněné benzínem, jak zjistil, což bylo mnohem více, než mohl za krátkou cestu do *Insuly* spotřebovat, proto se už déle nezdržoval. Měl totiž obavy, že může každou chvíli někdo přijít. Za pět minut roztočil motor a rozjel se s letadlem k místu, z něhož předtím startoval jejich letoun. Bedlivě prohlédl terén, aby se vyvaroval případných překážek, pak otevřel škrticí klapku naplno a s bláznivou radostí v srdci se vznesl do vzduchu nad místa vypálené trávy.

Jeho trampoty však ještě nebyly u konce, neboť po několika minutách letu zjistil, že motor běží

nepravidelně. Jediný pohled na otáčkoměr mu potvrdil to, co předtím zjistily jeho uši. Ručička přístroje párkrát kmitla sem tam a pak začala pomalu klesat. Nebyla to snad příliš vážná porucha, jakmile se však porouchaný letecký motor nechá běžet, porucha se obvykle rychle rozšíří. Ani tento případ nebyl výjimkou. Třebaže Ginger přiškrtil plyn, až se letadlo propadalo, ručička otáčkoměru stále klesala, zatímco sloupec teploměru stoupal a dával tak výstrahu, že je třeba co nejdříve přistát.

„Kdybych se aspoň mohl vrátit na letiště, tak bych si z toho nic nedělal," pomyslel si zoufalý Ginger, přiškrtil nadobro plyn a sklonil nos letadla strmě k zemi, neboť doufal, že tak motor ochladí. To však neměl dělat! Motor hučel stále nepravidelněji a celé letadlo se začalo podivné třást. Ginger zoufale pátral očima po krajině, když tu si povšiml jakési vyschlé vody, již zaregistroval při některém ze svých předešlých letů. Věděl, že není dále než pět či šest kilometrů od *Insuly*. Podíval se kupředu a zahlédl hlouček stromů, pod nimiž se krčil Sardův bungalov.

Právě v té chvíli se v motoru ozval výbuch, načež letadlem zavířil malý mráček černého kouře.

„Nedá se nic dělat," řekl si trpce, přiškrtil nadobro plyn a rychle zkoumal terén, kde by mohl přistát, protože byl už hodně nízko.

Krajina tam byla stále ještě příliš nepřehledná: sluncem vyprahlá půda z valné části porostlá obvyklou hrubou trávou a tu a tam zakrslými stromky, stojícími osamoceně či ve skupinkách. Kromě toho Ginger viděl spoustu kuželovitých kopečků, o nichž věděl, že to jsou mraveniště, z nichž měl největší strach. Konečně zvolil

co možná nejprostornější místo, zaťal zuby a sklouzl strmě po křídle k zemi, neboť vybraná přistávací plocha byla téměř pod ním.

Kola podvozku poskočila, dotkla se země a znovu nadskočila a potom kodrcala po hrbolatém povrchu, až se celé letadlo otřásalo. Když se přímo v cestě objevila celá skupinka mravenišť, Ginger sešlápl levou nohou směrové kormidlo. Letadlo se stočilo, ale tak se zapotácelo, že měl strach, aby nepřišel o podvozek. Ten však přece vydržel a letadlo se nakonec zastavilo v mělké prohlubni.

„Prima, aspoň jsem dole.“ řekl si Ginger s úlevou, jakou piloti za takových okolností prožívají. Tato úleva však byla ještě umocněna vědomím, že jim toto letadlo nejspíš pomůže spojit se s civilizací. Ginger vypnul zapalování motoru a seskočil na zem. Víc už udělat nemohl. Bylo mu sice proti mysli ponechat letoun venku na tom slunečním žáru, ale nic jiného mu nezbývalo. Mohl jen běžet co nejrychleji na letiště a podat zprávu svým kolegům. Doufal, že než slunce dosáhne zenitu, provedou všechny potřebné opravy a dopraví letadlo do hangáru *v Insule.* Ginger se tedy nejdříve rozhlédl kolem, aby se ujistil, že nablízku nejsou žádná divoká zvířata, a potom běžel vytrvalým poklusem směrem k letišti.

Cesta mu trvala něco přes půl hodiny. Celý zpocený a rozcuchán dorazil na letiště, letmo se podíval na prázdný hangár a na bungalov, zamířil k noclehárně. Byl od ní ještě několik metrů, když k svému údivu uvnitř zaslechl Sardův hlas, jeho slovním však nerozuměl. Byl zvědav, co se tam děje, a tak přidal z posledních sil do kroku a doběhl právě ve chvíli, kdy zaslechl poslední Sardovu větu. Tou větou míšenec Bigglesovi oznamoval, že odchází a bude poslouchat, jak se tam budou smažit.

Pak vzplanul benzín, načež se Sarda objevil na prahu noclehárny.

Uvážíme-li, že míšenec byl zastižen v okamžiku, kdy to vůbec nečekal, musíme uznat, že jednal s obdivuhodnou pohotovostí. Jeho pravice střelhbitě zajela za košili. Ginger však stejně rychle sáhl do zadní kapsy. Obě zbraně se objevily současně. Vzduchem se zableskla ocelová čepel a současné vyštěkla Gingerova pistole. Ginger pocítil v tváři ostrou, palčivou bolest a zároveň viděl, jak se míšenec potácí a chytá za hruď. Ještě několik okamžiků se držel na nohou, pak začal chroptět a zhroutil se obličejem k zemi.

Ginger jednal jako v šoku. Přeskočil ležící míšencovo tělo, vrazil do noclehárny mávaje rukama, jako by chtěl od sebe odehnat žár, který ho pálil na kůži. Uviděl Bigglese ležícího napříč na lůžku a bezvládného Algyho na zemi. Současně si všiml jakéhosi hada, který se zmítal na stole. Spadl tam nejspíš z hořící střechy. Ginger nejdříve popadl Algyho, který byl blíž, za límec ho vytáhl ven z noclehárny a potom se vrátil pro Bigglese.

Uvnitř bylo již nesnesitelné vedro a plno pachu z pálících se vlasů a šatů. Ginger měl dojem, že to je všechno příšerný sen, z něhož nemůže procitnout. Odtáhl oba druhy, kteří byli v bezvědomí, co nejdále od stavení, a pokusil se o poslední výpad do plamenů pro jejich cestovní vaky. Zahlédl pušku a dvě automatické pistole ležící na stole, vyhodil je tedy dveřmi ven a potom popadl vaky. Byl rád, že se mu podařilo zachránit také nějaké zásoby, ale to teď nebylo tak důležité. Ještě se rozběhl k Sardovi, který stále ještě ležel nedaleko dveří, ale dříve než se k němu dostal, ozval se praskot a třesk.

Vzápětí se v mracích létajících jisker zřítilo celé stavení a pohřbilo míšence pod svými troskami. Hořící létající kusy málem zasáhly i Gingera, tomu se však podařilo v posledním okamžiku uskočit stranou.

Gingerovi se zdálo, že se celá obloha zabarvuje podivným purpurovým nádechem, a bezděky se divil, co se to děje. Tvář ho stále ještě velice bolela, a tak si sáhl na obličej, aby zjistil, co se mu vlastně stalo. Na ruce ucítil cosi vlhkého a lepkavého, a začaly se mu podlamovat nohy.

„Já snad omdlím," pomyslel si, „ale to nesmím připustit, nesmím… Vodu! Potřebuju vodu!"

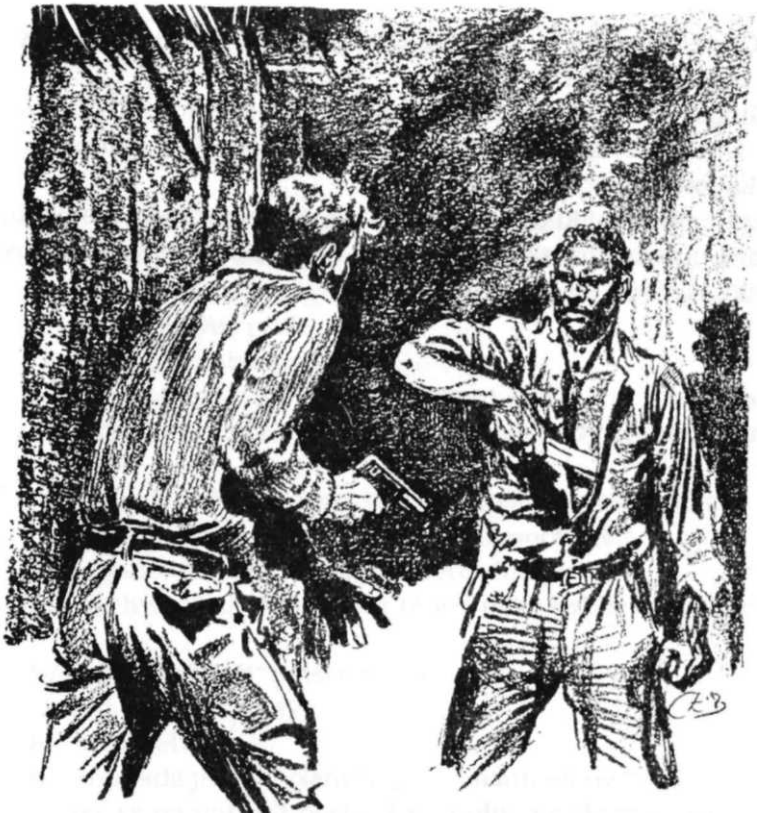
Ginger se potácivě rozběhl k Sardovu bungalovu. Pohyb mu prospěl a slabost ho přešla. Pohyboval se sice ještě dost nemotorně, ale než dosáhl cíle, udělalo se mu líp. Uvnitř našel kbelík vody. Nejdříve se pořádně napil, trochou vody si opláchl obličej, a potom s kbelíkem utíkal za ležícími kamarády. Vypadali příšerně a Ginger se zhrozil, zda už nejsou mrtvi.

„Hej, Bigglesi!" křikl Ginger a stříkl mu na bledý obličej trochu vody. Totéž pak udělal Algymu. Trvalo však dobrých pět minut, než se dočkal nějaké odpovědi. První slabě zasténal Biggles a otevřel oči. Zatvářil se udivené a pak se pomalu probíral k jasnému vědomí.

„Člověče!" rozzářil se v jakémsi přihlouplém úsměvu. „Kde ses tu u čerta vzal?"

Ginger chtěl odpovědět, ale tu se mu zase stmívalo před očima. Obloha byla stále temnější, skoro už černá, a slunce na ni poskakovalo jako veliký bílý míč.

„Já… já..," zajíkl se Ginger, ale na víc se nezmohl. Podlomila se pod ním kolena a on se složil na zem, jako když spadne z věšáku kabát.

Obě zbraně se objevily současně. Ocelová čepel se zableskla...

KAPITOLA OSMÁ

DIVOŠI

Když Ginger opět otevřel oči, ležel ve stínu uvnitř hangáru. Biggles měl vyhrnuté rukávy u košile a třel mu tvář vlhkým kapesníkem, zatímco Algy, který ještě vypadal dost zemdleně, sledoval Bigglesovo počínání.

„Už je ti líp?“ zubil se Biggles.

Ginger se namáhavě posadil a znovu si sáhl na tvář. „Co tohle všechno znamená?“ ptal se nechápavé, když prsty nahmatal obvaz.

„Museli jsme tě obvázat,“ řekl mu Biggles. „Moc ošklivě ses pořezal. Hluboké to není, ale krvácel jsi pořádně.“

„To mi udělal Sardův nůž.“ vysvětlil Ginger.

Biggles hvízdl. „A hrome! To tě lízl pěkně zblízka, jak se mi zdá.“

„Náramně zblízka!“ přisvědčil Ginger. „A kam odešel Sarda?“

„Kam odešel?“

„No ano, kde je teď? Není tu po něm ani stopy.“

Ginger se namáhavě postavil na nohy, vratkým krokem popošel ke vratům hangáru a ukázal na dýmající zbytky noclehárny. „Tamhle pod tím je,“ řekl klidné.

Biggles se na něj upřené zahleděl a zeptal se: „Jakpak se to vlastně přihodilo?“

„Zastřelil jsem ho,“ řekl Ginger. „Ale v sebeobraně. Setkali jsme se u dveří a Sarda hned sáhl po noži. Já vytáhl pistoli a chtěl jsem mu říct, aby dal ruce vzhůru, ale dříve než jsem mohl promluvit, mrštil po mně Sarda nožem, a tak jsem vystřelil. Ještě si vzpomínám, jak mi

nůž hvízdl kolem obličeje a pak už si toho moc nepamatuju, snad jen to, že se mi ještě podařilo vytáhnout vás z noclehárny. Pak jsem chtěl odtáhnout kousek dál taky Sardu, ale právě v tu chvíli se na něj celý tenhle krám zřítil,“

Následovala chvíle ticha.

„Nelze samozřejmě pochybovat o tom, že si to tenhle chlap plně zasloužil.“ podotkl Biggles filozoficky. „Sarda byl naprosto chladnokrevný zabiják. Může vám to připadat poněkud cynické, ale já nejsem žádný pokrytec, a tak se vám nestydím říct, že jsem teď mnohem šťastnější, když je ten chlap pryč, Když jsme teď přišli o letadlo i o všechny své zásoby, jsme v dost škaredé bryndě i bez toho míšence, který nás chtěl otrávit mlíčkem. Ale teď především nám pověz, co se tu včera v noci stalo, pokud je ti už natolik dobře, abys mohl mluvit. Je tu spousta věcí, o kterých bych se rád něco dozvěděl. Například, kde jsi po celou tu dobu byl a jak ses v tu osudovou chvíli dostal zpátky. Scházelo pouhých pět minut a byl bys po nás našel jen prach a popel.“

Ginger stručné popsal své zážitky od chvíle, kdy Leroux vsloupil do hangáru, a nic důležitého nevynechal.

„Čím dřív se dostaneme k letadlu *Puss,* tím líp.“ prohlásil Biggles, když Ginger domluvil. „S nim budeme moci něco podniknout, ale bez něho jsme ztraceni. Jak daleko to letadlo je, co myslíš?“

„Řekl bych, že je to asi tak pět kilometrů.“

„To znamená asi tři čtvrti hodiny pěší chůze. Jsi už dost silný, aby ses mohl vydat na cestu?“

„Já? Já jsem svěží jako rybička,“ zasmál se Ginger. „Ale co vy? Co Algy? Nevypadáte právě čiperně.“

„Myslím, že nám oběma už je docela dobře, ba přímo výborně,“ odpověděl Biggles. „Alespoň mně, jen mám jakési tuhé klouby. A jak je tobě, Algy?“

„Asi tak jako tobě,“ ujistil ho rychle Algy. „Taky mám trochu tuhé klouby a bolí mě hlava. To je všechno. Zajímalo by mě, jaký uspávací prostředek nám Sarda dal.“

„To už je teď úplně jedno. Já jsem hlavně rád, že to byl jen uspávací prostředek, nikoli jed! Seberme svých pět švestek a pojďme pryč. To je to nejrozumnější, co můžeme udělat, jestliže předpokládáme, že se Leroux brzy vrátí. Určitě bude hledat letadlo, proto se k němu musíme dostat první. Teď už se dá docela jasně pochopit, co se včera přihodilo. Když Leroux včera ráno odtud odletěl, nevrátil se do *Kanili,* jak Sarda nazval jeho hlavní sídlo, nýbrž se snesl na své tajné letiště, buď proto, že měl jeho motor poruchu, nebo že se rozhodl ukradnout nám naše letadlo. Já bych však řekl, že přistál spíš kvůli tomu motoru. Leroux dal přece Sardovi ten uspávací prostředek, aby se nás zbavil – řekl bych, že byl v té obálce, kterou Sardovi předal – mohl se sem tedy dnes vrátit zcela bez rizika. Měl zřejmě naspěch, aby se dostal do *Kanili,* a když mu začalo klepat v motoru, rozhodl se přistát a vrátit se sem pro naše letadlo.“

„To si to musel pěkně natírat, pokud sem došel pěšky,“ skočil mu do řeči Ginger.

„Možná taky přijel na koni. Já bych řekl, že Sardův telefon je s tím letištěm, kde jsi našel letadlo *Puss Moth*, spojen nebo jím aspoň prochází. Nevšiml sis, Gingere, jestli v té chatrči není nějaký aparát?“

„To tedy nevšiml, vždyť jsem tam byl jen pár okamžiků, ale mohl jsem jej snadno přehlédnout.“

„Myslel jsem, že se Leroux z té chatrče třeba spojil se svým hlavním sídlem v *Kanili*. Ale na tom moc nezáleží. Leroux se zkrátka dostal nějak zpátky sem k nám a odletěl, jak víme, na naše útraty. Ale bude líp, když už se nebudeme zdržovat klábosením. Vezměme si nějaké jídlo a vodu z bungalovu a pojďme rovnou za nosem směrem k letadlu. Tři automatické pistole a jedna puška jsou snad dostatečná výzbroj, kdyby se s námi někdo pustil do pranice."

„A co chceš s tím letadlem dělat?" zeptal se Bigglese Algy, když všichni zamířili k místu, kde ležely jejich pracovní vaky.

„Když to půjde, dáme motor do pořádku a vrátíme se s letadlem sem. Až se pak trochu zmátoříme, odletíme buď do *Malakalu*, odkud podáme zprávu, co se nám přihodilo, nebo se ještě předtím trochu porozhlédneme po těch tabákových plantážích, o nichž jsme toho už tolik slyšeli. Teď se nedokážu rozhodnout, který směr by byl nejlepší, ale ještě si o tom promluvíme, až budeme mít vlastní letadlo. Své věci bychom nejspíš měli uložit v bungalovu, aby se to tady jen tak nepovalovalo." usoudil Biggles, když své pracovní vaky posbírali. „Nemá velký smysl podnikat něco tamhle s tím," ukázal směrem k doutnajícím troskám noclehárny. „Potrvá to hezkých pár hodin, než popel vychladne."

Všichni tři muži tedy vykročili rázné k bungalovu a v obývacím pokoji uložili své vaky. Pak zavřeli dveře i okna a vydali se na cestu směrem k opuštěnému letadlu.

„A co když zazvoní telefon?" napadlo Bigglese. „Nejdříve jsme docela vážné přemýšlel, že do toho telefonu promluvím, ale pak jsem usoudil, že je rozumnější nechat to na pokoji. Bude-li tady ticho, ti lidé

na druhém konci drátu znejistí, kdežto kdybychom se s nimi dali do hovoru, můžeme se snadno podřeknout. To by pak okamžitě zjistili, že se Sardův plán nezdařil a že jsme tady pány my. To je další věc, o které budeme muset po návratu přemýšlet. Prozatím však nebudu mít klid, dokud to letadlo nedopravíme do bezpečné úschovy.“

Naši tři letci nalezli letadlo bez potíží, a ani na cestě se nesetkali s jakoukoli překážkou. Byli velice rádi, protože po tom všem, co prožili, a také při velkém slunečním žáru by byli sotva schopni čelit nesnázím se svým obvyklým optimismem. Cítili se stále ještě vyčerpaní.

„Vida, tady je máme!“ vykřikl Biggles, když otevřel dvířka kabiny. „Je to letadlo mladého Martona, o tom není pochyb. Jen se podívejte!“ Biggles ukázal na potah pod výfukovou trubkou, kde byl onen černý nátěr nanesen tak nedbale, že jim prosvítal původní červený nátěr letadla. V těch místech vznikla matná, kaštanově hnědá barva.

„Gingere, máš nějakou představu, co s tím motorem je?“

„Ano, myslím, že to je porucha mazání. Motor začal běžet nepravidelně a velmi rychle se zahříval.“

„Pokud se nenajde nic horšího, nebyla by to příliš velká práce.“ usoudil Biggles, když vytáhl vak s nářadím. „Kruci, to slunce pálí jako ďábel,“ zanadával. „Jen považ, jak sundáme ten motorový kryt, vždyť je rozžhaven málem do červena.“

Na nejbližší půldruhé hodiny nikdo z našich letců patrně nezapomene. Slunce, které stoupalo do nadhlavníku, do nich nelítostně pražilo a rozpálilo

všechny kovové části letadla tak, že sahat na ně a brát je do ruky bylo skutečným utrpením. O další trýzeň se pak staraly mouchy a bodavý hmyz. Příčinu poruchy však nakonec přece jen našli – byl to chomáček vaty v olejovém potrubí – a oprava byla již jen otázkou času.

Když Ginger utahoval poslední šroub v motorovém krytu, spokojeně si broukal. Pak se ohlédl po dalších dvou letcích, kteří sbírali nářadí a vkládali je do vaku. Jak se tak Ginger rozhlédl kolem, upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb v nevelké vzdálenosti za ním.

„Veliteli, jen se podívej, kdo to k nám přichází," křikl Ginger na Bigglese.

Biggles i Algy se skokem vzpřímili a očima sledovali směr, jímž se díval Ginger.

Ze vzdálenosti asi dvou set metrů se k nim blížila řada divošských válečníků – zástup v rychlém poklusu. A byli to opravdoví chlapíci! Až na krátkou zástěrku z levhartí kůže a jakýsi podvazek či třásně z bílé srsti, které měli přivázány pod koleny, byli nazí a do scenérie této nehostinné krajiny se dokonale hodili. Byli vesměs ozbrojeni oštěpy a širokými čepelemi a krátkými rukojeťmi, takzvanými *asagaji* které měli na konci chomáček srsti. V ruce každý třímal oválný štít z bílé volské kůže. Nad hlavou jejich náčelníka se tyčil chochol z nádherných pštrosích per, ovázaný stužkou.

„Tyhle frajery zrovna rád nevidím," přiznal Biggles, když si je letmo prohlédl.

„Nemůžeme náhodou spustit motor a vzlétnout dřív, než k nám doběhnou?" navrhl Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „To bohužel nestihneme. Mohlo by nám to přijít pěkně draho, kdybychom se pokoušeli dostat se odtud pryč dřív, než vyklidíme

rozjezdovou dráhu, i kdybychom si byli jisti, že motor běží na plné obrátky. To samozřejmé zjistíme, až roztočíme motor. Kromě toho si myslím, že nám tihle chlapíci nemůžou nijak uškodit. Určitě už viděli spoustu bílých mužů, a mnoho afrických domorodců se už poučilo, že se vyplácí nechat bčlochy na pokoji. Gingere, vezmi si do kabiny pušku a kryj nás. Ti černoši tě ale nesmějí zahlédnout. Nenech se nijak vyprovokovat a na všechno buď připraven!“

„Proč říkáš, že ty černochy nerad vidíš, když si myslíš, že nám nechtějí ublížit?“ volal Ginger na Bigglese z kabiny letadla.

„Protože jsem si nevšiml, z jakého směru přicházejí,“ vysvětlil Biggles stručně. „Mám dojem, že to je směr od *Kanili* a od toho nouzového letiště, kde jsi sebral tohle letadlo, nemýlím-li se.“

„Ano, to máš pravdu,“ přisvědčil Ginger.

„Za minulu začnu střílet!“ osopil se Biggles na divochy.

„No vida, a máme to tady.“ podotkl Biggles. „Nechte mluvit mě, ostatně toho asi zrovna moc

nenamluvíme, když žádný z nás nezná tu jejich hantýrku.“

Černí válečníci mezitím zpomalili svůj běh v chůzi, a když už byli jen na pár kroků, utvořili jakýsi nepravidelný kruh.

Biggles zdvihl ruku. „Stát!“ vykřikl.

Poněkud ho překvapilo, když jeho rozkaz nikdo neuposlechl. „Co si přejete?“ zeptal se stroze.

Černošský náčelník zdvihl svůj *asagaj* k čelu, k jakémusi podivnému pozdravu. „Co to tu děláte s aeroplánem mého pána?“ zeptal se drsně pisklavým hlasem.

Bigglese ta nečekaná otázka nijak nepřekvapila. „A kdopak je váš pán?“ zeptal se náčelníka.

„Můj pán je bílý muž.“

„Ano, to jsem tušil, ale jak se jmenuje?“

„Můj pán říkat, já jít na Insulia najít jeho aeroplán.“

Biggles se lehce usmál, protože si uvědomil, že ten divoch vůbec není hloupý. „Kdepak je ten tvůj pán?“ vyzvídal.

Divoch ukázal hrotem svého *asagaje* na východ.

„Jak daleko?“

„Dva dni, tři dni pochodu.“

Biggles měl černocha v podezření, že lže, ale sotva mu to mohl dokázat.

„Tak se seber a běž říct svému pánovi, že jsme jeho aeroplán dopravili na *Insulu*, kde jej může dostat, jakmile mi vrátí můj aeroplán,“ odpověděl Biggles rozhodným hlasem.

„Jestli nedáte ten aeroplán, my jej vzít.“ pohrozil divoch nestoudně.

Bigglesovy oči se zableskly a rty se sevřely. „Ty lotře mizerná, jestli se mnou budeš takhle mluvit, sedřu z tebe kůži. Odprejskni a nezahrávej si se mnou!“

Ale divoch nepohnul ani svalem ve tváři.

„Slyšel jsi?“ vykřikl Biggles hlasem, který prořízl vzduch jako švihnutí bičem.

Ale divoch stál na místě jako socha. Neodpověděl, jen někteří z jeho tlupy začali nějak reptat.

„Podej mi tu pušku, Gingere!“ zavelel Biggles.

Ginger vyskočil a podal zbraň Bigglesovi. Biggles se na divochy osopil:

„Poslyšte! Snad jste už slyšeli, že Angličané vždycky dostojí svému slovu. Dobře si to rozmyslete, protože za minutu podle mých hodinek začnu střílet na každého, kdo bude ode mě na dohoz kopím!“

Někteří divoši začali couvat, náčelník však zřejmě nevěděl, co si v takové situaci počít, a tak se díval střídavě na ně a na bělocha s puškou. Když nakonec zjistil, že zůstal sám, otočil se a následoval své druhy jakousi pomalou, vyzývavou a vzdorovitou chůzí, jak si obvykle počínají děti, když musí uposlechnout proti své vůli.

Biggles přimhouřil oči.

„Ty neřáde mizerná.“ ulevil Biggles svému vzteku, hbitě zamířil a vypálil kulku, která hvízdla náčelníkova kolem ucha.

Divocha vzdorovitost bleskurychle přešla. Shýbl se k zemi, kličkoval jako sluka a upaloval, co mu nohy stačily, až zmizel z dohledu za kopečkem asi půl kilometru vzdáleným.

„Nastartuj, Gingere!“ přikázal Biggles. „Algy, pojď mi pomoci vyhledat nejlepší terén k odletu! Teď není

vítr, takže směr vzletu není rozhodující.“ Biggles se rozběhl vpřed, ale pak se náhle zarazil na místě.

„Poslouchejte!“ houkl.

Z velké dálky sem doléhal hluboký, mohutný hukot leteckých motorů.

Algy se rozhlédl po obloze a za chvíli nataženou pravicí ukazoval na jakousi malinkou skvrnku na východní straně. „Tamhle je!“ volal. „To je naše vážka a letí sem k nám!“

„Pojďte, mládenci!“ zařval Biggles. „Pokud nás zastihne na zemi, jsme ztraceni!“

V následujících několika minutách měli opravdu naspěch. Biggles a Algy uháněli po rozjezdové dráze, která se jim zdála být co nejprůchodnější. Pot se z nich jen lil, ale oni v bleskové rychlosti upravovali terén, odhazovali velké kameny, vyrovnávali mraveniště a pátrali po proláklinách. Snažili se vyloučit všechno, co by mohlo způsobit pohromu při startu letadla. Když pak byli oba spokojeni, že je rozjezd pěkně vyklizen, uháněli zpět k místu, kde vrněl letecký motor.

„Zrychlit otáčky motoru!“ velel Biggles, rozběhl se k zadní části trupu a vymrštil se nahoru, aby udržoval ocas letadla dole, až Ginger otevře naplno škrticí klapku. Proud vzduchu od vrtule byl osvěžující jako studená sprcha a Bigglesovi byl velmi příjemný. Když pak hukot motoru ztichl, skočil Biggles do pilotní kabiny.

„Jakpak to jde?“ zeptal se.

„Bezvadně,“ odpověděl stručně Ginger.

„Tak mi to předej! Algy, vlez dovnitř a hoď sebou!“ udílel Biggles rozkazy, zatímco se hukot dvoumotorového letadla přibližoval. Když Biggles vzhlédl, zahlédl, jak se tupý nos *vážky* sklání směrem k

nim. Vskočil do kabiny a přibouchl za sebou dvířka, právě když cosi zařinčelo na motorovém krytu. Byl to oštěp, jehož hrot provrtal tenký plech a zůstal v něm kolmo trčet. Nebyl čas, aby ten oštěp vytáhl, protože když vyhlédl z okenka, uviděl dav divochů ženoucích se k letadlu.

„Držte se při mně!“ zařval Biggles a postrčil plynovou páčku dopředu.

Následující chvíle startu byly tak dobrodružné, že jim skutečné vstávaly vlasy na hlavě. Letadlo dvakrát nadskočilo na trsech trávy a pokaždé dopadlo na zem s takovým rachotem, že si všichni tři mysleli, že se v každém okamžiku roztříští. Ani Biggles si nedovedl vysvětlit, jak letadlo všechnu tu námahu vydrželo, nakonec se však přece jen vzneslo do vzduchu, on si pořádně oddechl a s úsměvem úlevy jen zavrtěl hlavou.

„Ještě pár takových startů a odvezou mě do blázince.“ zařval na své druhy. Pak sklonil nos letadla na okamžik k zemi, aby získal rychlost. Nakonec se vznesl jako svíce nahoru a rozhlédl se po *vážce.*

V první chvíli ji nikde neviděl, ale když se pomalu s letadlem stočil, dostala se *vážka* do jeho zorného pole. K Bigglesovu překvapení byla vzdálena asi na tři až čtyři kilometry a mířila na sever, jako by měl její pilot v úmyslu kurs letadla neměnit.

„Co má ten Leroux asi za luhem?“ volal Algy, který si ho právě také všiml.

„Bůh sám ví.“ odpověděl Biggles. „Já myslel, že chce letět na nás.“

„Taky jsem to předpokládal.“

„Třeba chtěl, ale pak změnil svůj úmysl, když viděl, jak bravurně jsme vzlétli.“

„Máš chuť se pustit za ním?“

„Co bychom z toho měli? Podle toho, co říkal Ginger, nemáme benzínu víc než na hodinu letu. Vsadil bych se, že Leroux má plné nádrže. Když se za ním pustíme a poletíme déle než půl hodiny, zůstaneme nakonec někde v džungli trčet bez benzinu. A to by byla skutečně pitomost. Uděláme nejlíp, když se vrátíme do *Insuly* a natankujeme. Potom můžeme začít o ledasčem přemýšlet.“

„Já už tu *Insulu* nemůžu ani vidět, mám-li být upřímný,“ podotkl Ginger.

„Já taky ne,“ přiznal se Biggles, „nicméně je to jediný vhodný přístav, který jsme v téhle zhoubné divočině našli.“

„Tak co říkáš nouzovému letišti u té opravny, kde jsem sebral tohle letadlo?“

Biggles přerušil hovor. Po chvíli ukázal dolů k zemi, kde se shlukli divoši a dívali se nahoru.

„Ti černoši přišli tímhle směrem, a já myslím, že se stejnou cestou zase vrátí, jinak bych tvůj návrh uvážil,“ řekl po chvíli Biggles. „V každém případě všek musíme nejdříve pro benzín do *Insuly*, abychom se zajistili. Musíme naplnit nádrže pro případ, že by se něco stalo s benzínem, který jsi viděl v tom nouzovém skladu. Asi bychom koukali pěkně pitomě, kdybychom tam přiletěli a zjistili, že všechna šťáva mezitím zmizela. Ty černochy nespouštěj z očí a dívej se, kudy se budou vracet. Já mířím do *Insuly*.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

BIGGLES UVAŽUJE

„Co se nakonec stalo s těmi černochy?“ zajímal se Biggles, když se letadlo po přistáni zastavilo na letišti v *Insule.*

„Poslední, co jsem viděl, byl jejich husí pochod. Odcházeli stejně tak jako přišli.“ odpověděl Algy.

„Kterým směrem odešli?“

„Na východ – přesně opačným směrem oproti tomu, kudy pravděpodobně přišli.“

„Kdybychom v těch končinách někdy museli přistát, nesmíme zapomínat, že jsou tam někde nablízku,“ připomněl Biggles. „Já nijak netoužím skončit tuhle dobrodružnou pouť s něčím takovým v žebrech,“ dodal Biggles, když vytahoval *asagaj*, trčící v plechovém krytu motoru.

„Takže jsme tady. A co budeme dělat dál?“ zeptal se Ginger.

„Celou cestu jsem o tom uvažoval,“ odpověděl Biggles zamyšleně. „Je to problém. Především však musíme udělat jednu věc.“

„A to?“

„Musíme posbírat všechno, co by se nám časem mohlo hodit, a schovat to – udělat si někde nějakou skrýš. Především mám na mysli benzín a olej.“

„A proč to máme schovávat?“

„Protože jsem přesvědčen, že dříve či později se na tomhle letišti dočkáme útoku. Leroux a jeho banda teď ví, že jsme dostali jeho letadlo, a kromě toho taky ví, že

na tomhle letišti máme jediné skladiště potřebných zásob. Pokud to nejsou větší hlupáci než předpokládám, uvědomuji si zároveň, že z další činnosti nás nejrychleji a nejjistěji vyřadí tak, že zničí tenhle náš sklad benzínu. Pak bychom byli v koncích, to jistě souhlasíte? I když musím přiznat, že si vůbec nejsem jist, že se ještě někdy dostaneme zpátky do civilizovaných končin. *Malakal* a *Juba* jsou nám nejblíž, a přece jsou obé místa odtud daleko. Může vám to připadat pesimistické, ale podle toho, co jsem o Africe slyšel, moc pochybuju, že bychom dokázali unést dost potravin a vody na celou cestu, kdybychom byli nuceni jít pěšky. A vyrazit odtud bez dostatečných zásob by pro nás bylo ovsem osudné, tady nelze někde sehnat potravu, pokud nepočítáme se šťastným výstřelem, jímž bychom si mohli opatřit trochu čerstvého masa. Vydat se na cestu a doufat, že se uživíme puškami, to by byla pěkná ztřeštěnost. Samozřejmě bychom to museli podniknout, kdyby nám nic jiného nezbývalo. Proto vám říkám, že bych byl mnohem klidnější, kdybychom tu někde měli tajné skladiště. A taky kdybychom odvezli benzín. Navíc bychom tím pěkné doběhli Lerouxe. Dosud se přece spoléhal na zásobu benzinu na tomhle letišti, jinak by to tady neudržoval. Až bude benzin pryč, zůstane na suchu.“

„Ano, s tím souhlasím.“ vpadl mu do řeči Algy. „Jenže se při tom pěkně zapotíme, až budeme ten benzin odvážet. Nemyslíš?“

„To bych neřekl. Jednak tady zase tak moc benzinu není, a pak není třeba, abychom ho vozili daleko.“

„Mám chuť všechno to tady srovnat se zemi.“ pokračoval Biggles v rozhovoru, když se letci ubírali směrem k bungalovu. „Odejít odtud, jak to dělávali

Prušáci v některých francouzských koloniích, když v roce 1918 ustupovali. Vzpomínáš si. Algy? To by pan Leroux a spol., pěkně zíral, za to vám ručím! Vždycky se osvědčilo nechávat své nepřátele v nejistotě. Je to mnohem účinnější a vyvede je to z míry mnohem víc, než když se dozvědí byť i zlou pravdu. Tahle hra se nám velice osvědčila za světové války zejména u nepřátelských ponorek. Stávalo se, že se prušácké ponorky vynořily z moře a hned zase zmizely. Už nikdy se nevrátily domů. Vykřikovali jsme snad do světa, že jsme je nachytali a potopili? Rozhodně ne! Počínali jsme si úskočně jako divocí králíci: tiše jsme leželi a ani jsme nedutali. A divíš se pak, že posádky pruských ponorek byly většinou vyděšené? Já ne. Kdyby totiž Prušáci bezpečně věděli, že jejich kamarádi odešli do věčných lovišť, určitě by nehnuli ani brvou, ale ta strašná nejistota je deptala mnohem víc, než kdyby věděli zlou pravdu. Ta je prostě dorazila. Až se pan Leroux a spol., sem na letiště vrátí, což bude nucen dříve či později udělat, a až shledá, jak dopadl Sarda a že jejich letiště je opuštěno, až zjistí, že zásoby a všechno ostatní je v pekle, bude mu z toho pěkně horko. Zejména až si ověří, že jsme pořád tady někde poblíž v divočině."

„Pokud předpokládáš, že se sem ti lidé nejspíš vrátí, neměli bychom tu na ně počkat a postřílet je, jakmile přistanou?" navrhl Algy bojovnic.

„Ze dvou velmi dobrých důvodů nikoli." odpověděl Biggles pohotově. „Za prvé proto, že vůbec nevíme, jak dlouho bychom tu museli čekat. Může to trvat řadu dní, což by nás nervově úplně vyřídilo, zvláště když bychom museli dnem i nocí držet velmi přísnou hlídku, aby nás nepřekvapili. Nechce se mi věřit, že by ti lidé byli takoví

blázni a udělali by si na zdejší letiště výlet jen tak, že by tady prostě přistáli, zvláště když musí předpokládat, že jsme tady. Jednoho krásného dne bychom totiž mohli zjistit, že jsme obklíčeni divochy. Teď už přece víme, že mají ve svých službách alespoň dvacet černochů. A mají-li jich dvacet, můžou mít docela jednoduše i celý kmen. Druhý důvod, proč to nemůžeme udělat, je ten, že i kdybychom ty Řeky dostali do úzkých, stejně nemůžeme jen tak zničehonic zahájit palbu a postřílet je, protože bychom se pak mohli ocitnout před soudem pro vraždu.“

„Ale vždyť nám ti lidé již poskytli dost důvodů…“

„Samozřejmě, my víme, že po nás jdou, ale jak bychom to mohli prokázat?“

„Tak co ten had v pilotní kabině? A co to mléko, kterým nás uspali, a letadlo, co nám ukradli, a –“

„Kdybychom tohle všechno vykládali před soudem, vyzní to spíš jako pohádka, jako zajímavá smyšlenka.“ prohlásil Biggles a zavrtěl hlavou. „Kdepak, kdybychom se svým příběhem předstoupili před soudce, museli bychom především všechno dokázat. Nic nemá před zákonem valný význam bez důkazů. A co mladý Marton? Copak jsi už na něj zapomněl? Vzhledem k tomu, že jeho otec nám všechno financuje a vzhledem k to mu, že ho to stojí pěkné peníze, jak to tak vypadá, musíme myslet především na to, jak zachránit mladého Martona. Přivést jeho únosce před soud je teď vedlejší věc, my to ovšem uděláme, bude-li to v našich silách. Otevři dvě konzervy hovězího a sucharů, Gingere, mohli bychom se přece taky dobře najíst, když jsme měli takové štěstí.“

„Mě tady už jen zajímá, co se z toho všeho vyklube,“ poznamenal Agly a zabodl perořízek do jedné plechovky s hovězím masem.

Biggles jen pokrčil rameny.

„Už jsem o tom trochu uvažoval," řekl. „Od té doby, co jsme se tu tak náhle objevili, udála se spousta věcí. Když však o těch událostech přemýšlíš, zjistíš, že nám neposkytly moc zpráv o mladém Martonovi kromě faktu, že je naživu a že někdo používá jeho letadlo. Taková je naše situace v kostce, aspoň jak já to vidím. Marton tu přistál na svém letu do Kapského Města. Z důvodů, které dosud nebyly objasněny, byl sveden ze svého kursu, zajat a jeho letadlo bylo zabaveno. Já si o tom myslím, že Marton asi něco objevil – nejspíš náhodou – o tomhle místě nebo o Lerouxovi či jeho lidech. O lidech, kteří lítají sem do *Insuly*. A pak jsme sem přišli my a začali jsme kolem čenichat. Jakmile se to v táboře našich nepřátel rozneslo, jakmile se dozvěděli, že se hodláme v *Insule* ubytovat, okamžitě podnikli kroky, které nás odtud měly vypudit. A kdyby to náhodou selhalo, měli jsme být odstraněni. Sarda se nás napřed pokusil odtud vystrnadit tím, že mluvil o zimnici a o všech těch zdejších patáliích, a když viděl, že to nezabralo, že tu přece zamýšlíme zůstat, ohlásil to telefonicky svému veliteli, načež začal bez průtahů další cvrkot. Už za několik hodin se nás pokoušeli zavraždit, což jen dokazuje, jak zoufale se namáhají, aby nás odklidili z cesty. Otázka tedy zní, proč? Ti lidé tu na oko udržuji tabákové plantáže. To je však pouhá zástěrka, pod níž skrývají svou skutečnou činnost. To je víc než jisté, je přece nepravděpodobné, že by jim chtěl někdo bránit v pěstování tabáku. A co vlastně maji za lubem? Ale teď toho nechme! Vtip je v tom, že hlavní, rozhodující úlohu má při jejich operacích doprava."

„Pročpak jsi tím tak jist?“ namítl Algy a sáhl po sucharu.

„Hergot, člověče, tak se podívej, s jakým úsilím tady buduji letiště a zařizují je. Určitě tu mají aspoň tři.“

„Proč zrovna tři?“

„V *Insule* je jedno letiště, v tom místě, kde Ginger našel letoun *Puss*, je druhé, a třetí je v jejich hlavním sídle. Tam určitě mají letiště. Pak tu máme telefonní vedení, které je spojuje. Všechny tyhle věci přece stojí pěkné peníze, z čehož lze snadno odvodit, že obchod, který tady provozují, je vysoce výnosný. Ať už je jakýkoli. Ti lidé používají leteckou dopravu, a ta taky není zrovna laciná. Na to nezapomínej. Z toho usuzuju, že je pro ně velice důležitá rychlost, nebo…“

„Nebo co?“

„Nebo jim letadlo snad umožňuje ukrývat jejich náklad, který v něm dopravují. Víme přece stejně dobře jako kdokoli jiný, že letadlo se pohybuje s menšími překážkami než jakýmkoli jiný dopravní prostředek na povrchu země. Můžete mi věřit, že celá ta věc se točí kolem jejich nákladu. Jakmile vypátráme, co to je, budeme vědět všechno. Vsadil bych se, že Harry Marton to určitě vypátral. Zjistil to nepochybně náhodou, což ho připravilo o jeho rekordní let do Kapského Města.“

„To by tedy znamenalo, že ti lidé obchodují s něčím nezákonným, případně že to jsou pašeráci.“

„To určitě.“

„Co to asi je?“

„Jediná věc, která mě zatím napadá, jsou otroci. Tady se ještě provozuje velký obchod s otroky, a to mezi touto části Afriky, Súdánem a Arábií. Naši lidé se jim to snaží již řadu let zarazit. Činnost otrokářů sice silně

omezili, ale veškerý obchod překazit nedokázali. Ani zdaleka ne!“

„Ale náklad lidí je přece těžký. Máš ponětí, jakou cenu má jeden otrok?“

„Nevím, ale tisícovky to nebudou.“

„Pokud tedy Stampoulos a Leroux dopravují ve svém letadle najednou jen dva či tři černochy, moc jim po zaplacení provozních nákladů nezbývá. Rozhodně z toho moc neztloustnou.“

„To je svatá pravda. Ale jak jsem už říkal. Je vedlejší, co ti chlapi dělají, my jsme sem přiletěli, abychom vypátrali mladého Martona. Podařilo se nám najít jeho letadlo, což je to, več doufal otec Marton. Ale vzhledem k tomu, co víme teď, museli bychom svou cestu pokládat za nezdařilou, kdybychom v něm nepřivezli zpátky také jeho syna.“

„Jenže to můžeme sotva udělat, dokud nevíme, kde ten hoch je,“ podotkl Ginger.

Biggles se na něj podíval. „V tom je strašně moc pravdy, chlapče zlatá,“ souhlasil. „A proto první věc, kterou musíme udělat, je vypátrat, kde ho vězní.“

„A co budeme dělat, až to zjistíme?“ vyzvídal Algy poněkud skepticky. „Můžeme si snad dovolit zaútočit na nepřátelskou tvrz, abychom Martona vysvobodili?“

„Mám-li být upřímný, tak myslím, že nemůžeme,“ připustil Biggles. „Pomineme-li, že tam jsou běloši, kteří mají určitě střelné zbraně, musíme vzít ještě v úvahu, že tam jsou taky ti neurvalci, s nimiž jsme se setkali dnes ráno. Nemám nejmenší chuť kličkovat někde mezi *asagaji* to mi věřte!“

„To ti rád věřím,“ ochotně přisvědčil Algy. „Ale jaký máme teď vlastně program?“

„Musíme najít místo, které se jmenuje *Kanili* a to dříve, než podnikneme cokoli jiného.“

„A co v tomhle směni hodláš podnikat – to budeme lítat dokola a hledat je?“

„Ani mě nenapadne, abych se tu procházel pěšky, na to můžeš vzít jed!“

„Kdy zamýšlíš odletět?“

„Bylo by rozumnější, abychom to odložili na zítřek. Teď už jsou dvě hodiny pryč a my musíme ještě odklidit ten benzin.“

„Tak tedy pojďte, dáme se do toho,“ vyzval je Ginger. „Já už skoro spím vstoje, a čím dřív budeme hotovi, tím dřív se všichni můžeme natáhnout do sena. Tahle fuška začíná být až moc velká dřina, než aby se mi mohla zamlouvat.“

„Příště sem dopravím četu nádeníků, aby dělali těžkou práci,“ slíbil mu Biggles s úsměvem, nasadil si tropickou helmu a zamířil ke dveřím. Už chtěl právě vyjít ven, když jeho zrak upoutal jakýsi pohyb v dálce, a tak místo aby vykročil z domu, rychle couvl zpět.

Algy popadl pušku a nakukoval mu přes rameno.

„A hrome, antilopy!“

Ginger se k oběma připojil, vyhlédl ven a uviděl stádo zvířat s dlouhými rohy, které se klidně páslo asi ve vzdálenosti půl druhého kilometru od východního okraje letiště.

„Co tak některou z nich klepnout po hlavě? Měli bychom k večeři řízek,“ napadlo ho.

„Myslím, že to je vynikající nápad, jen jak to udělat.“ souhlasil Biggles. „Stojí to za pokus, ale já bych ti spíš radil, aby ses radši na další toulky nevydával, Gingere, vždyť se sotva držíš na nohou. Algy, vem si

pušku a zkus štěstí lovce, my tady zatím budeme odklízet ten benzin. Jestli nějakou antilopu dostaneš, nemusíš sem tahat celé zvíře, postačí uříznout jen jednu kýtu! Zbytek by se nám stejně zkazil dříve, než bychom to mohli sníst.“

„Dobře, prima!“ souhlasil Algy nadšeně, chopil se pušky a odplížil se do křoví.

„Pojď, Gingere, budeme hledat nějaké šikovné místo, kam bychom uložili ten svůj benzin.“ řeki Biggles. „Ale musíme si počínat tiše, abychom neplašili zvěř.“

KAPITOLA DESÁTÁ

ALGY LOVÍ ANTILOPY

Polovinu vzdálenosti, která Algyho dělila od jeho kořisti, urazil brzy, protože měl cestou dost vhodných úkrytů, pak se však jeho postup stal svízelnější. Usoudil, že by bylo beznadějně pokoušet se, aby se dostal k těm plachým zvířatům až na dostřel tak, že by prostě přešel přes nekryté letiště, protože další krajina před ním byla již téměř bez porostu. Když tedy husté křoví po okraji letiště skončilo, mohl na své cestě za antilopami pokračovat jen tak, že opatrně přeskakoval od křoví ke křoví, dokud nevyužil poslední remízek. Pak byl před ním holý terén. Odhadl, že je vzdálen od antilop asi na osm set metrů, třebaže v tom průzračném ovzduší zvířata docela dobře rozeznával a mohl tedy předpokládat menší vzdálenost.

Algy si říkal, že by třeba mohl mít úspěch i na tu dálku, a tak vysunul u své pušky zadní hledí na vroubek, který označoval osm set metrů, a přitiskl ručnici k rameni. Vzápětí však od svého záměru upustil, protože vzduch prosycený slunečním žárem se chvěl a mihotal jako rozčeřená vodní hladina, takže nemohl přesně zamířit.

„Musím se k nim dostat trochu blíž.“ promluvil sám k sobě, a právě když zkoumal terén a zvažoval, kudy se k zvířatům přiblížit, zahlédl něco, čeho si před tím nepovšiml. Byla to jakási mělká strouha, patrně úplně vyschlé řečiště, jak mohl soudit podle suchého rákosí, které lemovalo její břehy. Ta strouha se vinula krajinou a

na svém vzdálenějším konci mohla být asi tak dvě stě metrů od antilop. Algy si přitom vzpomněl, že ji už jednou zahlédl z letadla.

Lehl si tedy do trávy, protože do té strouhy musel překonat jistý úsek, na který zvířata viděla, a plazil se směrem k strouze. Podařilo se mu to, aniž antilopy poplašil. Tam chvíli vyčkal, aby si oddechl, protože tento způsob pohybu v krajině byl v tomto vedru krajně vyčerpávající. Pak po dně strouhy vyrazil vpřed. Cestu si klestil velmi opatrně, protože moc dobře věděl, že zvířata může vyplašit i sebemenší šelest.

V některých úsecích postupoval Algy kupředu docela pohodlné, ale tu a tam byla strouha příliš mělká, a tak se musel znovu plazit. Nakonec přece jen dosáhl místa, které si vytkl, a pak pokračoval rákosím vroubícím břehy, až se dostal na okraj, odkud mohl mít na pasoucí se antilopy dobrý výhled. Když pak značně vyčerpán plížením konečné vzhlédl, neviděl ani jediné zvíře! Algy byl naprosto ohromen, protože byl přesvědčen, že ho zvířata nemohla spatřil. Zůstal tedy ležet a upřeně hleděl vpřed. Jeho kořist v tom čirém vzduchu kamsi zmizela, nebylo po ni ani památky. Pak si konečně všiml v dálce malého obláčku zvířeného prachu. Ten naznačoval, kterou cestou se antilopy daly na útěk.

„Aby do toho hrom bacil," zavrčel znechuceně Algy. Byl překvapen i zklamán. „To se tedy můžeme s večeří rozloučit." říkal si rozmrzele. Pomalu se vrátil rákosím, a protože už nebyl důvod, proč by se měl skrývat, chtěl vstát a vrátit se ke svým druhům. Vtom spatřil něco, z čeho se mu rozbušilo srdce. Hbitě uskočil do nejhustšího rákosí a zůstal bez hnutí ležet.

Strouhou šla skupina ozbrojených divochů. Byla to táž četa – soudě podle jejich úborů – s níž se setkali ráno, když pracovali na opravě letadla *Puss Moth.* Teď však v jejich čele kráčel běloch v rozhalené košili, krátkých kalhotách, s tropickou helmou na hlavě a s puškou zaklesnutou pod levou paží. Teď už bylo úplně jasné, proč antilopy tak nečekaně zmizely, a Algy si současně uvědomil, že by bylo holé bláznovství, kdyby se snažil teď prchnout. Nebylo myslitelné se pohnout, aby si ho nevšimli. Zbývalo mu tedy jen tiše ležet a doufat ve štěstí, protože byl skryt v hustém rákosí. Byli by si ho také nevšimli, nebýt nešťastné náhody, která v několika okamžicích zmařila všechny jeho předpoklady a po všech stránkách změnila situaci.

Divoši, v jejichž čele kráčel bílý muž, tiše směřovali k letištním budovám, které byly jejich zřejmým cílem, a byli už na pouhých několik metrů od Algyho, když se ta nečekaná věc přihodila. Ze suchého rákosí na protilehlém břehu znenadání vyšla levhartice se dvěma mláďaty. Zívala a protahovala se jako domácí kočka, která se právě vyspala za kamny. Algy v té chvíli strnul hrůzou, když si uvědomil, že ta levhartí rodinka tam určitě byla po celou tu dobu, když se prodíral strouhou, a že musel projít kolem na necelých deset metrů. Teď však na takové úvahy nebyl čas. Levhartice se rozhlédla kolem a zahlédla před sebou četu černochů. Ospalost ji rázem přešla. Se zlověstným zavrčením se přikrčila k zemi a byla z ní náhle obrovská zákeřná kočka. V následujícím okamžiku chtěla levhartice skočit, ale tu na ni běloch vypálil, Algy okamžitě poznal, že kulka zasáhla cíl. Zaslechl žuchnutí olova, které se zarylo do masa, a svědčilo o tom i chování zvířete. Se strašným řevem

vyskočila levhartice do výšky, pak se svíjela na zemi a nakonec se jedním skokem vymrštila do rákosí, přesně v tom směru, kde byl ukryt Algy!

V následujících okamžicích bylo letcovo počínání vedeno spíš pudem sebezáchovy než jasnou úvahou. Levhartice dopadla málem na Algyho. Zvíře si ho hned všimlo a vrhlo se na něj s vyceněnými zuby a vytasenými drápy. Na ten pohled Algy dlouho nemohl zapomenout. Vymrštil pušku, hlaveň vrazil zvířeti přímo do chřtánu a pak stiskl spoušť. Dále už se nestaral, co je s levharticí, nýbrž přeskočil strouhu, stále svíraje pušku, a jako zajíc uháněl směrem k bungalovu.

Za toho běhu mu prolétly zjitřeným mozkem dvě myšlenky.

Především si pomyslel, že si Biggles nevšimne onoho výstřelu, protože si bude říkat, že Algy vypálil na antilopu. Dále pak počítal s tím, že ten běloch ve strouze by po něm mohl střílet. Bylo zcela jasné, že běloch je oním ‚pánem', o němž se ráno zmiňoval náčelník ve sporu o Martonovo letadlo. Když si to všechno uvědomil, raději se přikrčil a začal kličkovat. Byl to samozřejmě dobrý nápad, protože dlouho netrvalo a bělochova kulka se zaryla do hlíny těsně u jeho nohou a další zasvištěla vzduchem. Algy kličkoval dál, protože čekal další ránu, ale ta netřeskla. Uvědomil si, že puška neznámého bělocha je většího kalibru než jeho zbraň, protože vypálená rána měla docela jiný zvuk. Že by ji Biggles zaslechl? No samozřejmě! Algy viděl, jak vyběhl s Gingerem ven ze stromoví, jak se na okamžik zastavil, aby se rozhlédl, co se to vlastně děje, a jak se potom rozběhl směrem k hangáru, kde bylo uloženo Martonovo letadlo.

Žádná rána zatím netřeskla, a tak se Algy odvážil ohlédnout se. Ten pohled mu vysvětlil, proč běloch nestřílí. Mezi ním a Algym se hnali divoši, které by mohl svou puškou zasáhnout. Na Algyho už tedy nikdo nestřílel, ale situace nebyla o nic bezpečnější, protože nejrychlejší běžec z čety divochů se nebezpečně blížil. Ten chlap běžel nepředstavitelnou rychlostí.

Algy konečné usoudil, že nestačí doběhnout do bungalovu dřív, než bude chycen, a když pomyslel na *asagaj*, běhal mu po zádech mráz. Zbývala mu už jen jedna věc, a tu také Algy udělal. Jedno si uvědomoval: čím bude černoch se svým oštěpem blíž, tím beznadějnější bude jeho postavení.

Algy pořád uháněl, jak nejrychleji uměl, a cestou ještě stačil vyhodit prázdnou patronu z uzávěru pusky a znovu zbraň nabít. Pak se bleskurychle otočil, klekl na koleno a zamířil. Zároveň viděl, jak se černochova svalnatá paže vymrštila a jak se v slunci zableskl oštěp. Byl si vědom, že si nemůže dovolit minout cíl, protože byl už nebezpečné blízko. Jakmile se Algy podíval hledím pušky, přišla mu okamžitě na pomoc jeho válečná zkušenost. Rázem se uklidnil, rozvážně zamířil na černou lesknoucí se divochovu hruď, na toho muže, který by ho tak rád zavraždil, a stiskl spoušť. Rána třeskla, černoch padl na zem a jeho oštěp se zabodl do země a zůstal tam trčet. Algy se podíval po ostatních, kteří se mezitím nebezpečně přiblížili, ale tu ho upoutal hukot motoru a přiměl ho, že se ohlédl. Bylo to Martonovo letadlo: dveře do kabiny byly otevřeny a letoun přijížděl směrem k němu. Algy nečekal na dlouhé pobízení a zamířil k letadlu. Rychle ještě vypálil dvě rány, z nichž jedna srazila dalšího muže k zemi a druhá donutila ostatní, že

se zastavili. Pak už uháněl k letadlu. Když z posledních sil dorazil do kabiny, pleskla do trupu letadla kulka. Algy padl hlavou Gingerovi do klína a lapal po dechu. Kola podvozku chvíli poskakovala po hrbolaté půdě, a pak měl náhle pocit, jako by se mu podlaha letadla přitiskla k chodidlům. V té chvíli si uvědomil, že jsou ve vzduchu!

Levhartice se na něj vrhla s vyceněnými zuby.

„Díky Bohu za to!“ oddechl si Algy konečně.

„A kde je ten antilopí řízek?“ neodpustil si ironickou poznámku Ginger.

Algy si ho změřil. „Jestli ještě cekneš o antilopách, tak ti jednu vrazím,“ osopil se na něj, protože mu nebylo právě do žertování. „Příště to přenechám tobě. Kam se tak táhneme?“

„Bůh sám ví, mě se neptej,“ odpověděl Ginger upřímně. „My jsme tak daleko neuvažovali, když jsme viděli, jak uháníš domů.“

„Pak tedy doufám, že už letíme rovnou do Anglie,“ prohlásil Algy. „Tyhle rozlehlé končiny jsou sice dobré pro křováky, ale mnč to tu nesedí. To vám tedy povím, pánové!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

NOSOROŽEC ROZDRTIL LETADLO

Jakmile zase Algy nabral dech, plácl Bigglese rozverně po rameni. „Kampak si to šineš?“ zeptal se.

„Do *Kanili,*“ odpověděl Biggles a nepohnul ani brvou.

„Zbláznil ses?“

„Možná.“

„Copak jsme dosud neměli nepříjemností až nad hlavu, a to jsme ani nestrkali hlavu rovnou do lví tlamy?“

„Teď ji tedy do něčeho takového strčíme.“

„Taky se mi zdá.“

„Možná máš pravdu, ale já bych spíš řekl, že právě v téhle chvíli je ten lev – jak ty mu říkáš – na letišti v *Insule.*“

„Tak ty si myslíš, že ten vytáhlý chlap s nažloutlou pletí a černými kníry, který’ ně mě vystřelil, je ten Stampoulos?“

„Buď je to on sám nebo jeho náčelník. Řekl bych totiž, že na Řeka dost vypadá. Myslím, že dokud je s těmi svými černými hrdlořezy v *Insule,* bylo by dobře letět do *Kanili.*“

„A pokusit se zachránit mladého Martona?“

„Snad si nemyslíš, že tam letím ze zdravotních důvodů nebo jen tak pro povyraženi? Jakpak dopadl tvůj lov? Mám dojem, že se ti to nějak nevyvedlo.“

„To máš tedy pravdu, nevyvedlo.“ souhlasil Algy. „Nejdřív jsem narazil na toho Stampoulose a na smečku jeho hrdlořezů, a zatímco jsem uvažoval, kudy vzít roha,

skočil na mě levhart. Ale v tom fofru to byl docela veselý společník.“

„A co bylo dál?“

„Já vypálil na levharta a Stampoulos zase na mě.“

„A tys vyhrál, zatímco Stampoulos se netrefil, pokud se nemýlím?“

„Přesně tak!“

„A pak jsi usoudil, že je konečně načase odebrat se domů, co?“

„Jo, a ani jsem se cestou nezastavil, abych vám natrhal pár květinek. Ta tlupa černochů s oštěpy mi takové nápady vyhnala z hlavy. Co se pak vlastně s nimi stalo, když jsem se dostal do letadla? Viděl jsi je?“

„Poslední, co jsem zahlédl, bylo, že k nim Stampoulos doběhl a všichni se pak dali na pochod k bungalovu, kam nesli své raněné druhy, jak se říká v laciných románech.“

„Řekl bych, že budou hledat Sardu.“

„V tom případě doufám, že ho taky najdou a patřičně zahrabou! Já jsem se na takovou fušku ani trochu netěšil. Vtip je ale v tom, že ti chlapi se musí domů vrátit pěšky, zatímco my se vezeme. Když budeme mít trochu štěstí, budeme v Kanili první.“

„A ty jsi takový optimista, že si myslíš, že to opuštěné místo tak snadno najdeš?“

„To samozřejmě ne, ale musíme doufat. A protože je ten bílý chlapík pryč, jeho najatí lidé ať už jsou kdekoli, si s námi nebudou vědět rady.“

„Abych nezapomněl, schoval jsi na *Insule* ten benzín?“

„Schovali jsme pěkně skoro všechno, co se dalo unést. Právě jsme končili a nakládali vaky do letadla,

když nám tvůj výstřel z pušky ohlásil, že je po lovu, jenže ten, jak vypravuješ, teprve začínal.“

„Musíme sebou pěkné hodit, chceme-li to místo najít ještě před setměním,“ poznamenal Algy a okénkem vzhlédl k slunci, které již rychle klesalo k obzoru. „Nemyslíš, že bychom udělali líp, kdybychom přistáli u té opravny na místě, o němž se zmínil Ginger? Mohli bychom tam doplnit nádrže a všechno ostatní schovat stejně, jak jsme to udělali v Insule. Tak bychom získali dvě základny, kde bychom v případě nouze mohli čerpat benzin, a současné bychom vyřadili z provozu druhé Lerouxovo letiště. Když budeme mít štěstí a vyfoukneme mu všechno palivo, bude ten chlapík muset chodit pěšky, místo aby se roztahoval v našem letadle.“

Biggles o tomto návrhu začal uvažovat a ustaraně svraštil čelo.

„Mám dojem, že máš pravdu,“ souhlasil nakonec. „A to nejen z důvodů, které jsi uvedl. Jsme všichni už dost unaveni a taky je dost pozdě, abychom ještě něco podnikali. Slunce je už zatraceně nízko. Nechceme přece, aby nás noc zastihla v tomhle nehostinném *veldtu.*“

„To tedy po čertech nechceme,“ souhlasil Ginger živě. „Já už tu jednu takovou noc prožil, a ta mi dokonale stačí. Když už má člověk koukat na lvy, pak bych to tedy raději dělal přes silnou železnou mříž anebo ještě líp přes sklo v některém muzeu. Já totiž…“

„Nech si ty řeči!“ zarazil ho ostře Biggles. „Radši pořádně koukej, kde je ta opravna. Nezapomínej, že já tu ještě nikdy nebyl.“

„Nemůžeme se zmýlit,“ prohlásil Ginger. „Je to na jižní straně takového velkého lesa nebo křoviska. Nevím,

jak daleko se ten les táhne, tak dalece jsem to tam neprozkoumal, ale je to první les, ke kterému přiletíme.“

„Pak je to jistě tamhle – přímo před námi.“

Ginger nakoukl přes ochranné sklo. „To je ono,“ potvrdil. „Bude zřejmé dost těžké zahlédnout tu chatrč ze vzduchu, protože je právě na okraji lesa, ale letiště je na jižní straně.“

Biggles přiškrtil plyn a dlouhým, klouzavým letem směřoval k cíli. Když už byl těsně nad ním, dvakrát zakroužil, aby se ujistil, že v okolí nikdo není, a také aby si vybral nejlepší směr k přistání a dojezdu. Viděl, že je všechno v pořádku. Přistál tedy a pomalu se rozjel směrem k chatrči, která už byla na kraji lesa vidět. Tři mraveniště mu však zabránila, aby dojel až k ni, vypnul tedy zapalování, popadl pušku, vystoupil z kabiny a opatrně se rozhlédl kolem. Oba letci ho následovali.

„Nemyslím, že by byl někdo doma, jinak by přece vyšel ven, když zaslechl naše letadlo.“ soudil Biggles, ale stále se ještě díval na dveře chatrče nedůvěřivě. „Pojďme, podíváme se dovnitř, ale nezapomeňme poslouchat každý šustot. Nesmíme zapomenout, že Leroux tady někde poletuje v naší *vážce* a že by ho mohlo napadnout tady přistát. Nejspíš to taky udělá. Já si na tohle letadlo stejně nemůžu zvyknout, je tady málo místa, jsme v něm namačkáni jako sardinky. Copak –“

Biggles se rázem odmlčel a rozhlédl kolem dokola, protože se v tom tichu rozlehl strašlivý zvuk. Vypadalo to, jako by útočil celý jízdní pluk, a zároveň to připomínalo prasečí kvičení při zabíjačce.

Nebylo třeba dlouho pátrat, co to bylo, protože se vzápětí z kraje lesa na ně vyřítil obrovský nosorožec. Rohatý čumák sklonil k zemi a vrtěl svým komickým

malým ohonem. Zvíře se hnalo rovnou k našim letcům a zuřivě kvičelo. Byla to přímo lavina vzteku, již by ovšem bylo zajímavé pozorovat odněkud z bezpečí.

Všichni tři se rozutekli jako malí kluci, které někdo nachytal na švestkách. Algy se rozběhl k nejbližšímu stromu, Biggles mířil nejkratší cestou k lesu, zatímco Ginger na ty dva pokřikoval, aby se schovali v chatrči. Sám tam doběhl a k hrůze zjistil, že dveře jsou zamčeny! Ginger se k smrti vylekal, ohlédl se, ale tu zjistil, že se obrovské zvíře o něho vůbec nezajímá. Nosorožec kvičel a hnal se rovnou na místo, kde přistáli, uháněl jako splašené spřežení rovnou k letadlu. Ginger zaslechl Algyho, který byl ukryt na stromě a cosi vykřikoval, a potom třeskly dvě rány, rychle za sebou vypálené z pušky. Křik i výstřely však ten kyklopský netvor ignoroval. Právě narazil na letadlo, až všechno zapraštělo, a rozdupal je jako krabičku zápalek. Ten hluk ho zřejmě vydráždil k ještě větší zuřivostí, a tak funěl, vyhazoval zadkem, bušil kopyty a dupal po vraku letadla se vztekem, který byl stejně nesmyslný jako ničivý. Konečně se zdálo, že ho to dílo zkázy poněkud uklidnilo, a tak ještě naposled zafuněl a klusal pryč, přičemž potřásal hlavou, aby se zbavil výškového kormidla, které se mu napíchlo na roh.

Ten hluk ho zřejmě vydráždil ještě k větší zuřivosti…

Když nosorožec zmizel v dálce, seskočil Algy ze stromu. Biggles se vynořil z lesa a Ginger se objevil za chatrči, kde skrčený vyčkával poslední dějství tragédie. Letci přistoupili k letadlu a drahnou chvíli na jeho trosky mlčky zírali.

„Kdopak mi to poradil, abych tu přistál?“ zeptal se Biggles chladné.

„Já,“ přiznal se Algy váhavě.

„Pak tedy jistě nebudeš nic namítat a hned se dáš do díla,“ poznamenal Biggles.

Místo odpovědi se však Algy začal nepříčetně smát a nakonec rozchechtal i druhé dva. Nebyl to však žádný veselý smích, jen přirozená reakce pocuchaných nervů, jakési východisko ze zoufalé situace.

„Vám se to chechtá, mládenci!“ řekl Biggles a utíral si zaslzené oči, „ale až půjdeme pěšky domů, tak vás ten smích přejde, za to vám ručím!“

„Ale copak jsi už někdy v životě viděl takovou kůlničku vyrobenou z letadla?“ smál se ještě Algy.

„To ne.“ připustil Biggles. „A taky co živ budu, nezapomenu, jak ta potvora odběhla s polovičkou našeho výškového kormidla na rypáku. Doufám aspoň, že to tam bude nosit tak dlouho, až mu z toho bude pořádně nanic.“

„Já mám chuť běžet za ním a sundat mu to,“ prohlásil Algy.

„Když si pomyslím, co já vyházel peněz za vstupné do zoologické zahrady, a tady to má člověk zadarmo,“ zabručel rozmrzele Ginger, načež se všichni dali do nového smíchu.

„Moc jsme si toho nenechali, co by se dalo ztratit, jen co je pravda," poznamenal Biggles posmutněle. „Jestli to takhle půjde dál, budeme moc rádi, když nám každému nakonec zbudou jen kalhoty."

Biggles se shýbl a začal z vraku letadla vytahovat cestovní vaky. Svůj vak vyhodil naposled, a když odstraňoval několik roztrhaných popruhů, náhle se zarazil a zatvářil se poněkud rozpačitě.

„Copak to je?" zeptal se Algy, který jeho počínání právě sledoval.

Biggles vytáhl svůj vak ven a hodil ho na trávu. Potom se k němu opět sklonil, přičichl k popruhu a zatvářil se, jako by si za každou cenu chtěl něco připomenout.

„Tak nevím," řekl rozvážně. „Tak zvláštně to páchne… něco mi to strašně připomíná… něco, co jsem už… kdysi čichal. Jen si za nic na světě nemůžu vybavit, co to bylo." Tvářil se stále tak zamyšleně a pustil ten kousek popruhu z prstů. Pak mlčky zavrtěl hlavou, jako by chtěl nějakou myšlenku zapudit, a otočil se k druhým dvěma. „Poslechni, Gingere, tys přece říkal, že v té boudě je něco na zub?" zajímal se náhle.

„Jo, je tam nějaké hovězí maso, suchary a kondenzované mléko," odpověděl Ginger.

„Tak pojďme něco pojíst, než nám z toho nějaký slon udělá další kůlničku," vyzval je s trpkostí v hlase. „Bojovat s lotrasy není zrovna špatná zábava, ale když se do toho připletou všechna zvířata z archy Noemovy, přestává ta hra být zajímavá, nezdá se vám?"

„Nemůžeme tvrdit, že jsme netušili, že tu jsou," připomněl rozmrzele Algy.

„To jistě, ale já jsem rozhodně nečekal, že se nám začnou plést do řemesla, když my jsme se jim do jejich věcí nikdy nepletli. Pojď, podíváme se do té boudy.“

Letci posbírali své vaky a odebrali se k dřevěnému stavení.

„Ta bouda je zamčená, tam se nedostaneš,“ ozval se náhle Ginger, který si to teprve teď připomněl.

„Já že se tam nedostanu? Tam mě sleduj!“ odpověděl Biggles, zřejmé odhodlán použít násilí.

Vzal za kliku a shledal, že měl Ginger pravdu. Odstoupil tedy o metr či o dva a rozběhl se proti dveřím. Zapraštělo to, chatrný zámek se vytrhl ze dřeva a dveře se rozlétly dokořán.

„Vejděte a zařiďte se tu jako doma.“ zval své druhy s úsměvem dál. Ale když vkročil do primitivního vnitřku onoho stavení, brzy mu úsměv zvadl na tváři. „Gingere, mám dojem, že jsi vykládal, že tu je skladiště benzínu!“ ozval se Biggles ostrým tónem.

„Taky tu bylo.“ přitakal Ginger unaveně.

„Pak tedy buď tak hodný a ukaž mi je.“ vybídl ho Biggles ironicky.

„No jo, už je pryč,“ koktal Ginger a překvapeně zíral na místo, kde byly předtím narovnány barely s benzínem. Pak přejel očima polici, kde byly původně uloženy potraviny. „Potraviny jsou taky pryč!“ vykřikl.

„I všechno ostatní, pokud se rozhlédneš trochu kolem sebe.“ připomněl Biggles klidně a pátral očima po holých stěnách, z nichž bylo odstraněno všechno, co se dalo odnést.

„Mám takový dojem, že jsme sem přišli kapánek pozdě.“ konstatoval Biggles. „Ještěže jsme se nespoléhali na zdejší benzín, jimž bychom doplnili své nádržky, co?

To jen dokazuje, že se při takovémhle podniku nevyplácí spoléhat se na cokoli.“

„Někdo tu asi byl,“ prohlásil objevně Ginger. Biggles si ho zamyšleně změřil a řekl: „To je zvláštní! Jak jsi na to přišel?“

Ginger se jen usmál, byl už zvyklý na tuto jemnou Bigglesovu ironii, když byli v úzkých. „Tak asi došlo k tomu, že ty dveře byly zamčeny.“ podotkl ještě Ginger. „Ať už tu byl kdokoli, když odcházel, tak zamkl. Když jsem tu byl dnes ráno, bylo přece odemčeno.“

Bigglesův zrak pátral po stěnách chatrče.

„Taky telefon je pryč,“ poznamenal Algy, jako by četl jeho myšlenky.

„Ano, ale telefonní vedení odtud nebude daleko, aspoň myslím,“ odpověděl Biggles. „Bourání takového vedení je moc nákladná věc, a kromě toho mají přece zájem, aby tady všechno zůstalo. Když se trochu venku porozhlédneme, určitě najdeme telefonní drát.“

„A co podnikneme ohledně jídla?“ připomněl Algy. „Vypadá to, že někdo z nás bude muset vzít pušku a pokusit se o nějaký úlovek.“

„Nemá význam brát si pušku!“ podotkl Biggles.

„A pročpak?“

„Protože není nabita, a my už nemáme další náboje. Poslední dvě rány jsem vypálil na toho nosorožce. Ginger si vzal zásobník se šesti náboji, když pušku nabíjel v hangáru. Tys vystřelil jednu ránu na levhartici, jednu na černocha, který tě honil, a dvě na další černochy. Já jsem právě teď vypálil dva náboje. Počítání z hlavy sice není mou silnou stránkou, ale tolik dovedu spočítat, že to dělá dohromady šest nábojů, takže ta puška je nám teď platná asi tolik, jako vycházková hůl. Ba dokonce ještě míň.“

Druzí dva se na Bigglese podívali zděšeně.

„To tedy budeme muset jít zpátky s automatickými pistolemi," usoudil Algy.

„Ty jako myslíš, že bys šel na obyvatele toho obrovitého zvěřince s automatickou pistolí?"

„Nemůžu říct, že bych po tom zrovna prahnul."

„Ani já ne, a Ginger se do toho zřejmě taky nežene. Ostatně zhruba za pět minut se setmí."

„Takže my tady zůstaneme na noc?"

„Už tomu asi tak bude, ledaže by někdo z nás dal přednost čerstvému vzduchu."

„A co ráno?" zeptal se starostlivě Ginger.

„Pohovoříme si, až bude tady," odpověděl Biggles, „ale vypadá to, že bychom měli vyrazil do *Kanili."*

„Do *Kanili?"* vykřikl Ginger současně s Algym.

„Když o tom tak uvažuju, řekl bych, že nám ani nic jiného nezbývá." prohlásil Biggles. „Do *Insuly, Malakalu* nebo do *Juby* máme totiž příliš daleko, než abychom mohli doufat, že se tam dostaneme. A abych pravdu řekl, když jsem viděl, jak to naše letadlo vzalo zasvé, napadlo mě, že možná něco zlého na něco dobrého. Leroux se tady musí co nevidět objevit, a i kdyby tu neměl v úmyslu přistát jako obvykle, určitě neodolá, až uvidí tady na zemi náš vrak. Shora to musí vypadat, jako kdybychom tady havarovali, a on si rozhodně nebude chtít nechat ujít podívanou na naše roztrhaná těla. Bude radostí celý bez sebe, že jsme se sami tak ohleduplně vyřídili. Pak bychom tedy mohli proti němu vykročit a o dalším se s ním domluvit svými pistolemi. Myslel jsem, že bychom tady na Lerouxe v každém případě měli počkat, ale zároveň se ovšem musíme mít na pozoru před panem Stampoulosem a jeho hrdlořezy. Ty by právě tak

mohlo napadnout, že se sem na zpáteční cestě podívají. O tomhle všem jsem uvažoval, ještě než jsme zjistili, že zdejší zásoby potravin jsou ty tam. Za nové situace tady nemůžeme zůstat. Mohlo by trvat mnoho dni, než by se sem Leroux stočil, jenže my bychom mezitím dávno pošli hlady. Za tohohle stavu věcí se odsud musíme vydat na cestu hned za rozbřesku a musíme hledět dostat se aspoň někam, kde lze získat dostatečnou zásobu vitamínů."

„A ty myslíš, že nejlepším místem je právě *Kanili?*"

„Určitě, ledaže bychom se tu potulovali kolem a doufali, že se nám ochotně nabídne nějaké hodné zvíře a že nás pozve, abychom si z něho udělali večeři."

Pak už dál nemluvili. Setmělo se a naši tři letci, za celý ten den dokonale utrmácení, ulehli na podlahu v boudě, aby si podle skrovných možností aspoň trochu odpočinuli.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

HAD V TRÁVĚ

Slunce již vykukovalo nad obzor, když se naši letci druhého dne ráno probudili. Byli sice jako rozlámaní, ale přece jen trochu osvěženi spánkem, který jim nemohlo odepřít ani nevlídné zařízení chatrče. Nezmínili se o jídle ani o pití, třebaže cítili hlad i žízeň, vyšli do jasného ranního vzduchu a rozhlíželi se po krajině. Kromě malého stáda koz daleko za letištěm nebylo v dohledu nic živého, a tak se všichni tři chystali na vandr obráceni zády k slunci.

„Co s těmi cestovními vaky?“ zeptal se Algy a skepticky si je prohlížel. „Vezmeme je s sebou?“

Biggles okamžitě zavrtěl hlavou: „Abychom se dostali tam, kam máme namířeno, bude to vyžadovat veškeré naše síly, i když žádnou přítěž nepotáhneme. V těch pytlech není nic, bez čeho bychom se v téhle chvíli neobešli. Myslím tedy, že bude nejlíp, když je tu někde uschováme. Hlavně je nesmíme nechat tady na zemi, to by je bílí mravenci roztrhali na kousíčky, a my přece nechceme, aby nám rozžvýkali zápisníky. Něco vám poradím: Zavěsme je na některý strom v lese, tak, aby si jich nikdo nevšiml. Můžeme k tomu použít výztužný drát z letadla.“

„To je výborný nápad,“ souhlasil Algy.

Naši letci pak již bez dalších okolků vaky uschovali. Zabralo jim to jen několik minut, a když tuto práci skončili k plné spokojenosti, shromáždili se ještě jednou před boudou a chystali se vyrazit. Biggles jim však řekl,

aby ještě chvíli počkali, a sám pak pobíhal jako lovecký pes kolem boudy. Jeho vytrvalost byla brzy odměněna. Biggles vítězoslavné vykřikl: „Tady je to!“

A oba další k němu rychle přiskočili.

„Tady je ten telefon!“ pokračoval Biggles; když k němu jeho druzi přiběhli. „Tady je vedení, a telefonní přistroj je nejspíš v téhle skříňce,“ Biggles ukazoval na malou dřevěnou skříňku, zpola přikrytou pod listím u kořenů stromu. „Jo, je tady,“ přisvědčil a zdvihl víko. „Ti chlapi samozřejmé telefon z boudy uklidili pro případ, že bychom ji tady našli. Pochopitelně jim došlo, že o ní víme, když jsme jim tady vyfoukli Martonovo letadlo. Určitě jim muselo vrtat hlavou, jak jsme na tohle místo přišli, a sotva asi se jim podaří přesvědčit Lerouxe, že to je všechno jeho vina.“

„Hodláš ten telefon použít?“ zeptal se Algy.

„Abych jim oznámil, že jsme někde tady na cestě k nim? To tedy ne! Ale stejně má pro nás obrovskou cenu. Především budeme sledovat drát vedení, protože ten nás dovede rovnou k jejich dveřím.“

„A hrome! To mě nenapadlo,“ přiznal se Algy.

„Proto jsem to vedení taky tolik hledal.“ řekl Biggles a vykročil podél telefonního vedení vpřed.

Dlouhý kus cesty se drát táhl podél jižního okraje lesa asi pět metrů nad zemí. Někde byl upevněn ke stromům na izolátorech, jinde byl uložen do zářezů bambusových tyčí. Pak bylo stromů stále méně a nakonec se úplné vytrácely, a naši tři letci se ocitli v rozložité, smutné, sluncem vyprahlé rovině s remízky stromů s plochými korunami, které tu a tam podpíraly telefonní vedení. V dálce několika kilometrů, kterou mohli letci sotva přesně odhadnout, vyvstaly jakési velké útesy z

šedého kamene. Postupně jejich rozměry rostly, až konečně přecházely v rozlehlý hřeben hor.

Biggles přehlížel krajinu a uvažoval. „Tamhlety hory musíme dneska zdolat," poznamenal tiše, jako kdyby myslel nahlas. „Vidíte, co na nás čeká," pokračoval svým obvyklým klidným hlasem a obrátil se k svým druhům. „Nedostatek vody nás bude trápit víc než nouze o jídlo, a já bych řekl, že je krajně nepravděpodobné, že bychom našli nějakou vodu na téhle straně hor. Kdyby tu nějaká voda byla, určitě by nám to prozradila barva zdejší vegetace, ale já tu nevidím jediné zelené místečko, ať se dívám, jak dívám. Tam v horách by samozřejmě měla být voda; buď nějaký pramen nebo nádrž dešťové vody. Budeme ji potřebovat co nejdříve, a proto se musíme dostat přes tyhle hory ještě dnes. Má někdo snad nějaký jiny návrh?" Nikdo se neozval.

„Tak tedy pojďme a pospěšme si!" rozhodl Biggles a ujal se velení. Vyrazil pevným krokem vpřed a stále se držel telefonního vedení.

Naši letci pochodovali několik hodin. Slunce zatím vystoupilo vysoko na oblohu a trýznilo je svými bílými palčivými paprsky, které jim vysušovaly pot na kůži tak rychle, jak se tvořil. Během cesty nepromluvili jediné slovo, protože měli ústa téměř vyprahla a každý rozhovor by je velice namáhal. Zvěř byla během cesty úplně běžným zjevem, zejména antilopy, nevzhledni pakoni, dále žirafy, zebry a buvoli, kteří jen pohodili hlavou a se zájmem vyčkávali, až ti tři pocestní přejdou kolem nich. Jednou zahlédli také nosorožce; stál pod stromem obklopen jakýmisi podivnými ptáky, kteří se živí klíšťaty; klíšťat mívají nosorožci plnou kůži. Ti ptáci jim

také hlídkují. Nosorožec byl naštěstí od našich poutníků dost daleko, a tak třebaže to hejno s varovným křikem vzlétlo do vzduchu, nebyl pro ně nebezpečný. Jen se párkrát proběhl sem a tam a zase se vrátil ke stromu, protože nenašel nic, na čem by si mohl vylít svůj vztek. Jen tam stál a svýma krátkozrakýma očkama se zmateně díval na druhou stranu.

Biggles se občas zkoumavé zahleděl na hory, jež byly sice už znatelné blíž, ale přesto stále hodné daleko.

„Kolik je to k těm horám, co myslíš?“ zeptal se ho Algy, který si všiml jeho pohledu do dálky.

„Myslím, že asi tak osm kilometrů, ale můžou být ještě dál,“ zněla Bigglesova bezútěšná odpověď.

A pak všichni tři šlapali dál a o cíli nemluvili. Všem se šlo špatně, každý si to sám pro sebe uvědomoval, ale žádný se o tom slovem nezmínil. Zejména Ginger velice trpěl, ale za nic na světě by to nepřipustil.

„Díval jste se někdo na hodinky?“ zaskuhral Giger po dalším zoufalém mlčení.

Biggles se podíval na zápěstí. „Moje hodinky se zastavily,“ odpověděl. „A co ty. Algy?“

„Já je dnes ráno rozbil.“ odpověděl stručně Algy. Pak dodal: „Podle hrubého odhadu budou tak tři hodiny.“

„Já bych řekl, že je asi jedna hodina, nanejvýš půl druhé.“ odhadl Biggles, když se podíval na slunce.

Pak Biggles usedl na zem, zul se a vyměnil si ponožky z jedné nohy na druhou a vybídl k tomu i své druhy. „To je stará vojenská praktika,“ poučoval je, „a jako mnohé vojenské praktiky stojí za vyzkoušení.“

Když se všichni přezuli, vydali se hned zase na cestu. Zamířili k jakési průrvě či průsmyku mezi horami, který teď před nimi zřetelně vyvstal. Ani při bližším

pohledu nevypadaly ty hory nijak vábněji: jejich šedivé, žulové hřebeny se zdvihaly do výše jaksi strnule a bez života.

Biggles se náhle zastavil a upřeně se zahleděl na zem. Potom udělal vpravo v bok a řekl: „Touhle cestou.“

„A co telefonní vedení?“ namítl překvapení Algy.

„Tím se teď nemůžu trápit,“ odpověděl stroze Biggles. „Teď musíme především najít nějakou vodu, pak se zas můžeme vrátit k tomu vedení. Tohle je stezka zvěře,“ pokračoval Biggles ve svém výkladu a ukázal na jakousi zřetelnou dobře vyšlapanou pěšinku. Právě ta ho přiměla změnit směr pochodu.

Algy a Ginger si teprve teď povšimli, že stezka je poseta nesčetnými otisky kopyt a kopýtek, otisky, které zcela určitě vznikly v době, kdy byla půda vlhká a měkká, a teprve později byly sluncem vypáleny do tvrdosti cihly.

„Ty myslíš, že ta stezka vede k vodě?“ zeptal se Ginger, který právě pochopil důvod Bigglesova odklonu z původní cesty.

„Doufám, že ano,“ odpověděl Biggles. „Nejsem sice žádný zkušený stopař, ale teď jsem si vzpomněl, kdysi jsem totiž četl, že divoká zvířata vyšlapávají určité stezky k místům, kam chodí pít,“ vysvětloval. „My můžeme jedině spoléhat na to, že tahle stezka vede k vodě. Tak tedy pojďme.“

Letci se opět dali na pochod, šli mlčky a bez zastavení, až se ocitli v blízkosti pohoří, které nyní vypadalo ve své pustotě děsivě. Zdálo se, že Ginger je se svými silami v koncích. Při chůzi vrávoral, jeho oči se skelně leskly a kolem rozpraskaných začernalých rtů měl kroužek přischlého prachu. Algy na tom byl o něco líp,

ale ani on už nemohl zavřít ústa a jeho dýchání se změnilo v krátké, bolestné, těžké vzdechy. Biggles dosud vypadal poměrně normálně, tváře měl však vpadlé a rty sevřené do jakési vzdorovité čárky.

„Vytrvejte, mládenci, už nemůžeme být daleko od vody," povzbuzoval své druhy, srdce se mu však svíralo úzkostí, protože si uvědomoval, že dosud na žádné ze svých minulých cest nebyli v tak zbědovaném stavu. Biggles sáhl do kapsy pro automatickou pistoli, šel dál stezkou, přičemž se obezřetné rozhlížel na obě strany, až dospěl k prvním výběžkům skal, které se třpytily v poledním slunci. Když jeho zrak padl na vychrtlou zebru, jeho bdělost se zdvojnásobila. Hrála v něm každá žilka. Náhle před ním vyrazilo půl tuctu rohatých koz, které se lidí lekly a horempádem uháněly pryč. Všechny najednou však nestačily prolézt úzkou štěrbinou mezí skalami, a tak se dvě z nich opozdily vzadu. Bigglesova ruka se vymrštila. *Beng! Beng! Beng!* zaštěkala automatická pistole.

Při třetím výstřelu jedno zvíře upadlo, ale vzápětí zase vyskočilo a uhánělo za ostatními, jako by nebylo zraněno. Biggles to sledoval bez zájmu. Pak se ohlédl k místu, odkud se stádo vynořilo, a zajásal. Jeho oči totiž padly na kalužvody. Byla to stojatá voda a vypadala bídně, zvlášť při okrajích, kde kozy zvířily bahno.

Pro Bigglese bylo příznačné, že se sám nerozběhl kupředu, aby se napil, ale nejdříve se ohlédl po kamarádech. Oba ho už dohánělí, a hlavně Ginger zjevně ožil a hnal se jako velká voda. Biggles vstoupil do louže až za okraj rozvířeného bahna, nabral vodu do tropické helmy a vracel se vstříc oběma druhům. Všiml si zároveň, že Algy má ještě dost sil, aby se obsloužil sám,

a proto zamířil rovnou ke Gingerovi, který se už začínal potácet.

„Tady máš, chlapče, lokni si.“ řekl mu Biggles. „Ale pij pomalu… pěkně pomaloučku… tok, to ti prozatím stačí. Je ti už líp?“

Ginger se vděčně podíval na Bigglese a unaveně se usmál. „To je báječný nápoj,“ liboval si.

„Za normálních okolností by ti asi sotva tak chutnalo,“ smál se Biggles. Pak sám několikrát usrkl a s požitkem si svlažoval rty.

„Mohl bych dostat ještě trochu?“ žadonil Ginger.

Biggles mu podal svou helmu, ale varoval ho: „Hlavně pij pomalu. Kdyby ses napil příliš najednou, tak tě to dorazí. Pojď se mnou k té kaluži!“

Oba došli k Algymu, který seděl na okraji vody a omýval si obličej. Helmu postavil vedle a občas z ní upíjel.

„Myslím, že si nemůžeme stěžovat,“ podotkl Biggles, když zahnali nejpalčivější žízeň a lehli si vedle vody. „Je to ale moc škaredá omáčka. Na pití by se měla převařit, ale co nám zbývá, když žádnou nádobu nemáme.“ Pak Biggles vstal a ostatním nařídil: „Zůstaňte tady, anebo ještě líp, nasbírejte trochu suché trávy a rozdělejte oheň. Snad se vám podaří sehnat nějaké suché větve z těch keřů v okolí, ale dávejte si pozor, abyste tam nešlápli lvovi na ocas. Nějaký tu nablízku určitě bude. Já se za chvíli vrátím.“

Biggles se vrátil za deset minut, zubil se na celé kolo a nesl velikánský kus krvavého masa. Když uviděl malý ohníček, který jeho druhové zatím rozdělali, pochvalně pokýval hlavou.

„Kdes to, prosím tě, sehnal?“ ptal se udivený Algy. „Co to je?“

„Svíčková ze zebry.“ usmál se Biggles, položil maso na plochý kámen a začal krájet řízky.

„Ale kde je?“

„Mám obavy, že jsem komusi sebral večeři,“ vysvětloval Biggles. „Právě když jsme sem přišli, zahlédl jsem tamhle dole mrtvou zebru, a tak mě zajímalo, jak dlouho tam asi leží zabitá. Musela být zadávena před několika hodinami, což mě přivedlo k myšlence, že se tu nedaleko potuluje jistý pán v zrzavém kožichu, řečený *Panthera leo* neboli lev pustinný. Patrně se ke svému úlovku se západem slunce ještě vrátí pro další chod, takže bychom udělali nejlíp, kdybychom se odtud pěkně odklidili. Budeme muset odtud vypadnout ještě před západem slunce, jinak bychom tady mohli být svědky všeobecného napájení dravé zvěře. Kdyby si pan Panthera leo usmyslel, že se trochu napije, neměl bych valnou chuť stavět se mu do cesty a začít se s ním hádat.“

Algy vzhlédl k slunci, které již začalo klesat za vrcholy hor. „Bylo by dobře, kdybychom si někde našli nouzový nocleh,“ navrhl Biggles. „Do setmění už moc dlouho nechybí. Neměli bychom si vzít trochu vody na cestu?“

„To se dá udělat jedině tak, že ucpeme ventilační otvory v helmách a nabereme si vodu do nich,“ pokračoval Biggles, nabodl kousek masa na dřevěnou hůlku a přidržel nad plamenem. „Nemusíme chodit nijak daleko. Neumím si sice moc představit, jak budeme spát v těchhle skalách, ale nemůžeme si vybírat.“

Naši letci se chvíli pilně obírali jídlem, opékali tenké plátky masa nad ohněm a po anglickém způsobu je jedli

napolo syrové. Maso bylo tuhé a nepříliš chutné, ale hlad je dobrý kuchař. Když se najedli, vracely se jim síly a s nimi i jejich příznačné veselí. Chvilku se ještě zdrželi přípravou masa, které jim zbylo, ale pak vyrazili hledat místo, kde by mohli v relativním bezpečí přečkat noc. Biggles nesl nevábně vypadající zásobu masa napíchnutou na tyčce, zatímco každý z obou jeho kamarádů opatroval helmu plnou vody.

Hledat nocleh bylo mnohem nesnadnější, než se jim původně zdálo. Všude bylo sice spousta jeskyň a nehlubokých trhlin mezi skalami, všechny však vypadaly tak, že už mají své nájemníky. Ale nakonec si naši letci přece jen vybrali – poněkud chvatně, protože byla už téměř tma – jakési ploché skalisko několik stop široké, které bylo shora cele kryto převislým skalním útesem. V posledních několika minutách odcházejícího denního světla sbírali naši letci suchou trávu a všechno, co vypadalo, že bude hořet. Ale nakonec oheň nerozdělali, neboť usoudili, že by jim zásoba paliva i při docela malém ohníčku vydržela sotva půl hodiny. Uschovali tedy palivo pro případ nouze, kdy by jim mohlo posloužit jako ochrana proti divoké zvěři a jako zdroj světla v případě nějakého poplachu. Noc rozdělili na tři hlídkové úseky. Ginger dostal první službu, protože bývá vždycky považována za nejsnadnější. Když zařídili všechno nezbytné, uložili se dva nehlídkující ke spánku.

Ginger seděl na skalisku chvíli v dřepu a neúnavnýma starostlivýma očima upřeně hleděl do tmy. Nad krajinou se rozhostilo mrtvé ticho, jež zdaleka nepůsobilo pocitem klidu a bezpečnosti. Bylo to spíš napjaté, tíživé mlčení, jakési tísnivé ticho očekávání, jako

by se všechna divoká zvířata z široka daleka slézala a číhala na svou příležitost.

Hned nato se ve vzduchu ozval slabý bzukot. Ginger zprvu uvažoval, co to může být, ale když pocítil palčivou bolest na tváři, jako by se spálil o kopřivu, věděl, na čem je, a rozmrzele si štípnuti třel. Za chvíli přiletěl další moskyt a sedl mu na bradu. Ginger se oháněl a ošíval, ale snažil se být tiše, aby nevzbudil své přátele.

„Zatracení moskyti," bručel vztekle, když se mu na krk slétl snad tucet moskytů najednou. „To tedy budeme mít pěknou noc, jestli to takhle půjde dál, jak to začalo. To proto, že jsme tak blízko vody," říkal si. Právě si totiž vzpomněl, jak Biggles kdysi vykládal cosi o tom, že moskyti si libují na vlhkých bažinatých místech, kde zakládají líhně.

Jak se však ubohý Ginger mohl bránit? Přitáhl si límec košile těsné ke krku, protože hmyz útočil stále dotěrněji a směleji. Náhle si uvědomil, že ty potvory zřejmě štípají i spícího Bigglese a Algyho, avšak jejich pravidelné, klidné oddechování ho uklidnilo, a tak se zase snažil soustředit na hlídku a zahleděl se do mlčící bílé noci.

Měsíc v podobě velkého svítícího kotouče citrónové barvy pomalu putoval nad obzorem a koupal celou krajinu ve svém bledém přízračném svitu. Měsíční, světlo však nestačilo ozářit okolí natolik, aby Ginger rozeznal víc než hrubé obrysy okolních předmětů, tím méně aby přehlédl tu nesmírně rozlehlou planinu, která se vlnila do dáli – jak se zdálo – snad až na konec světa.

Když se však náhle dole pod ním ozval strašlivý zvuk, Ginger hrůzou téměř ztuhl a vyschlo mu v ústech. Začalo to vrčením, které přešlo v řev, a ten pak nadobro

zanikl v pronikavém výkřiku smrtelné hrůzy. Následoval šílený dusot kopyt po tvrdé zemi, přerývaný zlostným vrčením, při němž stydla krev. Pak se ozval další skřek, který skončil jakýmsi žalostným, přidušeným kňučením. V následujícím tichu se zdálo, jako by předla obrovská kočka.

Ginger se zachvěl a odsunul se blíže k převislé skále.

„Hrome, co se to tu děje?“

To byl Bigglesův hlas. Ginger rozčileně vyskočil, ale zároveň pocítil úlevu, že není sám. „Fuj, to je hrůza!“ vyhrkl na Bigglese, zvlhčil si jazykem rty a namáhavě polykal sliny.

„Co se to děje? Něco mě probudilo?“ posadil se Biggles na skalisku.

„Tady těsně pod námi někdo právě přišel o život. Myslím, že tam lev zakousl zebru. Nic sice nevidím, ale je to strašný kravál. Nestydím se přiznat, že jsem se strachy celý zpotil. A kromě toho mě žerou moskyti,“ postěžoval si Ginger sklesle. „Mám dojem, že mi pěkně zřídili obličej.“

Biggles vstal. „To znám, mě taky mají rádi. Ale je to od těch potvor stejně zákeřné, že člověka bodají i ve spaní. Kdepak je asi ten lev?“

„Přesně nevím. Ty zvuky se ozývaly ze tmy za kaluží. Myslíš, že bychom v té věci měli něco podniknout?“

„Co chceš dělat? Chceš mu snad říct, aby šel domů a nedělal tady v noci kravál? Kdyby byl chtěl, tak se nám už dávno mohl věnovat, když se poohlížel po večeři. Budeme však nuceni podniknout něco proti těm

moskytům, jinak budeme zítra ráno vypadat jako strašidla.“

„A co chceš, k čertu, v těchhle podmínkách podnikat?“

„Rozděláme oheň, to je jediné účinné opatření. Kouř moskyty zažene nebo jim aspoň vezme chuť nás tolik napadat. A protože plamen ohně bude udržovat v uctivé vzdálenosti také lva, zabijeme dvě mouchy jednou ranou.“

„Ale vždyť nemáme dost klestí ani na půlhodinku!“

„Pak tedy budeme nuceni si ho trochu nasbírat. V tomhle doupěti, kde se přetlačují lvi s moskyty, stejně nemá smysl spát. Poslouchej!“

Vzápětí se oba muži na chvíli odmlčeli. Od kaluže k nim doléhaly podivné zvuky, jaké vydává spokojená domácí kočka nad miskou mléka. Jenže to bylo stonásobné hlasitější.

„To nezní moc pěkné, viď?“ poznamenal klidně Biggles.

„Co asi dělá ta šelma? Co myslíš?“

„Řekl bych, že chlemtá krev toho ubohého zvířete, které právě zadávila. Ale myslím, že se nemusíme bát. Není to právě moc blízko, a nadto se náš přítel lev právě dosyta cpe čerstvým masem zebry, takže bude spíš přemýšlet o tom, kde by si pohodlné zdříml, než aby obtěžoval nás. Aspoň v to můžeme doufat.“ Biggles se pleskl přes tvář. „Parchanti mizerní!“ ulevil si. „Hned zajdu dolů pro trochu roští na náš oheň, tamhle k tomu křoví,“ prohlásil odhodlaně a otevřel kapesní nůž.

„Neblázni, Bigglesi!“ zhrozil se Ginger, který už byl ze všeho doopravdy vyděšen.

„Blázni, neblázni, prostě jdu. Ti moskyti mě přivádějí k šílenství. Vždyť to křoví není vzdáleno ani deset metrů, takže bych neřekl, že by tam číhalo bůhvíjaké nebezpečí. Rozhodně ne větší než tady, jak to tak odhaduju. Pokud ten lev na nás dostane chuť, tak ho nic na světě nezastaví, ať jsme, kde jsme.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Ginger poněkud neochotně. „Ale přesto mám dojem, že je bezpečnější, když jsme všichni pohromadě. Počkej chvilku, vzbudím Algyho a rozděláme oheň. Pokud ho chceme zapálit, můžeme to udělat hned teď, ať se těch moskytů zbavíme co nejdřív.“

Hned nato Ginger rýpl Algyho do boku, a ten polekaně vyskočil.

„Co se to děje?“ lapal po dechu. „Ach tak, už na mě přišla řada, abych hlídal.“

„Ne, ještě ne,“ uklidnil ho Ginger. „ale všichni moskyti z celé Afriky si tady dali dostihy, a my jim tu sloužíme jako závodiště. Mám dojem, že vítěz mi sedí právě na zádech, na dosah ruky. Kdybychom jim dovolili takhle pokračovat, tak bychom ráno ani na oči neviděli. Chceme tedy rozdělat oheň a trochu je odtud vykouřit. Biggles se dobrovolně nabídl, že dojde pro trochu roští.“

Při tomto výkladu škrtl Ginger zápalkou a přidržel ji u suché trávy. Vzplanula jasným plamenem, který vrhal ponurou zář na vyprahlou zemi, na skály i na tváře mužů, cestováním už značně přepadlé. Byl to malý ohýnek, ale přece zářil do tmy jako pochodeň a zároveň je natolik oslňoval, že mohli stěží rozeznat jen nejbližší okolí.

Také Biggles byl tím plamenem oslněn, a tak když popošel kousek dál, rovnou do něčeho šlápl. Je pravda, že se na zem vůbec nedíval, protože si přes své

ujišťování vůbec nebyl jist, že by se nemohl setkat se lvem, ať už s tím, kterého slyšeli řvát, anebo s jiným. Když tedy vykročil pro roští, sledoval spíš okolní skály než zemi těsné před sebou.

Tak se stalo, že pravou nohou šlápl právě na živé klubko stočeného hada. Neviděl jej, jen ucítil cosi měkkého a pohyblivého, po čem mu sjela noha. A protože si uvědomil, že to musí být živý tvor, uskočil nazpět. Počínal si sice rychle, ale přece jen se opozdil. Dříve než si stačil uvědomit, že se setkal s hadem, ovinul se mu plaz – jinak pomalý a ospalý – bleskurychle kolem těla, a tak mu přitiskl levou ruku, v níž třímal automatickou pistoli k tělu. Naštěstí zůstala Bigglesovi volná pravá ruka, držící nůž. Začal zuřivě bodat do hadovy vztyčené hlavy a zároveň řval tak silné, že to muselo být slyšet na kilometr daleko.

Teprve po chvíli shledal, že to není jedovatý had – což pozná každý, kdo žil v krajinách, kde se tento zvláštní druh plazů vyskytuje. Takový had svou oběť nemůže smrtelně uštknout, snaží se ji však udusit a rozdrtit jí kostí, podobně jako to dělá hroznýš královský. Nedokáže to ovšem, pokud se jeho ocas neopírá o něco pevného, vtěsnán do stromu nebo mezi kamení. I v tomto krajné zoufalém postavení si Biggles uvědomil, že v okolí není jediný stromeček. Jinak vnímal jen obrovskou tíhu toho netvora a jeho odpornou hlavu s rozeklaným a kmitajícím jazykem ve vzdálenosti několika centimetrů od své tváře.

Biggles divoký pokřik okamžitě přivolal Algyho i Gingera. Hned věděli, co se stalo. Oba měli sice u sebe pistole, ale sotva ji mohli použít. Bylo nebezpečné vystřelit na hada, který se ovíjel kolem jejich druha. Ani

do jeho hlavy, která se vzpínala před Bigglesem, by se nestrefili, protože byl v neustálém pohybu. Něco takového by vyžadovalo velice zkušeného střelce, což žádný z nich nebyl.

Biggles, dosud ve velmi stísněném postavení, si moc dobře uvědomoval, že sotva dokáže zasadit hadovi smrtící ránu. Když však viděl, že k němu oba letci přibíhají, odhodil nůž a křikl:

„Jdi k ocasu! K ocasu! – Uřízni mu ocas!“

Algy zaslechl, jak ocelová čepel zazvonila o skálu, a vrhl se na místo, kam dopadl Bigglesův nůž. Byl zmaten a zděšen a nemohl jej nalézt.

„Gingere, světlo!“ zařval hystericky. „Podej mi světlo!“

Ginger však žádné světlo neměl, protože po rozdělání ohně odložil krabičku zápalek na skálu, kde předtím seděl. Ginger však neztrácel čas zbytečným vysvětlováním, vrhl se k ohni a popadl hořící větev. Dřevo ho pálilo do ruky, ale on je přece jen donesl na místo, kde lezl po kolenou Algy a poslepu hledal Bigglesův nůž.

Tráva byla naštěstí suchá jako troud a okamžitě vzplanula, jakmile se jí dotkla hořící větev. Pak se objevil i nůž, ležící v jedné skalní štěrbině. Algy jej spatřil jako první, rychle se shýbl, ale než nůž stačil sevřít pevně v dlani, švihl sebou mohutný hadí ocas, hledající na skále opora, a srazil Algyho na znak.

Ginger však uviděl nůž také. Nechal Algyho, aby si pomohl sám, popadl nůž, prudce se nadechl a vrhl se na ocas toho netvora v okamžiku, kdy nalezl pevnou skálu. Koutkem oka zahlédl ve žlutavém plápolu ohně, jak Biggles těžce upadl na zem, stále těsněji svírán hadím

tělem, a proto začal bodat do hadího ocasu s takovou zuřivostí, jakou rodí jen zoufalstva a strach.

Všechno ostatní vypadalo jako příšerný sen. Ginger pevně uchopil levici konec hadího těla, ten se však zmítal a vyschlá hadí kůže mu rozedřela ruku. Ginger však nepolevil. Maně si uvědomil, že volá na pomoc Algyho. Napadený had uvolnil svůj ocas, jimž hledal oporu ve skále, začal jím mlátit kolem sebe a táhl Gingera k sobě. Ten se však pevně držel a neustále volal o pomoc.

Algy, který při tom saltu dozadu málem zapomněl dýchat, se konečně postavil na nohy a vrhl se na černé stočené plazovo tělo mezi Bigglese a Gingera. Sevřel je mezi koleny, přitiskl na ně ústí hlavně své pistole a stiskl spoušť.

Výsledek byl okamžitý. Had uvolnil své sevření a obrátil se proti Algymu, To nečekané přepadení chudáka letce povalilo, a had mu dopadl plnou vahou na záda.

Ginger, který stále ještě bodal nožem do hadova ocasu, v tom kritickém okamžiku projevil obdivuhodnou duchapřítomnost. Uchopil nůž do zubů, vytrhl dvě hrsti suché trávy, bleskově je zapálil a snad ještě rychleji vrazil celý hořící chomáč do rozevřené hadi tlamy.

Téměř ještě dříve, než si naši letci mohli uvědomit, že nebezpečí pominulo, sklesl had s mohutným žuchnutím na zem a rychle se odplazil do noční tmy. Zmizel tak rychle, že naši letci překvapené zůstali stát, vyjevené hleděli jeden na druhého, lapali po dechu a chvěli se leknutím i námahou.

„Nejsi zraněn, Bigglesi?“ vypravil ze sebe Algy.

„Myslím že ne,“ odpověděl tiše Biggles. „Jen trochu pomačkán, nic horšího. Sakra práce. Takové potvory musí člověk potkat zrovna v noci. Brrr!“

Biggles se při vzpomínce na hadovo objetí otřásl odporem.

„Pokud ještě někdy v téhle příšerné krajině usnu, určitě to nebude moje vina," prohlásil důrazně Ginger a otíral si ruce do trsu trávy. „Neměl jsem nejmenší ponětí, že se takové příšerné potvory ještě potulují po světě, jinak by mě sem nikdo za nic na světě nedostal. To tedy ne! Nejdřív lvi, pak moskyti a teď ještě hadi! Mám dojem, že je na čase, abychom zamířili domů a tenhle kraj jim zanechali k volnému používání."

„Pro začátek pojďme aspoň k našemu ohni." navrhl Biggles minimální program.

Sklesle šli zpátky k místu, kde stále ještě čile hořela hrstka roští, a znavené si dřepli na skálu, kde předtím za své noční hlídky seděl Ginger.

Jeho druhové si všimli, že Biggles je pobledlý a usoudili, že ho ta událost zkrušila více, než si připouštěl.

„Tak co?" snažil se Ginger překonat tísnivé mlčení a střídavé se díval na oba své druhy.

„Co máš na mysli?" nechápal jeho otázku Algy.

„No, co teď podnikneme?"

„Zůstaneme, kde jsme," rozhodl rychle Biggles.

„A co s těmi moskyty?"

„Co s nimi má být?"

„Říkal jsi přece, že půjdeš pro trochu roští."

„Máš pravdu, to jsem říkal," přiznával Biggles. „Ale mezitím jsem svůj úmysl změnil. Samozřejmě ti nikdo nebrání, abys tam zašel sám a…"

„To mé ani nenapadne," přerušil ho rozhodně Ginger. „Já jsem už vykonal veškerou výzkumnou práci, kterou jsem hodlal vykonat za celou noc."

„Heleď, Gingere, takhle se na to nedívej," řekl mu vážně Biggles. „Musíme se snažit trochu si ještě zdřímnout, jinak budeme zítra vypadat jako opilci. Držme teď hlídku ve dvou, nebude to tak únavné, jako když hlídá jeden. Ginger a já začneme. Za hodinu si lehne Ginger, a ty, Algy, ho vystřídáš. Za další hodinu si lehnu já, a vstane zase Ginger, atakdále.

Budeme taky nuceni co nejdéle udržovat náš oheň, jen v minimálním rozsahu, ale aby neuhasl. Pak jej můžeme kdykoli zase rozdmychat, kdyby se tu objevili zase nějací nezvaní návštěvníci."

„To je dobrý nápad." podotkl Algy.

„Mně se to taky líbí," souhlasil Ginger.

Tak to bylo ujednáno, a naši letci se té noci znovu postupně ukládali k spánku, aby se aspoň trochu prospali.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

CO TEĎ?

Příštího rána se Ginger probudil, ještě když hvězdy zářily na obloze. Vzbudil ho jakýsi praskot větví, načež shledal, že Biggles a Algy pilně opékají nevábné zbytky zásob masa. To ho přimělo, aby okamžitě vyskočil na nohy. Byla citelná zima, a tak mu přišlo vhod, že se může trochu zahřát u ohníčku.

„Zahlédli jste něco během hlídky?“ vyptával se Bigglese, spíš jen aby něco řekl než ze zvědavosti. Pak si vzájemně blahopřáli k tomu, jak vyvázli z nebezpečí noci.

„Moc jsem toho neviděl, ale leccos jsem slyšel,“ zubil se Biggles.

„To věřím,“ přikývl Ginger. „Podle toho chrochtání, frkání a chlemtání je tu kolem té kaluže tolik zvířat, že by zaplnila všechny zoologické zahrady světa, a to aspoň šestkrát.“

„Přiznám se, že to bylo trochu znepokojující,“ souhlasil Biggles. „A teď se, vy dva, zakousněte do tohohle steaku a sbaštěte, kolik dokážete. Než se zase dostaneme k dalšímu jídlu, tak to nějaký čas potrvá. A dlouho se v tom nešťourejte! Čím dříve vyrazíme, tím dál se dostaneme, než se slunce opravdu rozehřeje. Nebude to žádná legrace, když na to pomyslím. A já mám přitom od minulé noci pořád ještě trochu ztuhlé údy – to jak mě něžně objímal ten přerostlý červ.“

„A to ještě můžeš být rád, že nejsi ztuhlý celý,“ zavtipkoval Ginger a nutil se do nepříliš lákavé potravy.

Než sprovodili se světa zbytky zebřího masa, trvalo jen několik minut. Pak je spláchli douškem slané vody, utáhli si opasky a přichystali se na cestu.

„Kterým směrem?“ zeptal se Algy.

Biggles odpověděl: „Musíme to vzít tudy, zpátky k telefonnímu vedení; je jisté, že povede přes hory nejsnadnějším průsmykern. Předpokládám, že *Kanili* najdeme na druhé straně hor. Pokud totiž Stampoulos skutečné pěstuje tabák, a já myslím, že nějaký zasít musí, aby to mohl aspoň úspěšně předstírat, nebude se přece potulovat tady po těch skalách, to je jasné. Jeho plantáže jisté nejsou míněny vážné, ale něco na nich přece jen bude. Přiznám se, že jsem na jeho sídlo moc zvědav.“

Naši tři letci nalezli telefonní drát bez nesnází a sledovali pak jeho směr, až přišli k velké roklině v horách, jejíž stěny byly velmi strmé. Tam neměli přehled o terénu před sebou, protože rokle vedla klikaté, ale nestěžovali si. Naopak, měli radost, že našli tak schůdnou stezku, protože pohoří mezitím nabylo hrozivých rozměrů.

Ve stínu, který vytvářela úbočí horské soutěsky, postupovali stále vpřed, a nová zatáčka naznačovala, že dosáhli téměř jejího nejvyššího bodu. Byli velice zvědavi, co se skrývá za vysokým horským hřebenem, a tak spěchali kupředu s opravdovou dychtivostí. Ještě než však dosáhli horského vrcholku, všichni se náhle zarazili, neboť v dálce zaslechli známý zvuk. Letci se po sobě podívali plni nedočkavostí. Slyšeli nádherný hukot pravidelně běžícího leteckého motoru.

Biggles se otočil a šplhal na nejbližší vrcholek, protože horská úbočí jim v té chvíli na obou stranách

omezovala rozhled. Když tam doběhl, rozhlédl se kolem a zahleděl se zpět na planinu, odkud se ozýval hukot.

„Tamhle je!“ volal Ginger a ukazoval do dálky na maličkou skvrnku.

„Je to naše *vážka!“* vykřikoval Algy, když jeho bystrý zrak na tu velkou vzdálenost rozeznal povědomé obrysy letadla. „Leroux letí domů,“ usoudil Biggles. „Schovejme se! Při výšce, v níž letí, se přežene velmi nízko nad námi, a my si přece nepřejeme, aby nás zahlédl.“

Všichni tři se pak zastavili a sledovali blížící se letoun, který brzy burácel ve výšce několika set metrů nad jejich hlavami. Jakmile se přehnal a uháněl dál nad tou neznámou zemí, začaly se jeho rozměry rychle zmenšovat. Letci ho stále ještě sledovali, když hukot motoru náhle umlkl a letoun začal klesat.

„Leroux přistává,“ hlásil Biggles. „Už tedy nemusíme nijak hádat, kde je *Kanili.“*

Letadlo se na chvíli ztratilo v mlze, ale pak se zase vynořilo a rychle ztrácelo výšku, a tak se letci ujistili, že cíl jejich cesty není vzdálen více než jeden den pochodu.

Když předmět jejich pozornosti zmizel, zahleděli se letci konečně na krajinu, která se před nimi otevřela a čekala na jejich kroky. V té chvíli oněměli údivem nad její nečekanou bujnou nádherou. Zatímco planina za nimi byla pustá a vyprahlá, před nimi se rozkládal mírně zvlněný terén, svěží a úrodný, kam až dohlédli. Vegetace tu byla sytě zelená a bujná, rostly tu nádherné stromy, jednotlivě i ve skupinách, a všechno to vypadalo spíš jako v nějakém anglickém parku. Důvod toho obrovského rozdílu byl zřejmý: v krajině za pohořím se vinula v mohutných zákrutách široká řeka. Její tok

směřoval zhruba od severu k jihu a tvořil jakousi dělicí čáru mezi horami a úrodnou krajinou za nimi. V jednom ze svých četných zákrutů se řeka natolik přiblížila k horám, že byla skryta horským úbočím před zraky našich cestovatelů, a pak se zase vynořila o kus dál.

„Teď už nám nebude scházet voda, jak to tak vypadá.“ poznamenal Biggles, když hleděl dolů na řeku. „Naopak se zdá, že jí tu bude víc, než si můžeme přát. Na cestě do *Kanili* se budeme muset přes ni přepravit. Taková koupel sice nikomu z nás neuškodí, ale já bych se přece raději vykoupal v pěkně smaltované vaně. Kristepane! Koupat se krajině proslulé krokodýly, hrochy a jinými potvorami! To nám ještě tak scházelo! Stampoulos se tu dokázal pěkně zabydlet, jen co je pravda! I kdyby prohledal celou Afriku – což nejspíš taky udělal podle toho, co o něm víme – rozhodně nemohl najít vhodnější místo, které by bylo méně přístupné a kde by byla ještě větší šance, že tam nikdo nezabloudí. Na téhle straně je chráněn vyprahlou planinou, hřebenem hor a řekou, na druhé straně Konžskou pánví, která je prý naprosto neschůdná, jak jsem slyšel. Není proto divu, že Stampoulos používá leteckou dopravu. Kdybychom my nezamířili do tohohle průsmyku, nikdy bychom se přes hory nedostali.“

Biggles se odmlčel a ohlédl se zpátky po věžovitých skalních útesech. Tu jeho zrak strnul údivem.

„Těbůh! Jen se podívejte tamhle!“

Algy i Ginger se rychle otočili tam, kam ukazoval, a naskytla se jim neobyčejná podívaná. Ve velkém půlkruhovém sedle mezi mohutnými žulovými útesy a balvany byla veliká sešlost paviánů. Samičky – soudě podle mláďat, které držely v náručí – tiše seděly, zatímco

samci poskakovali kupředu a upírali své téměř lidské oči na vetřelce. Jakmile zjistili, že byli vyrušeni, začali křičet. Vyráželi zvuky, připomínající ostrý štěkot.

Ginger se rozesmál, protože to byla skutečně legrační podívaná. Jak tam ti paviáni stáli a zírali na letce, nevypadalo to, že by se příliš báli.

Pak se jeden z těch opičáků – mohutný samec, který byl nejspíš vůdcem stáda – rozběhl kupředu, vztekle prskal a cenil zuby. A protože to byl bezpochyb signál k všeobecnému útoku, vyrazili i ostatní kupředu a s obdivuhodnou mrštností poskakovali ze skály na skálu.

Veselost z Bigglesovy tváře zmizela a letec začal rychle couvat. „Hleďme se odtud co nejrychleji dostat!“ vyrazil ze sebe. „Mám dojem, že jdou po nás. Algy, pojď, my dva jim budeme čelit, a ty, Gingere, sleduj stezku a říkej nám, kde jsou neschůdná místa. Koukej před sebe! A neztrať hlavu!“

Poslední věta byla reakcí na nečekané počínání opičího vůdce. Pavián totiž popadl veliký kámen a vztekle jím mrštil dolů po letcích, kteří teď rychle ustupovali. Za prvním kamenem vzápětí začaly padat další, takže bylo na úboči rázem živo: po výčnělcích skal poskakovaly kameny všech možných rozměrů.

Biggles proto změnil taktiku a hbitě zanechal všech úskoků a lsti.

„Co nejrychleji utíkejte!“ zařval. „Kdyby nás nějaký ten kamen zasáhl, tak nám přinejmenším poláme kosti.“

Naši letci se rozběhli skalní stezkou dolů, plni strachu, který neměl daleko k bezhlavosti. Uháněli tempem, které by za normálních okolností pokládali za sebevražedné. Stezka začala strmě klesat, stačilo malé uklouznuti, a zřítili by se dolů. Na jednom takovém

nebezpečném místě se Biggles otočil, a když viděl, že se opice dosud nevzdaly, popadl automatickou pistoli a vypálil na vůdce paviánů. Cíl byl příliš vzdálen, aby jej mohl zasáhnout, ale svištící kulky, které se odrážely od skal, způsobily takový hluk, že se opice zalekly a trochu zarazily.

„Jen dál! Rychle pryč!“ velel Biggles celý udýchaný, a snažil se dohonit své druhy.

Roklina se nyní rozestoupila, a třebaže stezka byla ještě docela zřetelná, místy byly ve skále vytesány jakési primitivní schody.

Pohled zpátky Bigglesovi prozradil, ze je opice stále ještě pronásledují, ovšem s mnohem větším odstupem, a tak bylo zřejmé, že bezprostřední nebezpečí již pominulo.

„Myslím, že nás ti paviáni nechají plavat, když vidi, že odcházíme.“ usoudil Biggles a otíral si čelo kapesníkem. „Ale pro všechny případy bychom neměli moc otálet. Je to zatracený kraj! Jen jsem zvědav, co na nás čeká dál!“ A měl se to velice brzy dozvědět.

Naši tři letci sestoupili celí udýchaní a zpocení na planinu s řekou. Zahnuli za skalní výběžek, a měli ji téměř u svých nohou, protože její vody omývaly přilehlý skalní břeh, na němž právě stáli. Při sestupu se jaksepatří zřídili: od drsných skal měli odřené kotníky i holeně.

Biggles se zastavil a vyděšeně se rozhlédl doprava i doleva. To, co viděl, ho nijak nepotěšilo. Telefonní vedeni sice vedlo přes řeku, podepřeno na obou březích těžkými kůly, ale nikde nebyl žádný most, ačkoli ta řeka mohla být, široká dobrých padesát metra.

Letci šli mlčky dál, až došli na okraj vody.

„Tak se zdá, že to přece jen budeme muset přeplavat,“ podotkl Algy.

Biggles sebral kámen, který odloupl ze skály, a mrštil jím na cosi uprostřed toku, co vypadalo jako plovoucí kus kůry. Bylo tam ostatně několik takových kousků, první se však hbitě ponořil a zanechal za sebou jen pás bublin, naznačujících směr, kterým odplul.

„V téhle řece neplavu.“ prohlásil důrazně Biggles. „To bych se radši vrátil a pustil se do těch opic. Tady ale bude přes řeku určitě nějaký brod, jinak by tudy přece nevedla ta stezka. Jistě ji používají lidé, například válečníci, které jsme včera viděli. Vsadil bych se, že přišli právě touhle cestou. A, už to mám! Někde tu musí být člun!“

„Nejspíš bude na druhé straně řeky.“ připomněl skepticky Algy.

„To bych si tedy nepřál.“ odpověděl Biggles upřímně. „Stampoulos a jeho bojovnici jsou přece za horami, jak víme. Jestliže předpokládáme, že tady překročili řeku, člun musí být někde na tomhle břehu. Trochu se po něm porozhlédneme.“

Biggles měl naprostou pravdu. Člun tam skutečně byl, jenže jim trvalo půl hodiny, než jej našli, a potom potřebovali hodné fantazie k tvrzení, že to je člun. Ve skutečnosti to byla kánoe, velmi primitivně vydlabaná z kmene stromu. Vlastně to byl jen trochu vyhloubený peň, jehož oba konce byly velmi neuměle zašpičatěny. Mimoto byl ten člun shnilý a místy až k vodní hladině proděravělý.

Letci jej našli na podivném místě, nedaleko pod skalou, kde končila u řeky horská stezka. To místo leželo napolo pod vodou, řeka zde tekla jakousi průrvou v úpatí skály a oba skalnaté břehy byly velmi strmé. Bylo to místo, kde nebylo možno přepravit se přes řeku co

nejkratší cestou přímo. Vzdálenost k místu, kde skála klesala a přecházela v rákosím porostlý břeh, nebyla velká, bylo to však proti proudu řeky, odkud letci přišli. Neviděli za ohyb řeky, nedovedli odhadnout, jak vypadá břeh dál, a nemohli si ani proklestit cestu podél břehu až k místu, odkud by viděli, jak daleko by bylo třeba tím směrem plout, než by mohli přistát. Bránil jim v torn neschůdný skalní útes.

Z tohoto důvodu Biggles váhal. Rozkolébali tedy ten chatrný člun, aby vyšplíchali vodu, a zase jej vytáhli na břeh. Rozmrzele hleděli na vodní proud; byl značně prudký, protože říční koryto se ve skalách zužovalo.

„Tak kam vyrazíme, po proudu, nebo proti?“ zeptal se Biggles, neboť nebyl schopen rozhodnout se sám.

„Chceme-li přistát zhruba naproti, měli bychom vyrazit tak trochu proti proudu.“ soudil Algy. „Jenže do téhle vany poteče jako do řešeta. Takže plujme radši dolů!“

„A což zanést člun o něco výš proti proudu a pak řeku přeplout rovnou?“ napadlo Gingera.

„To je dobrý nápad.“ souhlasil Biggles.

Byl to opravdu dobrý nápad a letci se pokusili jej uskutečnit. Jakmile však zjistili, že by to plavidlo nasáklé vodou nezdvihli ani všichni tři, ihned od svého plánu upustili.

„Nemá to význam.“ řekl mrzutě Biggles. „Bylo by třeba aspoň deseti mužů, aby ten člun unesli.“

Všichni tři tedy s jistými obtížemi nasedli – Algy na přídi. Ginger uprostřed a Biggles, který se chopil nemotorného pádla, na zádi. Nejprve obrátili předek člunu proti proudu, ale pak zjistili, že ta plavba nebude nijak jednoduchá. Ten paličatý nesouměrný kadlub se

točil do všech směrů, jen ne tam, kam chtěli plout, a tak byl Biggles nucen svůj úmysl změnit. Nechal nos člunu otočit kolem svislé osy po proudu, neboť tak byla plavba snazší.

Netrvalo však dlouho a plavci dostali doprovod. Na několik metrů od člunu se na vodní hladině náhle objevil krokodýl. Vynořil hlavu a zlověstně na ně hleděl chladnýma nehybnýma očima. Jakmile propluli kolem něho, obrátil se a směřoval za nimi.

Algy i Ginger jej sledovali s hrůzou v očích. Hleděli na něj jak fascinováni.

„Nemohl bys tím pádlem pořádně zabrat?“ zavrčel netrpělivě Algy. „Na takového společníka se totiž moc nerad dívám.“

„Když zaberu trochu víc, tak se s námi tahle kocábka převrátí,“ namítl Biggles. „A nevystrkujte ruce z člunu, vy dva!“

Objevil se druhý krokodýl, pak další a ještě další, až se jimi řeka doslova hemžila. Kánoe zahnula za skalní výběžek, ale vynořil se nový, asi padesát metrů dlouhý, takže teď nemohli přistát ani na jedné straně.

Jeden z těch netvorů vrazil čumákem do boku člunu a rozhoupal jej tak, že se dírou nabrala dovnitř voda. Všichni tři zhledli jako stěna a Ginger sahal do kapsy pro automatickou pistoli.

„Schovej to, ty blázne!“ osopil se na něj Biggles. „Když takového krokodýla poraníš, stačí jen švihnout ocasem, a jsme pod vodou. Ach, to je pakáž!“ Když Biggles zdvihl pádlo z vody a přendal je na druhou stranu, krokodýl po něm chňapl.

Další plavba, třebaže poměrně krátká, byla učiněným peklem, a nikdo z těch tří si na ni později

nedokázal vzpomenout bez zamrazení. Pluli totiž jakousi prohlubní, kde byl snad hlavní štáb krokodýlů z celé Afriky. Tolik jich tam bylo. Hemžili se kolem kánoe v takových hejnech, naráželi do ní a cloumali jí, že to byl skutečný div, že se nepřevrhla. Mohla se obrátit každým okamžikem. Letcům se však s vypětím všech sil přece jen podařilo udržet rovnováhu. Obepluli další skalní výběžek a konečně zjistili, že skála končí na druhém břehu a že to už není daleko. Právě v té chvíli se kocábka rozhoupala, jako by po jejím kýlu přejel obrovskou rašplí, a Ginger se lekl, až vykřikl.

„Neztrácejte odvahu, mládenci!“ snažil se posádku povzbudit Biggles. „Brzy tam budeme!“

Zoufale pomalým tempem se kánoe šinula ke břehu, přičemž Biggles pádloval ze všech svých sil. Krokodýlí útoky neustávaly, ty potvory se snažily stůj co stůj stáhnout člun do vody.

„Počínejte si opatrně, než dosedneme na břeh,“ varoval Biggles své druhy. „Kdyby se někdo z vás pokusil vyskočit, obrátíme se do vody.“

Několik krokodýlů bylo na břehu, ale ti vesměs spěchali do vody, když zahlédli blížící se člun. Každá ta příšera sebou těžce žuchla, a hladina řeky se rozhoupala, až se voda přelévala přes okraj člunu. Když Biggles viděl, že se člun začíná potápět, nasadil všechny své síly. Ponořil pádlo hluboko do vody a opřel se o ně. Málem přepadl přes okraj člunu, když mu to pádlo bylo vyrváno z ruky, jeho poslední nápor však přece jen přinesl kýžený výsledek: nos vratké kánoe zadrhl o bahnitý břeh řeky. „Vylez ven, Gingere!“ vykřikl Biggles.

Algy vyskočil na břeh, právě když se kánoe začala potápět. Voda tam však už byla mělká, takže se zbývající

dva letci ocitli v řece jen nad kolena. Pak cosi šplouchlo, ale to už byli oba na břehu, celí bledí a roztřesení, zatímco z vody se na ně díval pár chladných očí.

Biggles si unaveně přejel rukou přes obličej a rozmrzele poznamenal: „Už toho všeho mám až nad hlavu.“

„Říkal jsi něco?“ ozval se chabým hlasem Ginger. „Mně se snad o tom všem bude zdát po celý zbytek života.“

„Tak se tedy podíváme, kde to vlastně jsme.“ řekl Biggles už vyrovnaněji a rozběhl se nahoru na břeh. Nahoře se zarazil a vyjeveně couvl, ale to už se k němu připojili i jeho druhové.

Necelých sto metrů od nich byla vesnice afrických divochů, sestávající z nízkých kuželovitých chýší, postavených z rákosí. K letcům odtamtud dolehl ječivý poplašný pokřik. Vzápětí se ze všech chýší vyřítil zástup válečníků ozbrojených oštěpy a kyji a s velkým pokřikem se hnal proti bílým vetřelcům.

Ginger opět sáhl do kapsy.

„To nemá význam, hochu,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Celou tu tlupu přece nepřemůžeme, a nemá smysl je dráždit. Myslím, že uděláme líp, pokusíme-li se vypadat přátelsky.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ČERNOŠSKÁ ORGIE U TÁBOROVÉHO OHNĚ

Jakákoli naděje na mírumilovné setkání, kterou naši letci chovali, byla zmařena s takovou rychlostí a neurvalostí, že zůstali naprosto ohromeni a sotva popadali dech. Útok proti nim byl podniknut tak divoce, že Bigglese napadlo, že už nadešla jejich poslední hodinka. Biggles se totiž bláhově domníval, že se tlupa několik kroků před nimi zastaví, divoši se však na ně sesypali a srazili je k zemi. Bylo to stejně násilné jako nečekané. Černoši své zajatce spoutali a potom odvedli – či přesněji odvlekli – a vhodili do jedné z chýší.

Algy se převalil na bok a pak se s velkou námahou posadil. Podíval se vyčítavě na Bigglese.

„Měli jsme pár těch lotrasů přece jen oddělat," poznamenal trpce.

„Kdybychom to udělali, byli bychom teď už v Pánu. Měl bys v sobě tolik oštěpů, kolik má ježek bodlin." odpověděl chladně Biggles.

„Hm. Myslel jsem si, že afričtí domorodci jsou už vesměs zcivilizovaní, ale to jsem se zatraceně mýlil," postěžoval si Algy.

„Málem to tak vypadá, co?" poznamenal posměšné Biggles. „Co myslíte, že mají za lubem?"

„Bůh sám ví. To se dá těžko odhadnout. Jejich útok mi připadal poněkud zvláštní. Jsem si jist, že tihle lidé by se za normálních okolností takhle nechovali. Podívejte se, přichází jejich nejvyšší šarže."

Nízký vchod do chýše cosi zastínilo, načež dovnitř vstoupili dva divoši. Oba byli velmi nápadní a stejně odpuzující. První, patrně náčelník kmene, byl muž vysoké postavy, nepředstavitelně tučný. Kůži měl téměř černou, krátké kudrnaté vlasy a širokou tvář s malým tupým nosem, vypadajícím ve tváři nepřiměřenč a komicky. Měl malé, blízko sebe posazené oči s rudými kruhy, jako kdyby byl po nemoci, jeho mohutná šíje by však lehce unesla hlavu buvola. Oblečen byl do velkolepé levhartí kožešiny, jejíž přední tlapy byly spojeny na divochové rameni a ocas obepínal oděv v pasu. Byl to také zřejmé jediný náčelníkův oděv.

Druhý divoch byl drobný scvrklý stařec, podle všech znaků velice starý. Tvář mu zakrývala nepopsatelně ošklivá maska, kolem těla měl v řetězcích a girlandách navěšeny nejrůznější předměty – od starého víčka z plechovky od konzervy až po lidské kostí a zvířecí zuby. Od pasu mu visela jakási špinavá sukénka z různobarevných trav. Byl to tuze ošklivý zjev, na který všichni tři letci hleděli s odporem. Natolik už věděli o Africe, aby si uvědomili, že ten stařec je lékař-čaroděj.

„Tak, teď nám tu začnou hrát hru *Poklady krále Šalamouna,*“ pokoušel se dost nemístně zavtipkovat Algy.

Biggles neodpověděl, ale zahleděl se náčelníkovi zpříma do očí a otázal se ho: „Umí někdo z vás anglicky?“

Náčelník mlčel, jen lékař-čaroděj vydával jakési skřeky, vypadající jako nadávky, a na jejich zdůraznění všelijak mával rukama. Jeho křik připomínal kdákání rozzlobené slepice.

„Anglicky patrně neumějí.“ konstatoval Biggles s klidem. „Mám obavy, že to pro nás bude poněkud svízelné, pokud se s nimi nedohovoříme.“

Další události jeho slova okamžitě potvrdily. Náčelník, který na své zajatce několik minut mlčky hleděl, se vytratil. Stařec jim nejdříve vybral všechno, co měli po kapsách, a pak ho následoval. O zadních kapsách u kalhot patrně nevěděl, a tak našim zajatcům zůstaly automatické pistole. Zatím však po nich stejně nemohli sáhnout, protože ruce měli pevně spoutané za zády.

Do chyše vstoupili dva divoši…

Biggles se podíval Algymu na zápěstí, aby odhadl, zda se dokáží osvobodit; viděl však, že je spoután proužky zelené kůže a usoudil, že jejich naděje jsou pranepatrné. „Ale přece jen bychom se měli o to pokusit," pomyslel si a právě se chystal překulit k Algymu, aby mu pouta přehryzal, když se náhle přiblížil jakýsi černošský válečník, dřepl si na zem u vchodu do chýše a pozorně je sledoval.

„Bude-li tu ten prašivec takhle dřepět, tak se odtud sotva dostaneme," poznamenal Algy a pomstychtivě si vetřelce změřil.

„To se můžeš vsadit o vlastní boty," ujistil ho Biggles.

Venku začal kdosi o překot mlátit do bubnu, jemuž vzápětí odpověděl jiný, velmi vzdálený buben. Všichni však mlčeli. Naši zajatci byli zcela bezmocní: mohli jen sedět a čekat, co bude dál. Den zvolna ubíhal. Jednou či dvakrát se venku strhl vzrušený pokřik, jako by se tam dělo něco neobvyklého, ale zajatci netušili, oč jde. Nedostali potraviny ani vodu, takže trpěli nesmírnou žízní, a ke všemu je ještě trápily spousty much, proti nimž se se spoutanýma rukama nemohli bránit.

Slunce se již klonilo k západu, když se venku ozvaly čísi vzrušené hlasy. Pokřik sílil, zdálo se, že řvoucí dav se blíží k chýši.

„Vypadá to, že se co nevidět něco semele," poznamenal Biggles.

„Taky mám ten dojem. Ať to bude cokoli, bude to lepší než nic." mínil Algy. „Jen kdybych se mohl dostat k pistoli, já bych těm parchantům ukázal, zač je toho loket. To by pak vřeštěli ještě víc."

Zanedlouho se v otvoru vchodu objevilo cosi černého, načež vešel další návštěvník. Letci jej ihned poznali. Byl to náčelník oné tlupy válečníků, který se s nimi dal do řeči, když opravovali letadlo mladého Martona. Vycenil na ně zuby v jakémsi škodolibém úšklebku a s výrazem převahy a uspokojeni si je prohlížel.

„Vy teď nemluvit tak zvysoka," řekl černoch povýšeně a zlomyslně píchl Bigglese do nohy hrotem svého oštěpu.

„Kdepak je tvůj pán?" zeptal se Biggles klidně, jako by se nic nedělo.

„On sem nepřijít." řekl divoch s úšklebkem. „Občas sem přijít, ale vy tak dlouho nečekat. Můj přátelé venku dostat moc peněz, moc *bacca*, moc dobytek, moc *poši*, když vás chytit. Vy už víc nestřílet na černé muže; krokodýli vidět váš konec." Pak s jízlivým úsměškem odešel.

Patrné řekl cosi davu shromážděnému venku, neboť tam propukl učiněný blázinec. Čas plynul a pokřik neustával. Jakmile nastala noc, pekelný řev venku byl k nepopsáni, přidružil se pak ještě další kravál, cinkání plechovek a bušení do bubnů.

„Já bych do tohohle kraválu strašně rád přispěl svou troškou, a to lahodným štěkotem kulometu," vyhrkl Biggles, jako by to bylo už nad jeho síly.

„Co myslíš, co s námi asi hodlají udělat?" ozval se také Ginger.

„Na tvém místě bych o tom moc nepřemýšlel." odsekl vztekle Biggles.

„Pokus se rozkousat mi pouta,“ navrhl mu Algy. „Zdá se, že teď u dveří nikdo nehlídá, a i kdyby tam někdo byl, stejně nic neuvidí.“

„Za tohoto stavu věcí se musí zkusit cokoli,“ mínil Biggles, přitočil se k Algymu a začal hryzat řemínky na jeho zápěstích. Od samého počátku věděl, že to je beznadějné, jeho zuby byly na tuhé řemínky příliš slabé, a kromě toho se mu z pachu kůže málem udělalo špatné. „Nemá to význam,“ usoudil nakonec, otočil se a odplivl si. „Můj žaludek něco vydrží, ale pach tohohle svinstva tedy ne!“

Tmu venku náhle proťala oranžová zář – zdálo se, že rozdělali oheň. Náhle se však ta záře vplížila do otevřeného vchodu a zalila obličeje tří zajatců ponurým svitem.

„Vypadá to, že veliký cirkus začíná,“ podotkl rozšafně Algy.

„Ano, ohňostroj už byl vypálen,“ souhlasil Biggles. „Je mi moc líto, že jsem vás, chlapci, dostal do takové patálie.“

„Já bych neřekl, žes nás do ni dostat ty,“ oponoval Ginger.

„Mrzí mě jen, že teď Stampoulos a Leroux se svými penězi vyváznou, a jak se zdá, že ubohý otec Marton už neuvidí svého syna. Mám obavy, že už nemáme vyhlídky na záchranu.“

„Člověk nikdy neví.“ podotkl Biggles s jakýmsi přesvědčením, jež však zdaleka nesdílel. „Pokud žiješ, potud máš naději, praví staré anglické přísloví, a čím víc se nad ním zamyslíš, tím dřív pochopíš jeho pravdivost. Až umřeš, bude konec, ale do té doby se ještě může přihodit ledacos! Není to dnes poprvé, co jsem si říkal, že

je se mnou amen, a přece jsem se z toho vždycky nějak vylízal.“

„No to je od tebe moc hezké, že nás chceš takhle povyrazit.“ řekl Algy. „Napadá tě snad něco, co by nás z téhle katastrofy mohlo dostat?“

„Stádo slonů by mohlo napadnout vesnici.“ odpověděl Biggles.

„A myslíš, že to je možné?“ zeptal se Ginger s nadějí v hlase.

„Když už to chcete slyšet, tak musím říct, že jsem o takovém případu nikdy neslyšel,“ přiznal se Biggles. „Ale taky by tu mohlo nastat zemětřesení nebo průtrž mračen.“

„To můžeme právě tak doufat, že nastane Soudný den,“ prohlásil Algy. „Proč si máme pořád něco nalhávat? Budeme se dívat na svůj konec s chladnou a klidnou filozofií svého pokolení, jak se píše v knížkách.“ prohlásil Algy sarkasticky. „Jestli nás tedy ti černí hoši hodí krokodýlům, tak budu řvát jako…“

„Mlč, prosím tě!“ vyjel na něho Biggles. „To procesí už skutečně přichází, podívejte se!“ upozornil je, když se povyk přibližoval.

Několik divochů vešlo dovnitř. Zajatci byli vyvlečeni ven. Vedli je pak k volnému prostranství ve středu vesnice, kde se shromáždilo všechno obyvatelstvo kolem tří kůlů zapuštěných do země. Nedaleko těch kůlů stál jakýsi trůn se stříškou a na něm seděl náčelník. Zajatce zavedli ke kůlům a rozvázali jim ruce, aby je mohli připoutat

„Podle té spousty diváků bych řekl, že to je tady jakási premiéra, jak se říká v divadle nebo v biografech.“ podotkl Algy, když se rozhlédl kolem sebe.

Povyk náhle umlkl. Na jevišti se rozhostilo ticho, a vzduch, jak se říká, byl plný očekáváni.

„Tady přichází sám Mikuláš, aby vykonal své dílo," zabručel Biggles a mrkl na odlehlejší stranu, kde se v kruhu mezi diváky rozevřela ulička.

Byl to sám lékař-čaroděj, pravděpodobně oblečen do svého nejslavnostnějšího služebního roucha. Na hlavě měl jinou masku než předtím, ještě obludnější, totiž příšernou podobu krokodýla. Krokodýlí tlama měla rozevřené čelisti, které trčely daleko před černochův obličej, kůže splývala po jeho zádech a ocas vlekl po zemi.

Tento zjev nesměřoval k zajatcům přímo, nýbrž všelijak klikatě poskakoval sem a tam, ale přece se každým skokem k nim blížil.

„Mám dojem, že celou tuhle šaškárnu budeme muset vydržet," procedil Algy skrz zuby.

„Samozřejmé!" souhlasil Biggles. „Ti mládenci si přece musí přijít na své."

Čaroděj pravé odkudsi ze záhybů svého roucha vytáhl krátký *asagaj* se slonovou rukojetí a začal hrůzně řvát a výt. Vřeštivé zvuky provázel zuřivým bodáním do pomyslného nepřítele.

Zvolna, ale jistě se přibližoval k zajatcům. Vřeštěl čím dál křečovitěji a bodal stále zlostněji. Davem proběhlo jakési zamručení, ale hned zase nastalo ticho. To se právě čaroděj svým posledním skokem přiblížil na několik metrů ke Gingerovi. Pak cosi zašumělo, jako když vítr šelestí v suchém listí – to byl hluboký výdech dvou set hrdel. Čaroděj se rozpřáhl a jeho *asagaj* zaváhal.

V tu chvíli se na vzdálenější straně shromáždění rozlehl náhlý křik, a několik pokřikujících černochu se

rozeběhlo po otevřeném prostranství. Čaroděj se otočil a zavřeštěl, jako by byl rušením obřadu rozzuřen, ale divoši ho nedbali a rozbíhali se dál. Připojovali se k nim další a další. Náhle vyskočil ze svého trůnu dokonce i náčelník, křikl cosi na čaroděje, ten se otočil a uháněl neuvěřitelnou rychlostí pryč. V tom jeho postroji to byla nepředstavitelná rychlost. V následujících okamžicích se dalo na bezhlavý útěk celé shromáždění, takže za minutu nebyl v dohledu ani jediný černoch z celé vesnice.

„Vypadá to, jako by se přece jen blížilo to stádo slonů," špitl Ginger vyprahlými rty.

„Něco se sem blíží, to je jisté," souhlasil Biggles a upřeně se zadíval do míst, kde šílený úprk divochů začal.

Z noční temnoty se vynořil dvojstup uniformovaných mužů, pochodujících k rudé záři táborového ohně. Byli to černoši, ale pochodovali švihácky s vojenskou přesností. V jejich čele kráčel dlouhými kroky běloch. Byl v khaki blůze, krátkých kalhotách, s tropickou helmou na hlavě, v ruce vycházkovou hůl.

Biggles sledoval červené fezy vojáků, jejich prýmky i pušky, které nesli šikmo přes rameno. „To jsou askariové, panebože, to je nádhera!" vyrazil ze sebe Biggles.

Četa vojáků došla vojenským krokem přes prostranství až k místu, kde je vděčným pohledem sledovali tři připoutaní letci. Ve vzdálenosti několika metrů dostojník svou četu zastavil a přistoupil k zajatcům se zavíracím nožem v ruce.

„Vypadá to, jako bych přišel právě v kritickém okamžiku, jak se říká," podotkl důstojník s podivným

úsměvem. Pak postupně přeřezal všem třem pouta ze surové kůže, jimiž byli přivázáni ke kůlům.

„To určitě. Věřte, že jsme nesmírně potěšeni, že vás vidíme," usmál se Biggles.

„I já jsem potěšen, že se s vámi setkávám!" Důstojník pohlédl na Bigglese. „Jmenuji se Collison a jsem od sedmnáctého pluku afrických střelců. Vy jste Bigglesworth, že ano?"

„Ano, to je mé jméno," odpověděl Biggles s údivem.

„Tak vás tedy zatýkám pro zákeřnou vraždu Lukáše Sardy *v Insule* dvanáctého tohoto měsíce nebo tak nějak," řekl důstojník stroze.

Biggles na něho dobrých deset sekund nedůvěřivě zíral a neřekl ani slovo. Pak se hystericky rozchechtal.

„Zdá se, že vám to připadá k smíchu." poznamenal Collison ledově.

„Skutečně k smichu!" A Biggles se smál dál. „Myslím, že to je ten nejlepší vtip, který jsem v životě slyšel," řekl klidně. „Abych nezapomněl, pokud máte po ruce pohár vína, moc rádi bychom se napili."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BIGGLES VYPOVÍDÁ

„A nyní," pokračoval Collison, když se všichni letci dosyta napili téměř čisté vody, „laskavě mi vysvětlete, co je vám tu vlastně tak k smíchu, pokud proti tomu nic nemáte. Nemyslím si, že zcela postrádám smysl pro humor, ale já skutečně neshledávám nic zábavného na okolnosti, že jsem se musel se svými muži po téhle pekelné planině a v tom vedru vláčet až sem. Věděli jsme však, že na tom závisí váš život, přijdeme-li sem včas."

„Jak jste o nás mohli vědět?" ptal se udiveně Biggles.

„Pověděly nám to černošské bubny."

„Já myslím, jak jste zjistili, že jsme tady?"

„Každý domorodec v okruhu jednoho sta kilometrů ví, že v *Limšodě* jsou tři cizí bili muži."

„Tak se jmenuje snad tahle vesnice?"

„Ovšem. Udělal byste býval líp, kdybyste se jí vyhnul: má moc ošklivou pověst."

„Vždyť my jsme vůbec neměli tušení, že tady je, tím méně jsme věděli o její špatné pověsti," přiznal se Biggles upřímné. „Máte dnes v noci ještě nějakou velmi spěšnou cestu?"

„Ne, noc musíme strávit tady; moji lidé si potřebují odpočinout."

„My také, a to z téhož důvodu." odpověděl Biggles. „Jsem tomu moc rád, protože bych si s vámi rád trochu popovídal."

„Také já bych si chtěl s vámi promluvit, ačkoli vás musím upozornit, že cokoli mi řeknete, může být použito jako důkaz proti vám.“

„To mi připadá solidně anglické,“ ušklíbl se Biggles. „Najděme si nějaké místo, kam bychom se posadili.“

„Chcete mi dát své čestné slovo?“

„To rozhodně ne!“

„Já vás ale varuju: kdybyste se pokusil o útěk, moji lidé budou…“

„To je ta poslední věc, na kterou v téhle chvíli myslím,“ přerušil ho Biggles. „Za prvé jsem velice unaven, ale to je vedlejší. Své čestné slovo vám nedám, rozhodně dotud ne, dokud si spolu aspoň nepromluvíme. Zajdeme do některé z těch chýší?“

„Kdybyste věděl o chýších domorodců tolik co já, určitě byste se jim na kilometr vyhnul,“ prohlásil Collison. „Sedněme si k ohni, kouř zaplaší moskyty.“

Oba muži odešli k táborovému ohni či spíše k místu, kde oheň pomalu skomíral a rozpadal se v hromádku žhavých uhlíků. Z tohoto ohniště, které bylo příliš velké, než aby se mohli posadit proti sobě, usedli vedle sebe na stoličky, které donesli někteří z askariů z chýší domorodců.

„Mohu zřejmě předpokládat, že jste byl v I*nsule*?“ vyzvídal Biggles.

„Vy můžete předpokládat, co chcete, Bigglesworthe,“ odpověděl stroze Collinson. „Uvědomte si ale, že jste tu, abyste odpovídal na moje otázky, ne abyste se mé vyptával.“

„Zcela správně, není však nijak třeba mluvit tak podrážděně,“ odpověděl klidné Biggles. „Vyjdeme spolu mnohem líp a dostaneme se dál, pokud mezi sebou

udržíme přátelský tón, než když si vjedeme do vlasů. Promiňte mi to! Já si uvědomuju, že vaše dosavadní chování vůči nám vyplývá z toho, že se držíte příkazů. Nechtějte ale na mě, abych věřil, že jste se do tohohle případu dostal pouhou náhodou. Čím dřív vás totiž přesvědčím, že jste se dal špatným směrem, tím větší budete mít naději, že uděláte pro sebe i pro svůj pluk něco dobrého. Proto tedy navrhuji, že buď já vám povím všechny okolnosti, které se týkají této příhody, nebo vám odpovím na všechny otázky, které mi chcete položit. Myslím však, že uspoříme hodně času, budu-li vám celý příběh vypravovat sám. Nemám vám co zatajovat.“

„Já k vám mám pouze jednu otázku,“ vpadl mu do řeči Collison. „Zabil jste Sardu?“

„Ano,“ odpověděl Biggles.

„Vy jste ho přece nezabil, já to byl,“ ozval se Ginger.

„Tak dobře, řekněme tedy, že jsme ho zabili my,“ podotkl Biggles.

„Pak je to tedy všechno, co jsem si přál vědět,“ řekl Collison stroze.

„Snad je to všechno, co si *přejete* vědět, ale je tu ještě pěkná hromádka věcí, které byste vědět *měl* a také leccos, co byste se *měl chtít* dozvědět,“ prohlásil chladně Biggles. „Pokud usuzuju správně, vy jste své informace získal od jistého muže. Je to jeho obžaloba proti nám. Ale podívejte se, Collisone: já jsem byl taky voják. Já byl voják, když vy jste ještě jako nemluvné vřískal v kolíbce, takže se ve vojenském soudním řízení moc dobře vyznám. Hodláte-li povídačky, které vám nakukal ten Francouz, pokládat za zaručené zprávy, dostanete se před vojenský soud. Tenhle případ je mnohem složitější, než

si představujete. Já vám nijak nevyhrožuju, ale už jsem, krucinál, prodělal příliš mnoho, abych si musel cokoli nechat líbit, ať už od vás nebo od kohokoli jiného!“

Při slově Francouz se Collison zarazil. „A co vy víte o tom…“

„Lerouxovi? Víc než vy. Především jeho pravé jméno není Leroux, a za druhé si tenhle chlap bude muset odkroutit deset let těžkého žaláře, až tahle legrace skončí. Řek bych, že za vámi přiletěl do *Juby.*“

„Do *Malakalu.*“

„To je jedno kam. Leroux vám vypravoval o Sardovi a poštval vás proti nám. A pak vás vzal do *Insuly,* aby celou věc uspíšil. Za to dám krk!“

„Opravdu, vzal mě s sebou svým letadlem.“

„Naším letadlem, chtěl jste snad říct. Anebo abychom byli naprosto přesní, letadlem pana Martona. Tohle letadlo koupil Mr. Felix Marton z Birminghamu, aby nám tak umožnil pátrat po svém synovi.“

Collison vytřeštil oči. „Chcete mi snad říct, že jste sem přišel proto, abyste pátral po mladém Martonovi, po tom chlapci, který zmizel za svého letu do Kapského Města asi tak před rokem?“

„Ano, proto jsme sem přiletěli.“

„A můžete to dokázat?“

„Snadno, ale pár hodin by to trvalo. Moje doklady, které se k tomuto případu vztahují, zápisník i drobné cestovní potřeby jsou uloženy v mém cestovním vaku na jednom nouzovém letišti vzdáleném odtud řádku kilometrů na východ. Ukryli jsme je, když jsme se vypravili sem. Kdybyste se chtěl obtěžovat a poslal tam dva běžce, aby ty věci posbírali a přinesli, dal bych vám čestné slovo na tu dobu, dokud se nevrátí.“

„A komu patří to rozbité letadlo, které jsme tam viděli? My jsme tou cestou totiž šli.“

„Mladému Martonovi, ale ten se s ním nenaboural. Ukradl mu ho muž, který si říká Leroux.“

Collisonův zájem vzrůstal a s ním se začalo měnit i jeho chování. „Ukradl? Ale proč?“

„Z některého z těchto dvou důvodů. Buď mladý Marton odhalil nějakou tajnou činnost firmy, která má hlavní sídlo v Káhiře a u níž je Leroux zaměstnán jako pilot, nebo Leroux potřeboval jeho letadlo, aby mohl své kousky provádět líp.“

„A jaké to jsou kousky – víte o tom něco?“

„Pašování omamných jedů. Je to největší pašování narkotik, jaké kdy kdo provozoval na Blízkém východě, a probíhá mezi Káhirou a *Kanili*“

Collison vyjevené hleděl. „Jaká to jsou narkotika?“

„Hašiš.“

Trvalo hezkou chvíli, než se Collison zmohl na slovo. „Vy mě vodíte za nos,“ řekl nedůvěřivě.

„V žádném případě. Na podobné věci teď není čas. Vypadám snad, jako bych dovedl mařit čas plácáním nesmyslů?“

„A proč o tom tedy nepodáte zprávu úřadům?“

„Protože jsem na to přišel teprve nedávno. Když jsem byl naposledy na tom nouzovém letišti na druhém konci téhle planiny, prohlížel jsem si chvíli vrak letadla, a v tom mě ovanul jakýsi pach. Byl mi povědomý, protože jsem kdysi něco takového už čichal. Jistě víte, že vzpomínka na nějaký pach utkví v paměti po léta a pomůže vám vybavit si celý výjev. V té chvíli jsem si nemohl vzpomenout, co mi ten pach připomíná, teď to ale vím. Lacey, tady můj přítel, se mnou byl kdysi v

Rudém moři, kde jsme se utkali s jakýmsi Řekem. Jmenoval se kupodivu Stampoulos a mohl to být týž chlapík, který je teď tady, jak se mi teď zdá po tom všem, co o něm vím. Ačkoli to není nijak neobvyklé řecké jméno. Tenkrát jsem trochu hašiše viděl poprvé, a právě teď se mi celá ta příhoda vybavila. Letadlo *Puss Moth*, které jste viděl v troskách na letišti, užívali aspoň rok pro přepravu hašiše, protože vnitřek zavazadlového prostoru je jím dokonale načichlý."

„A co je tedy s tím mladým Martonem? Co se s ním stalo – víte to?"

„Myslím, že ho tu drží někde v okruhu asi patnácti kilometrů jako Stampoulusova zajatce na jeho fiktivní tabákové plantáži. Řekl bych však, že tam není tabák, ale indické konopí, z něhož se vyrábí hašiš."

„A sakra!"

„Jste hodně překvapen?"

„Myslím, že byste mi měl přece jen vyprávět celý příběh," navrhl Collison.

„Samozřejmě," souhlasil Biggles ochotně a vyprávěl o příhodách, které se udály od jejich příletu do *Insuly*. „Tak podívejte, Collisone," řekl Biggles po chvilce odmlčení, když skončil své vyprávění. „Já vím, že jste jen vyslechl mou zprávu o tom všem; pokud však myslíte, že ještě potřebujete důkaz, brzy vám jej mohu přeložit. Nezapomínejte na skutečnost, že jsme toho mladého Martona už málem našli, a upřímné řečeno to je taky všechno, co nás zajímá. Z vašeho hlediska je ovšem pašování hašiše nepochybně mnohem důležitější případ. Můžete si tedy vysloužit ostruhy, všechna sláva by v tomhle případě připadla vám. Já chci najít mladého Martona, a najdu ho, ať už mi k tomu dáte souhlas, nebo

ne. Ale ztrácet čas by bylo osudné. Pokud ten Stampoulos a jeho pakáž zjistí, co se tu dnes v noci událo, pokud se k nim donese, že jsme tu spolu mluvili, sednou do mého letadla, uletí a už se nikdy nevrátí. Buď udělají tohle, nebo zahladí všechny usvědčující stopy. V každém případě by však Harry Marton zmizel na věky!“

„A co tedy navrhujete?“

„Navrhuji, abyste především poslal své dva muže pro naše cestovní vaky, pak abyste nám třem – to jest Laceyovi, Hebblethwaitovi a mně – dal plnou volnost jednat po čtyřiadvacet hodin. Můžete jít s námi a dávat na nás pozor, pokud si přejete. Po čtyřiadvaceti hodinách se vrátíme a podáme vám zprávu, ať už budeme mít úspěch nebo ne. Na to můžete dostat mé čestné slovo. Upřímně řečeno, byl bych raději, kdybyste vyrazil s námi. Kdyby tu totiž vznikla nějaká nepříjemnost – kdyby se například střílelo – a kdyby se nám naše plány nezdařily, dostal byste se do pěkné kaše, až byste se vrátil k svému velitelství, protože jste nám dovolil odejít. Ale nezapomeňte na jedno; já nemám v úmyslu zatknout Stampoulose ani Lerouxe. Jakmile dostanu mladého Martona a svoje letadlo, jdu od toho. Ať si ti chlapi pěstují svůj hašiš dál a ať si ho mažou na toasty, jestli jim chutná, až z toho zmodrají. Do toho mně nic není. Já netoužím tahat se s nějakými zajatci nebo uvíznout na několik týdnů v Africe a čekat na soudní přelíčení. Ale chci udělat tohle: Vy s námi vypravíte svoje lidi, abychom mohli provést čistku – budeme pracovat společně, abychom je vyřídili nadobro. Až s tím budeme hotovi, já si vezmu mladého Martona, a vy ty svoje hašišáky. Já pro vás sepíšu zprávu, ve které vylíčím, jak Sardu stihla smrt, jestli chcete, nebo se potom zase

vrátím do Afriky a vyložím celou událost soudu či porotě. Teď se rozhodněte, protože už nemůžeme ztrácet čas.“

„Jaký byste měl plán, kdybych s tím souhlasil?“

„Odejít rovnou do *Karuli* co nejdřív, jakmile se trochu najíme, a celou tu věc nějak vyřídit.“

Collison byl Bigglesovým nadšením nakažen a okamžitě vyskočil. „Jdu s vámi!“ řekl a podal mu ruku. „Myslím, že pravdivý příběh dokážu rozpoznat. Mezi námi, já toho chlapa Lerouxe nemůžu ani cítit, ale musíte mě chápat, já jsem za celou touhle věcí musel jít.“

„Samozřejmě, já to chápu,“ souhlasil důrazně Biggles. „Převezmete velení, nebo je mám převzít já?“

„Navrhuji, abychom šli do *Karuli* společně. Až se tam dostaneme, trochu se rozkoukáme, a pak se teprve rozhodneme pro nejlepší plán. Já musím mít nejprve důkazy, než…“

„Harry Marton vám všechny potřebné důkazy podá, podaří-li se nám jej osvobodit.“ prohlásil Biggles nakvašeně. „Nejdříve nám nabídněte hovězí konzervu a pár sucharů, a pak budeme připraveni s vámi vyrazit, jakmile budete hotovi.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

JAK JE VYŘÍDILI

Za dvacet minut nato se oddíl vojáků vydal na cestu: čtyři běloši kráčeli v čele, zatímco askariové za nimi šli husím pochodem. Když se v blízkosti vesnice poohlíželi, kam zmizeli domorodci, našli stezku vedoucí do *Karuli*, takže nehrozilo nebezpečí, že by mohli zabloudit. Kouření vojákům velitel zakázal. Nepochodovali, nýbrž se plížili, podobně jako divoká zvířata, která jim občas přeběhla přes cestu.

Po dvouhodinovém postupu vpřed podle skupinky světel v dohledu vojenská četa zjistila, že se už blíží k cíli. Útvar se pohyboval s krajní opatrností, a velitelův rozkaz *nemluvit* se sděloval tiše od muže k muži až na konec čety. Když byli vzdáleni asi na půl kilometrů, zavelel Collison *stát.*

„Máte nějaký plán, jak postupovat dál?“ zeptal se Biggles šeptem Collisona.

„Ani ten nejmenší,“ zněla odpověď. „Co byste navrhoval vy?“

Biggles se na chvíli zamyslel a zkoumavě se podíval na světla. „Já vám povím, co si myslím,“ řekl klidně. „Půjdeme-li kupředu všichni a dozvědí-li se ti lidé, že se k nim blížíme, stačí odklidit všechno, než se k nim dostaneme, včetně Martona. Ať už s tím souhlasíte nebo ne, ti chlapi udělají totéž, i když půjdete přímo do jejich osady jenom vy, třebaže my s vámi nebudeme. Vás sice musí vpustit dovnitř, ale nebude to vypadat nejlíp.

Zároveň je pro vás jako pro důstojníka činné služby v úředním poslání poněkud nevhodné, abyste tu osadu obcházel jako zvěd. Myslím, že by to vypadalo hloupě, kdyby vás přistihli, kdežto u nás by to bylo něco jiného. Navrhuji proto, abyste své muže kromě jednoho či dvou rozdělil tak, že by obklíčili celou osadu. My vyrazíme kupředu rovnou na výzvědy. Bude-li třeba něco hlásil, vrátíme se zpátky a podáme vám zprávu. Uslyšíte-li střelbu nebo něco podobného velké rvačce, můžete se rozběhnout k jejich baráku – či co tam bude – a současně dát signál svým mužům, aby se k vám připojili. Naše velká výhoda spočívá v tom, že jsme tu zcela nečekaně.“

„Kolik lidí asi bude v jejich baráku, co myslíte?“ otázal se Collison.

„Nemám ponětí.“ přiznal se Biggles. „Je skoro jisté, že tu je Leroux, protože jsme ho viděli, jak tu dnes ráno přistál. Je tam taky někde jakýsi Řek, a mohl by to být Stampoulos, jehož jsme viděli naposled v *Insule.* Nevím, zda se už vrátil, ale řekl bych, že to je docela pravděpodobné, pokud se mu podařilo přepravit se přes řeku.“

„Proč o tom pochybujete? Vždyť to přece není nijak nesnadné.“

„My jsme ráno zažili hrozné chvilky, když jsme se přes ni plavili v tom rozeschlém člunu.“

„A k čemu člun? Ten už je dávno odložen. Je tam přece pohyblivý most.“

„Co to je?“

„Jakási plochá pramice, je na laně a dá se tahat oběma směry. Je to velká výhoda, ať přijdete na kteroukoli stranu řeky, můžete si ji přitáhnout.“

„My jsme tam žádnou pramici neviděli.“

„Je možné, že jste si jí nevšimli, protože jste nevěděli, kde je. Ta pramice je totiž dost daleko za průsmykem.“

„Ach tak. No, teď už to je jedno. Co říkáte mému nápadu? Mám vzít své druhy na výzvědy?“

„Inu, myslím, že to je rozumný plán. Rád bych šel s vámi, ale uznávám, že váš názor, abych se držel prozatím stranou, je správný.“

„Výborně tedy. My teď vyrazíme. Pokud nic nezaslechnete, vyčkejte, až se vrátíme. Pokud dojde k pranici, nenechte nás v tom samotné!“

„To je jasné. Tak tedy běžte!“

Biggles lehce vybídl rukou Algyho a Gingera. „Pojďme, mládenci! Tohle už bude poslední jednání,“ dodal klidně, když se plížili do noční tmy směrem ke světlům.

V tmavém stínu stromů, v místech, kde se otevřená planina měnila v obdělanou půdu, se Biggles náhle zastavil a kývl na své druhy, aby přistoupili blíž. „Musíme si dát pozor, kam jdeme,“ upozornil je Biggles. „Nezapomínejte, že nejsme sami, musíme brát ohled na Collisona. Můžeme si sice počínat stejně svobodně, jak jsme byli zvyklí, ale zároveň musíme všechno předem dvojnásob uvážit. Teď se například musíme pořádně rozhlédnout, jak krajina vypadá, a teprve potom se rozhodneme, co dělat. Letiště je asi za tím stavením, které vypadá jako bungalov,“ pokračoval Biggles a pátravě hleděl do tmy. „V oknech se ještě svítí, takže pan Stampoulos a spol, se dosud neodebral na lože, třebaže už je dost pozdě. Nesmíme ztrácet čas, protože by mohli každou chvilku zhasnout. Já bych se tam však chtěl dostat, dokud ještě svítí, protože tak se spíš něco

dozvíme. Připravte si pistole, ale proboha, ne abyste vystřelili dřív, než to bude nezbytné třeba!“

Letci vykročili vpřed, ale hned se zase zastavili, protože Biggles zkoumal jakési osení, které po obou stranách lemovalo jejich stezku.

„Co je to?“ zajímal se Algy, když vzal Biggles do prstů široký list jedné z rostlin, které byly vysázeny v rovných řádcích, kam až mohli dohlédnout.

„Je to opravdový tabák, o tom nelze pochybovat,“ zněla zklamaná odpověď. „Počkejte!“ řekl po chvíli Biggles, jako by ho něco napadlo, a poodešel několik metrů dovnitř pole. Brzy se vrátil. „To jsou ale prohnaní darebáci!“ sykl vztekle. „Tamhle dál roste ještě něco jiného, a to pokládám za indické konopí. Tabák kolem krajů je jenom na vytření zraku.“

Letci se mlčky plížili dál, směřovali ke světlům v oknech bungalovu, a když se dostali dost blízko, mohli rozeznat temné obrysy dalších objektů nedaleko. Jedno ze stavení Bigglese obzvláště vábilo, a tak si to namířil rovnou k němu.

Po několika dalších krocích pole zmizelo, a oni se ocitli na rozlehlém prostranství, v šerém svitu hvězd, mlčícím a tajemném. Na jeho okraji stálo stavení.

„Tady je letiště a tohle bude nejspíš hangár.“ šeptal udýchaný Biggles. „Dávejte dobrý pozor, tam by mohla být stráž,“ varoval své druhy.

Letci však nezahlédli nikoho, a tak se během několika pouhých minut přesvědčili, že ono stavení je skutečně hangár, zhotovený z rákosí stejně jako hangár v *Insule.* Kromě toho našli uvnitř svou *vážku,* jejíž nádrže byly naplněny benzínem a připravenou k letu. To všechno si ověřil sám Biggles, zatímco další dva letci

byli na stráži. Našel však ještě něco, co ho přímo rozjařilo: uvnitř v kabině byla narovnána spousta úhledných balíčků, každý označen číslem.

„Teď bychom mohli odejit, kdybychom chtěli," zašeptal Biggles, když se vrátil ke svým druhům. „Podle všech pravidel je však třeba podniknout všechno, abychom našli mladého Martona. A jak se věc vyjasnila musíme tu zůstat a pomoci Collisonovi vyklidit to hnízdo. Teď pojďme, okoukneme bungalov!"

Letci si to namířili jeden za druhým ke stavení, jehož tři rozsvícená okna vrhala žlutou zář na udusanou zem před ním. Zevnitř se ozývaly hlasy, z nichž jeden byl velmi zvučný a zněl jako hlas dopáleného muže. Současně k nim doléhalo z jiného nedalekého stavení tiché bručení. Byla to dlouhá nízká chatrč, jejíž střechu občas rozjasnila oranžová plápolavá záře, jako by někde za stavením hořel oheň.

„Řekl bych, že to je obydlí domorodců, takzvaný *kampun,*" vysvětloval udýchané Biggles. „Ti lidé jsou nuceni zaměstnávat hezkou řádku nádeníků, takže cokoli budeme podnikat, musíme to provést úplně potichu, jinak píchneme do vosího hnízda."

Letci se plížili k bungalovu z boku, takže mohli sledovat podrobnosti po obou stranách stavby. Jedna strana stavení byla ve tmě, ale oni přece jen rozpoznali černý čtverec, který vyznačoval okno. Čelní stěna baráku však byla osvětlena žlutavou září z oken. Byla to dvě docela malá okna, zatímco třetí zabíralo téměř polovinu délky zdi až ke dveřím, otevřeným dokořán. Letci víc nezahlédli, protože celý předek stavení byl zastíněn střechou nesenou silnými sloupy, což tvořilo obvyklou verandu. Místnost, do níž vedly otevřené dveře, byla

obývací a letci zjistili, že široké okno i prosklené dveře skýtají široký výhled na stezku, na plantáž i na obydlí domorodců.

Dveře byly naštěstí umístěny u odlehlého konce okna, a tak Biggles shledal, že jediná cesta, po níž by mohli dojít až ke dveřím, aniž by přešli pod velkým oknem, byla zastíněná strana stavení. Biggles se připlížil pod jedno z malých oken, jehož předprseň byla zhruba metr nad úrovní verandy, a nakoukl do místnosti.

Dokud Biggles nezjistil, co muži vnitř dělají, sotva mohl dělat nějaké podrobnější plány. Uvědomil si, že by bylo zcela neúnosné, kdyby vešel do místnosti a shledal, že tam ti Řekové nic pochybného neprovádějí. Usoudil, že obvinění těch lidí je rozhodně úkolem Collisonovým. Jeho hlavním cílem je zjistit, zda je v místnosti mladý Marton, a je-li tam, zachránit ho dříve, než by mu ti chlapíci mohli ublížit. Bylo tedy žádoucí, aby do osvětlené místnosti alespoň nakoukl, a tak odbočil do stínu k neosvětlené straně domu. Další dva ho bez vyptávání následovali, a plížili se podél stěn za ním.

Možná mu cosi malého, snad kamínek nebo článek řetězu, zachránilo život, neboť třebaže byl proti případnému nebezpečí ostražitý, přece jen je ze směru, jímž se vydal, neočekával. První výstrahou bylo cinknutí kovu o jiný kov. V té chvíli byla Bigglesova pozornost rozdělena mezi temnou stěnu, k níž se snažil přiblížit, a dveře na osvětlené straně bungalovu, pro případ, že by odtamtud někdo vyšel. Hleděl proto na úroveň dveří, nikoli k zemi. Jakmile to však slabě zacinkalo, okamžitě se podíval k zemi, odkud se zvuk ozval, na spodek zdi. Všechno, co zahlédl, byl malý černý stín. Biggles se

snažil rozeznat, co to je, a tu se stín pohnul a na Bigglese svítily v noční tmě dvě zelené zornice.

Biggles už na víc nečekal a po dalším nepátral, ale uskočil dozadu, až se prudce srazil s Gingerem. Ten stál těsně za ním a byl onou situací tak překvapen, že se ani neměl čas vyhnout. Oba muži se vzájemně pevné chytili, aby neupadli, ale nepomohlo to – oba se natáhli jak širocí tak dlouzí na tvrdou zem. Současně to vedle nich zavrčelo, zařinčel kov a cosi žuchlo.

Biggles bleskurychle vyskočil, vytáhl pistoli a rychle pátral po příčině hluku. Všiml si, že se Algy ohnul dopředu a jak se mu vymrštila pravice, pak jen zaslechl jeho zašeptání: „Už je všechno v pořádku – nestřílej.“

„Co je to?“ vyhrkl Biggles celý udýchaný, protože při tom pádu zatajil dech.

„Myslím, že to je leopard, ale je na řetěze,“ zašeptal Algy. „Ten řetěz je upevněn někde pod oknem. Šelma skočila po tobě, ale tys jí včas uhnul. To cvaknutí, které jsi zaslechl, způsobil řetěz, jak se napjal. Ten taky stáhl tu šelmu dozadu, až padla na záda. Divím se, že si nezlomila vaz. Ještě je tady a plazí se pod oknem. Vidíš ho? Budeme muset jít jinudy.“

Biggles se na chvíli zastavil a pozoroval zvíře, než zase nabral dech. „Gingere, nestalo se ti nic?“ zeptal se kamaráda.

„Nic, jsem v pořádku.“

„Je mi líto, že jsem do tebe tak vrazil, ale mně nic jiného nezbývalo.“

„Já jsem koukal.“

„Co myslíš, Algy, zaslechl nás někdo?“

„Neřekl bych. Ještě pořád slyším, jak všichni halasí v bungalovu. Vypadá to, jako by se začínali hádat.“

Letci popošli k přední stěně domu a drželi se poněkud stranou v jejím stínu.

„Já teď do té místnosti nakouknu," prohlásil Biggles. „Stůjte tiše!"

Několik rychlých kroků dovedlo Bigglese až na okraj stínu, v němž se kryli, tam se pak spustil na všechny čtyři a rychle lezl k verandě, přičemž se snažil stále držet pod úrovní ozářeného okna. Pak se velmi pomalu zvedl, tak vysoko, aby viděl přes parapet okna dovnitř. Pohled, který zachytily jeho zvědavé oči, mu vyrazil dech.

S rukama svázanými a připevněnýma k háku ve zdi tam stál jakýsi mladý muž, jehož bledou tvář Biggles okamžité poznal. Byl to Harry Marton! Vedle něho stál onen domorodec, který s nimi mluvil onehdy, když opravovali Martonovo letadlo, a který na ně ještě před několika hodinami posměšně hleděl, když leželi svázáni v chatrči v *Limšodě.* V pravé ruce držel hůl neboli *janibok,* ve druhé řemen. Z výrazu černochovy tváře se dalo usuzovat, že tuto situaci jaksepatří vychutnává.

U stolku uprostřed místnosti seděli dva běloši, v rukou sklenky. Jeden z těch dvou byl Leroux, druhý byl vysoký muž, jehož posledně viděli v *Insule.* Oba seděli pohodlně opřeni ve vysokých třtinových židlích, v prstech drželi cigaretu a celému tomu divadlu přihlíželi. Leroux se ujal slova.

„Dostaneš jich pár na pamětnou," řekl cynicky. „Dej se do něho, Čolo!"

Biggles už na další nečekal. Při podívané, která se mu tu naskytla, do něho vjel takový vztek, že zapomněl na všechnu úzkost a trýzeň, již zakusil v minulých dnech.

Všechny nervy se v něm napjaly a on odhodlané sevřel rty.

„Pojďte se mnou!“ dal pokyn ostatním, a aniž na ně počkal, vrazil do dveří bungalovu.

Na prahu se zarazil a pak se s planoucím zrakem kradl vpřed s namířenou automatickou pistolí. Mírně pohyboval rukou, a tak se ta pistole kývala jako hlava hada, který chce uštknout. „Tak se někdo hněte!“ zařval Biggles. „No tak! Hněte se! Proč se někdo z vás nebrání, abych měl důvod vás rozstřílet na kusy, vy odporné krysy v bílé kůži! Musel jsem zabíjet daleko lepší muže než jste vy, a cuká mi to v prstech, abych z vás udělal řešeto!“ Pak se odmlčel, ale chřípí se mu chvělo rozčilením a z očí mu doslova sršely blesky, jak upřeně hleděl na ty dva bílé lumpy. Ti se však ani nepohnuli, jen seděli, vytřeštěnými zraky zírali a nemohli pochopit, co se to náhle stalo. Za jiné situace by to jistě působilo komicky. V tu chvíli Biggles zaslechl, že jeho druhové jsou už za ním, a tak pokročil vpřed do pokoje.

„Algy, přeřež tomu hochovi pouta!“ přikázal Biggles hlasem tvrdým a studeným jako led. „A kdyby se ten černý ďábel odvážil pohnout, kdyby jen mrkl, okamžité ho zastřel! Gingere, jdi zavolat kapitána Collisona! A pokud jde o vás,“ obrátil se Biggles na Stampoulose a Lerouxe, když oba letci uposlechli rozkazů, „vy ani nevíte, jaké máte štěstí, že tady je Collisson, protože já bych se s vámi moc nebavil. Všechno, co bych vám chtěl říct, bych vám pověděl tímhle!“ A tu Biggles vymrštil hlaveň pistole nahoru. „Mějte ruce na stole, oba dva, rozumíte? Jediný váš pohyb mi stačí jako záminka, abych vám dal, co si zasloužíte. A já se modlím, abyste to udělali.“ Pak se odmlčel, ale to již vběhl dovnitř

Collison, následován řadou černých vojáků, a zpytavě hleděl z jednoho bělocha na druhého.

„Tihle muži jsou vaši, Collisone," řekl mu Biggles stručně.

„Máte-li o jejich zaměstnání nějaké pochyby, tady venku jsou celé hektary osázeny indickým konopím, a v hangáru letadlo naložené hašišem."

Při slově hašiš se Leroux i Stampoulos znepokojeně zavrtěli. Stampoulos vstal a chtěl něco říci.

Collison ho však stroze zarazil: „Bude líp, když si to, co máte říct, ponecháte pro soudní přelíčení."

O hodinu později byli již vězni spoutáni a za ozbrojené stráže ponecháni v pokoji, který byl po celý rok vězením mladého Martona. Collisonovi černí vojáci obklíčili také obydlí domorodců, zatímco zbývající běloši se posadili ke stolu, u něhož ještě před nějakou chvílí seděli Leroux a Stampoulos. Harry Marton, ještě celý bledý, jim vyprávěl svůj příběh, zatímco Collison držel v ruce zápisník a dělal si poznámky.

„Nedá se o tom opravdu příliš mnoho říci," pokračoval Martou. „Jak už patrně víte, doletěl jsem až do *Malakalu* bez jakékoli nehody, a právě v okamžiku, kdy jsem se chystal odletět, setkal jsem se s tím ničemou Lerouxem. Vykládal mi, že je také pilot a že musel přistát nedaleko *Insuly*, kde zanechal svého druha, který tam umírá na zimnici. Požádal mě, abych tam zaletěl a vzal ho s sebou. Co jsem měl dělat? Co byste v takové situaci udělal vy, Bigglesworthe?"

„Obávám se, že bych udělal totéž," přiznal Biggles.

„Ano, samozřejmé, musel jsem tam odletět," pokračoval Marton. „Měl jsem proti svému plánovanému času značný náskok a usoudil jsem, že bych i tak ještě

měl naději na záchranu svého rekordu. Leroux mi řekl, že mě pak doprovodí, aby mi ukázal cestu. A tak tedy letěl, a já neměl nejmenší důvod mít nějaké podezření. Bylo docela jisté, že tam *v Insule* leží vrak nějakého letadla, nedaleko letiště. Bylo to staré francouzské letadlo, jak jsem poznal, a Leroux mi řekl, že mu patří. Nikdo v něm nebyl, a tak mi Leroux řekl, že jeho přítel nejspíš odešel dolů do noclehárny. Šli jsme tedy do té noclehárny, kam nám jakýsi míšenecký lotr přinesl drink. Kruci, jak já mohl vědět… jak mě vůbec mohlo napadnout, že v tom pití je hašiš?“

„To vás samozřejmě sotva mohlo napadnout,“ vpadl mu do řeči Biggles.

„No, a byl jsem v tom! Plácl jsem sebou, a to je taky všechno, co vím. Když jsem procitl, byl jsem už tady. Leroux mi potom vyprávěl, že mě pak se Sardou naložili zpátky do mého vlastního letadla a že on se mnou ještě téhož dne přiletěl sem. A tady jsem byl od toho dne vězněn a nucen udržovat své letadlo v pořádku, aby je mohli používat.“

„Zřejmě vás jen proto nechali naživu?“ podotkl Biggles.

„Ovšem. Když jsem se sem tenkrát dostal, ležel Leroux̊v mechanik se zimnicí, a Leroux sám si moc nevěděl rady. Samozřejmě, že ani jeden z nich nemá ponětí o strojním zařízení letadla značky *Puss.* Takový motor, jaký jsem měl já, nikdy ani neviděli. A tak mě potom mrskali a vyhrožovali mi, že mě zabijí, až jsem konečné svolil, že jim to své letadlo budu udržovat v pořádku. Pak jejich mechanik Barrail zemřel, a ti dva pašeráci na mě byli odkázáni. Já jsem vykonával, co mi přikázali, protože jsem doufal, že dříve či později se mi

přece jen naskytne příležitost k útěku. Věděl jsem ovšem, že ti dva lotři mě nikdy nepropustí dobrovolně, protože bych to okamžité ohlásil úřadům. Jednou jsem jim utekl, ale tenkrát mě domorodci chytili a přivedli zpátky. Byl jsem za to zmrskán, a potom byl pod mým oknem vždycky uvázán leopard, aby mě kdykoli zabránil v pokusu o útěk touhle cestou.“

„O tom zvířátku už dokonce víme. Já bych byl na ně málem šlápl, když jsem vás tady před chvílí hledal a obcházel jsem staveni,“ dodal Biggles s úsměvem.

„Já se domnívám, že jste věděl, co ti dva muži dělají,“ obrátil se na Martona Collison.

„Kdepak, nevěděl jsem to. Nikdy jsem na to nepřišel, jen jsem tušil, že to je cosi nezákonného. Občas, když jsem skončil s údržbou letadla, musel jsem vykonávat také domácí práce, takže jsem věděl o tom telefonu. Pracoval jsem v jeho blízkosti právě toho dne, kdy se ozval. V zoufalství jsem do něho zavolal, ale sotva jsem ze sebe stačil vypravit pár slov, přišel do pokoje Stampoulos a srazil mě k zemi.“

„Ale stálo to stejně za to. Byla to opravdu šťastná náhoda, vždyť jsme se tak poprvé dozvěděli, že jste vůbec naživu.“ řekl mu Biggles. „To byl Ginger, který zkusil ten telefon na letišti v *Insule.* A docela dobře pochopil, co se tady dělo,“ pokračoval Biggles a obrátil se na Collisona. „Leroux své letadlo opravdu rozbil, a protože jeho mechanik byl nemocen, dostal se do pěkné patálie, nemohl zajišťovat dopravu. Patrně byl na cestě do Káhiry letadlem společnosti *Imperial Airways,* aby tam podal zprávu o situaci ve filiálce, když právě přiletěl do *Malakalu* Harry Marton. Tu dostal zvrhlý nápad, protože lotr dává vždycky přednost křivolakým cestám

před přímými. Tak se tedy Leroux rozhodl, že zabije dvě mouchy jednou ranou, že totiž ukradne letadlo i mechanika. Byl to docela chytrý plán, protože tu hrozilo jen velmi malé riziko. V devíti případech z deseti by se mu to podařilo, jenže Harry má náhodou otce, který se s úředními zprávami nespokojil."

„A co hodláte, mládenci, podniknout teď?" zajímal se kapitán Collison.

„Pokud už vy nic nepotřebujete, navrhuji, abychom zachytili vhodnou brízu vanoucí do Anglie a odletěli, jakmile se rozední. Vaši lidé se vrátí s našimi cestovními vaky. Teď jsme tu čtyři, ale můžeme si poradit i se sedmi, takže pokud si přejete, můžeme vás i se dvěma vašimi zajatci vzít až do *Malakalu.* Co tomu říkáte?"

„To by bylo vynikající," souhlasil nadšeně Collison. „Vojáci mohou pochodovat nazpět s černošskými zajatci, a vy budete moci napsat hlášení na mém velitelství. Pokud to uděláte, myslím, že nebude nikdo nic namítat, že se chcete okamžitě vrátit domů."

* * *

Za pět dní nato došlo k dojemnému setkání na letišti v Croydonu u Londýna. Otec Marton, který byl již předem uvědoměn o příletu letadla, se tu opět setkal se svým synem i se třemi letci, kteří se zasloužili o jeho záchranu. Jak to zajiskřilo v očích otce Martona, když objal svého syna a pak se zahleděl do jeho utrápené tváře! Biggles se raději odvrátil.

„Tak myslím, že je načase, abychom šli zase po svých," podotkl potichu Algy.

Ale starý Marton je zavolal všechny nazpět. „Kampak to jdete?" ptal se nechápavé.

„No, já zrovna nevím, ale myslím, že si to namíříme domů," koktal rozpačitě Biggles. „Plány zatím žádné nemáme, pokud jste měl tohle na mysli," dodal na vysvětlenou.

„A co byste řekli malé schůzce dnes večer. Musím vám přece poděkovat za to, co jste udělali, a pak bych také tuze rád slyšel celý váš příběh. A kromě toho musíme dokončit malý – ehm – obchůdek."

„To je výborný nápad," usmál se Biggles.

„Takže v sedm hodin v Savoji?"

„My se tam dostavíme," ujistil Martona Biggles. „A zatím nashledanou!"

„*Au revoir*."

„Tak to bychom měli," zabručel Ginger zamyšleně, když směřovali se svými vaky k celní prohlídce.

„Přesně tak." souhlasil Biggles.

OBSAH

Ztratil se pilot
Po africké stopě
Nepříjemný cestující
Zlověstná zápletka
Sám se lvem
Sarda stávkuje
Ginger zase doma
Divoši
Biggles uvažuje
Algy loví antilopy
Nosorožec rozdrtil letadlo
Had v trávě
Co teď?
Černošská orgie u táborového ohně
Biggles vypovídá
Jak je vyřídili

W. E. JOHNS

BIGGLES V AFRICE

s ilustracemi Zdeňka Buriana
Vydalo ve společné koprodukci nakladatelství
Toužimský & Moravec
a nakladatelství RIOSPORT-PRESS – Praha
Vedoucí edice: Jaroslav Kalát
Náklad: 20 000 výtisků
Fotosazba fa Horňák, Český Těšín
Vytiskly Brněnské papírny. Český Těšín

ISBN 80-85611-13-9

Doporučená cena 42 Kčs